

El Butlletí

de Llagostera

Núm. 15 / 2ª Etapa / Setembre '99
500 ptes. (3,01 euros)

¿EL COCHE DE TUS SUEÑOS, UN DIESEL?

EL NUEVO CITROËN XSARA HDI INCORPORA LA NUEVA TECNOLOGÍA DIESEL: LA INYECCIÓN DIRECTA ALTA PRESIÓN. UN PASO DE GIGANTE HACIA MEJORES PRESTACIONES*: MÁS SILENCIOSO, MÁS POTENCIA Y MAYOR PAR MOTOR A BAJO RÉGIMEN. Y UN GRAN AVANCE HACIA LA REDUCCIÓN DEL CONSUMO (-21%) Y DE LAS EMISIONES DE CO₂ (-20%). ¿UN SUEÑO? NO. TAN REAL, COMO SUS 4 AIRBAGS DE SERIE. Y CON UN ESTILO QUE NINGÚN OTRO COCHE PUEDE OFRECERTE.

 CITROËN XSARA

HDi

UN SUEÑO DE ÚLTIMA GENERACIÓN

NO TE IMAGINAS LO QUE CITROËN PUEDE HACER POR TI

VENGA A VERLOS A:

GARAJE ANDREU S.A. Concesionario Oficial Citroën
Ctra. Barcelona, 204-206. Tel.: 972 20 68 08. Gerona

CITROËN

62/2

Col·lectiu de Redacció

Pau Bassets, Cristina Cáceres, Núria Capdevila, Jordi Comas, Sílvia Cortés, Marta Genóher, Sònia Genóher, Teresa Gurnés, Enric Hospital, Montse Mayol, Dani Moll, Jordi Moll, Gustau Montero, Jordi Pinsach, Jordi Plà, Santi Soler, Marc Sureda, Marta Sureda, Jaume Ventura, Marta Ventura, Pilar Ventura, Quim Ventura, Jaume Viñas.

Col·labora en el disseny: Roberto Pintre

Col·laboradors: Marta Albà, Eugènia Mascort, Ramon Motjé, Toni Navarro, Carles Oliveras, Fina Solà, Carles Soler, Arxiu Municipal, Biblioteca Julià Cutillé, Pub l'Enrenou, Foto Film.

Llagostera, Setembre'99
"Butlletí de Llagostera" Núm. 15

Portada: Josep Albertí

Dirigit pel:
Col·lectiu de Redacció.
C/Migdia, 40 o Apat. de Correus 76
Tel. 972.83.12.10
email: elbutlleti@grn.es
www: <http://ww2.grn.es/elbutlleti>

Impressió: Gràfiques Maçanet. Tel. 16 50 03. Maçanet de la Selva.
Dipòsit Legal: GI-1733/95

Amb la col·laboració
de la Diputació
de Girona

**Membre de l'Associació Catalana
de la Premsa Comarcal**

- 4 EDITORIAL.
- 5 ELECCIONS MUNICIPALS'99: Un nou alcalde per a Llagostera
- 10 MASOS DE LLAGOSTERA. Can Massó.
- 12 EL PAPU PREGUNTA
- 15 COLLA GEGANTERA: Llarga vida als gegants.
- 22 COMERÇOS AMB HISTÒRIA. Farmàcia Saurí.
- 25 POMPEU PASCUAL CORIS: Una vida dedicada a la medicina.
- 31 OPINIÓ.
- 33 PREMI SANT JORDI. Mirall entelat.
- 41 ENTREVISTA: Selim Sheriffi.
- 45 COSES DEL POBLE: Casino Llagosterenc. Què hi falta i què hi sobra a Llagostera. Un any més...la Festa Major. Un poble solidari. Música al Casino. S'obre al trànsit la nova carretera de Tossa. San Cristòfol. Inauguració del Local Polivalent. L'Aplec de Panedes.
- 60 CONTES I LLEGENDES DE LLAGOSTERA. La caixa miraculosa.
- 63 LLAGOSTERA A LA PREMSA
- 65 ENTITATS: Arxiu Obert. Biblioteca Julià Cutillé. Unió Esportiva Llagostera.
- 71 RETALLS D'HISTÒRIA
- 73 REGISTRE CIVIL
- 74 BOTÀNICA: El món vegetal.
- 75 GENT SANA: Ginebró.
- 77 HORÒSCOP
- 79 L'ENRIC: La nit del dia en que va inaugurar-se el Polivalent.
- 80 DES DE CA L'ÀVIA LOLA: Draps bruts.
- 83 L'ÀLBUM DE FOTOS.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions. El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats. L'únic article que expressa l'opinió de tot el Col·lectiu de Redacció és l'Editorial. Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor. Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut dels escrits que excedeixin l'extensió d'un foli escrit a doble espai. Totes les entitats del poble que ho desitgin tenen una pàgina del Butlletí a la seva disposició.

Punts de venda: Llibreria Llininós,
Tabacs Montse Plensa,
Llibreria Mallorquí i
Llibreria Frigola

Un canvi amb expectatives

Començarem l'editorial del Butlletí de setembre parlant de la Festa Major. I parlar de la Festa és parlar del local polivalent com a substituït del tradicional envelat. Com a factor positiu, el poble es va estalviar el lloguer de l'envelat i va guanyar la comoditat de poder anar al lavabo sense haver de sortir a fora. Però la pregunta que ens fem és: quant va costar engalanar-lo? I el que és més important, haurem d'esperar la propera festa per què s'hi torni a fer alguna cosa?

El 13 de juny va haver-hi eleccions municipals. Els membres d'aquest col·lectiu no som analistes polítics per fer una valoració tècnica del que fou el resultat, però sí que ens agradaria comentar alguns factors que, a la nostra manera de veure, potser van influir-hi. D'entrada, la unió dels partits d'esquerra i independents, creada fonamentalment per acabar amb vint anys de govern convergent al consistori, ha donat els fruits que desitjaven.

La lluita, teòricament a tres bandes, va ser només entre dos partits. El PP en cap moment va donar imatge de grup seriós ni preparat. CiU es va veure afectada per la gens clara desaparició de les seves files de l'antiga alcaldessa Pilar Sancho i per l'aprovació de la línia d'alta tensió (que ha provocat un canvi en el tradicional vot convergent de molts pagesos). Per altra banda, la seva campanya agressiva contrastava amb la de l'Entesa per Llagostera, molt més informativa que competitiva, gràcies també a l'experiència de quatre anys del Sr. Lluís Postigo a l'Ajuntament.

El resultat de tot plegat és un nou ajuntament, amb molta gent nova que haurà de contrarestar amb il·lusió i ganes de treballar la poca experiència en tasques municipals. I tenint en compte l'ajustat desenllaç, els dos grups haurien de ser conscients que caldrà fer un constant esforç per evitar polèmiques i entendre's en benefici del poble.

Les festes d'estiu han mantingut l'èxit d'altres anys. Els sopars i

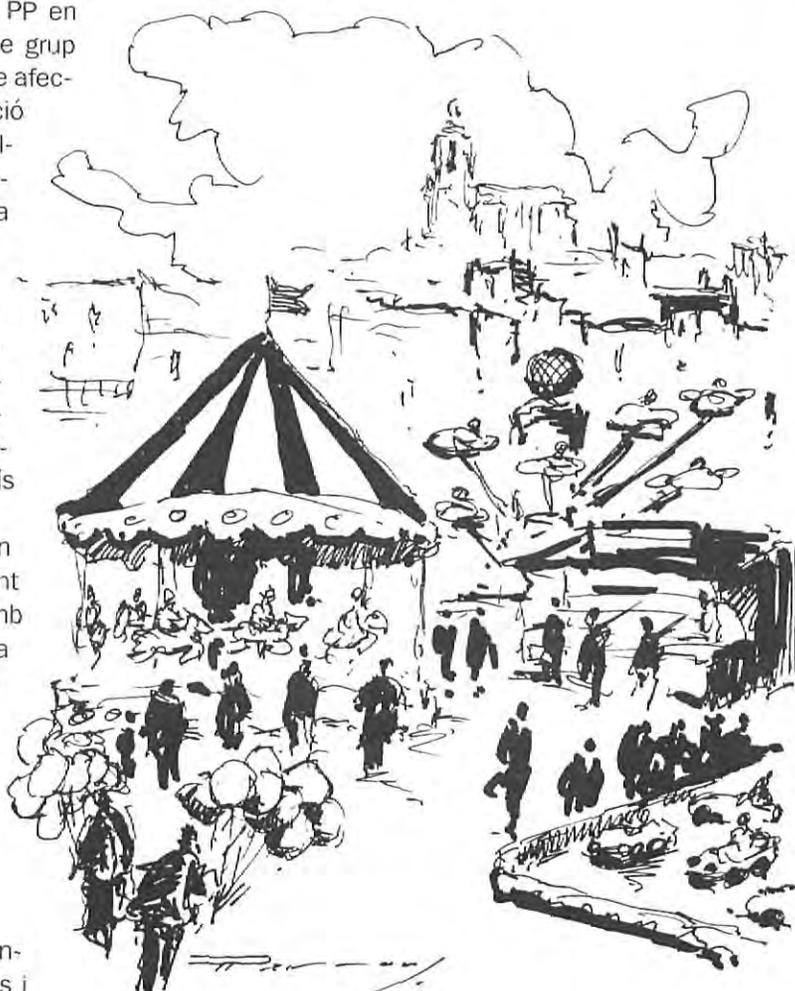
activitats a l'aire lliure agraden a la gent i és una bona manera de gaudir dels espais verds dels que disposa el poble. Volem mencionar la bona acollida dels concerts organitzats cada divendres pel Casino Llagosterenc a la plaça Catalunya. Constitueixen l'evidència que una programació estable de concerts, teatre... fa que s'adquireixi un hàbit, un s'acostumi a sortir i així es doni vida i riquesa cultural al poble.

Per acabar volem fer una súplica:

NO ES POT FER RES PER CONTROLAR LES INSUPORTABLES FRESSES DE LES MOTOS?

Fins al proper Butlletí, que esperem poder-lo editar des del nou local que ens han promès, abans CiU i ara l'Entesa.

El Col·lectiu de Redacció

Un nou alcalde per Llagostera

Les eleccions municipals del passat 13 de juny es van celebrar al nostre municipi sense cap incidència remarcable. Només la pluja de mitja tarda les va igualir una mica, però tot va transcórrer com era previst. Durant tot el dia, tres mil vint-i-dos llagosterencs dels quatre mil quatre-cents vuitanta-sis amb dret a vot, van dipositar els seus vots a les urnes. Potser només una diferència destacable respecte les passades eleccions: El resultat. Per primera vegada en vint anys, la formació política de CiU, no només no va aconseguir la majoria absoluta, sinó que va perdre la majoria absoluta.

El nou partit Entesa per Llagostera va assolir el seu objectiu i va desbancar a CiU per més de cent vots. Segurament, tothom n'ha fet les valoracions oportunes i n'ha tret les seves conclusions. El que sí és cert, és que el poble de Llagostera ha expressat la seva voluntat i ha apostat per un canvi. El nou alcalde ens ho explica a l'entrevista que segueix.

Entrevista a Lluís Postigo

A les 10 de la nit del passat 13 de juny, després d'unes eleccions passades per aigua, acabaven 20 anys de Convergència i Unió a Llagostera. Lluís Postigo Garcia, advocat de 32 any passa ha ser el nou alcalde de Llagostera en substitució de Pilar Sancho i, si no passa res d'extraordinari, ho serà com a mínim durant els propers quatre anys. Postigo encapçalava la llista del nou partit Entesa per Llagostera i es disputava l'alcaldia amb Josep Comas (CiU) i Gabriel Sánchez (PP).

Llagostera ha viscut potser una de les campanyes més intenses dels últims anys. Deixant de banda la campanya del Partit Popular, CiU ha optat per fer una campanya molt diferent de la realitzada per Entesa per Llagostera. Quina valoració en fa?

Crec que realment ha estat una campanya intensa. Almenys així és com l'hem sentida nosaltres, els que

Penso que potser és la primera vegada durant aquests últims 20 anys en què es plantejava una proposta o alternativa amb possibilitats de sortir elegida, o més ben dit, amb la pretensió de guanyar. Per posar un exemple, en les eleccions del 95, els integrants del grup d'Iniciativa-Els verds érem molt conscients de les nostres limitacions i anàvem a buscar el que vam obtenir: dos regidors. Amb això vull dir simplement que no teníem pre-

tensions de guanyar. Pel que fa a la meua valoració de com s'ha dut la campanya... Considero que des de l'Entesa per Llagostera s'ha enfocat la campanya tal i com la volíem fer des de bon començament. Els regidors de Iniciativa, PSC i ERC comptàvem amb l'experiència de la campanya de les eleccions del 95. Potser en aquell moment vam tenir una actitud més bel·ligerant i CiU, tot i que també tenia una actitud purament de campanya en el sentit pejoratiu, eren una mica més hàbils. Narcís Casas era un home amb molta experiència i determinades paraules dites per boca seva, sonaven molt diferent del que poden so-

nar ara en boca de Josep Comas.

Amb aquesta experiència, Entesa per Llagostera es va plantejar una campanya electoral informativa, que expliqués el que nosaltres volíem fer sense entrar en el joc de les desqualificacions. Aquest era el nostre objectiu, explicar les coses i contrastar-

les. D'aquí la nostra predisposició a fer el debat amb totes les forces polítiques, on CiU no va assistir.

Pel que fa a la campanya que ha realitzat CiU, crec que han fet tot el possible i de forma involuntària han provocat els resultats finals. En altres paraules, si abans de les eleccions ens haguessin preguntat com ens agradaria que CiU fes la campanya per tal que ens beneficiés a nosaltres, segurament ens hauríem quedat curts perquè ho han superat en tots els sentits.

O sigui que Entesa per Llagostera no ha guanyat sinó que ha perdut CiU?

A veure, això sempre té dues lectures. Jo simplement penso que nosaltres hem fet la campanya que havíem de fer i, a més, hem fet les coses de forma correcta. Per contra, l'altra cara de la moneda és que CiU ho ha fet malament, molt malament. Ara bé, no vull entrar a valorar si la culpa d'aquesta campanya equivocada és dels que anaven a dins de la llista o dels que han organitzat la campanya. Sobre el resultat de les eleccions també hi poden haver influït factors de caire extern, com ara la influència de la Pilar Sancho, la famosa línia d'alta tensió... Suposo que tot hi ha jugat una mica.

Recollint aquest darrer comentari, vostè mateix va declarar després de les eleccions en el diari El Punt, que si CiU hagués presentat a Pilar Sancho com a alcaldable, segurament haurien guanyat.

l'hem viscut de ben a prop. El que no sé és si el poble l'ha viscuda com una campanya més o si realment ha tingut la sensació de viure alguna cosa especial. Jo crec que sí, que com a mínim bona part de la gent deu haver considerat aquesta campanya electoral com a diferent.

Hagués estat diferent. Vist ara, pots arribar a pensar això. Crec que és molt més difícil treure a una persona que ja és alcalde, en aquest cas alcaldessa, que no pas guanyar a algú que es presenta per primer cop. Simplement crec que si CiU hagués presentat a la Pilar haurien tingut més punts per guanyar. La Pilar és una dona coneguda, treballadora, amb dos anys d'alcaldia i amb experiència. Suposo que el votant de CiU estava content amb ella.

Creus que la Pilar Sancho ha fet una contracampanya personal en contra de CiU?

La veritat és que no ho sé. Aquella polèmica que va sortir a la premsa en la qual la Pilar feia unes manifestacions dient que CiU l'havia fet fora del partit i el rumor que corria pel poble que la Pilar volia presentar una llista com a alternativa a CiU, sincerament no crec que els hagi beneficiat gens, sinó que més aviat els ha dividit. Ara bé, si la Pilar ha dut a terme una campanya en contra dels convergents, ho desconec totalment.

El que sí es cert és que a mida que anava avançant la campanya, gent de Convergència s'apropava a nosaltres i ens deien: no sou del nostre partit però els que es presenten per els nostres colors no els volem votar i segurament us votarem a vosaltres. Amb això vull dir que no sé qui ha fet més campanya en contra d'ells, si la Pilar Sancho o els mateixos convergents.

Sincerament, Entesa per Llagostera esperava aquest resultats?

La meva aposta particular era un 6, 6, 1, una aposta que crec que era una mica generalitzada per tot el poble. Si més no, es veia o s'intuïa que la cosa seria ajustada. De fet, si el partit popular hagués fet una campanya

una mica diferent el resultat potser s'hagués acostat més al 6, 6, 1.

A favor de CiU?

Nosaltres hauríem guanyat per vots.

Acaben 20 anys de CiU a Llagostera i s'obre un nou cicle polític. Com notarà el ciutadà de Llagostera aquest canvi o... no es notarà?

Ara per ara suposo que tothom està a l'expectativa. Hi haurà canvis i es notaran, però, evidentment, se'ns ha de donar un cert marge de temps perquè ens situem, per entrar en el dia a dia i així anar canviant les coses a poc a poc. El que es notarà sobretot és la manera de fer les coses. El nostre objectiu primer és tenir més en compte a tothom del poble.

El vostre programa electoral es titulava "50 propostes per afrontar el futur". No són moltes "promeses" per complir?

Sí, són moltes per fer en 4 anys. Durant les xerrades que es van fer en la campanya per explicar aquestes propostes -que podrien ser moltes més-, ja es va explicar que el nostre programa electoral era molt ambiciós i pensat a llarg termini. No sé quantes de les 50 propostes es podran acabar amb èxit durant aquest pròxim mandat, però sí que d'alguna manera o altre es començaran totes.

El logotip de l'Entesa per Llagostera és un trèvol de quatre fulles. Sempre s'ha dit que aquests trèvols porten sort. Creus que ha pogut influir en la victòria final?

De fet, el trèvol de quatre fulles representava la unió de quatre grups diferents. Qui sap, potser sí que ha influït en el resultat final. Al començament hi havia gent que se'n reia i ens deien perquè no hi posàvem dos daus de póker... (riu).

Ha canviat la teva vida el fet de ser el nou alcalde del poble?

Les primeres setmanes molt. Hi ha moltíssima feina a fer. A l'oposició estàvem completament enganyats. Saps que hi ha coses que no funcionen però un cop entres a governar veus que hi ha moltíssimes coses que funcionen precàriament, per no utilitzar un altre adjectiu. Hi ha molta feina a fer...

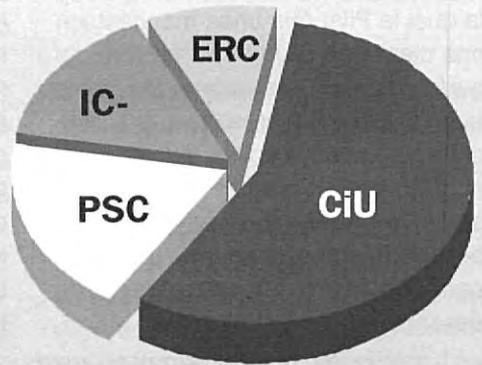
Doncs... pleguem i et deixem treballar. Gràcies una altra vegada.

Sílvia Cortés
Gustau Montero
Marc Sureda
Jaume Viñas

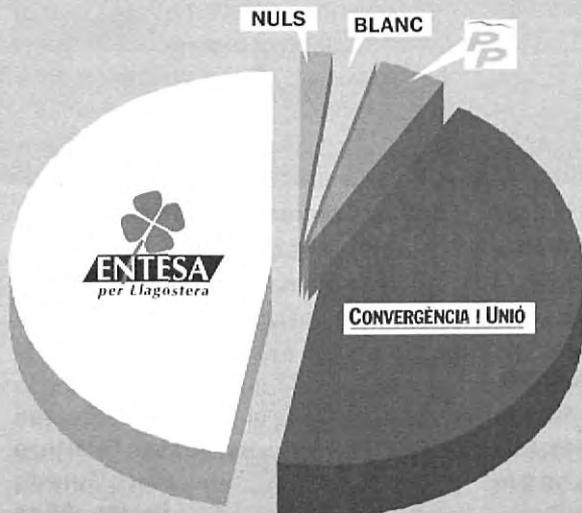

Eleccions municipals a Llagostera. Any 1995

FORMACIÓ	NOMBRE DE VOTS	% SOBRE EL TOTAL DELS VOTS	NOMBRE DE REGIDORS
CiU	1590	55,71	8
PSC	526	18,43	2
IC-EV	428	14,99	2
ERC	275	9,63	1

Eleccions municipals a Llagostera. 13 de juny del 1999

FORMACIÓ	NOMBRE DE VOTS	% SOBRE EL TOTAL DELS VOTS	NOMBRE DE REGIDORS
ENTESA PER LLAGOSTERA	1434	47,36%	7
CiU	1333	44,02%	6
PP	128	4,23%	0
VOTS EN BLANC	71	2,34%	-
VOTS NULS	62	2,05%	-

Cens: 4.486 habitants. Número total de votants: 3.022. % Participació: 67,36%

**La majoria de les Comunitats Autònomes
reben el que els correspon.**

**Els ciutadans de Catalunya
mereixen un tracte fiscal just.**

Totes les comunitats autònomes han d'aportar diners al conjunt de l'Estat. Les comunitats més riques n'aporten més que les altres. Els ciutadans de Catalunya aporten un **24% més** de diners que la mitjana de les Comunitats Autònomes per al funcionament de l'Estat i per a la solidaritat amb altres territoris. Ara bé, quan l'Estat retorna a les Comunitats Autònomes una part d'aquests ingressos, unes comunitats reben els que els correspon i Catalunya un **12% menys**. Això suposa un desequilibri global d'uns **36 punts**. Aquest desequilibri fiscal **representa entre 800.000 milions de pessetes i 1,2 bilions de pessetes cada any**, és a dir 500.000 pessetes per cada família. Si tornés a Catalunya una part d'aquests diners millorarien la nostra economia i el benestar i la cohesió social de tots els catalans. **Hi hauria més escoles, més hospitals, més residències.** En definitiva, més infraestructures i millors serveis públics. Aquest tracte fiscal injust que Catalunya pateix limita les seves capacitats de modernització, creixement i benestar, tant dins d'Espanya com dins d'Europa. **Ha arribat el moment d'aconseguir un tracte més just per als ciutadans de Catalunya.** **Hi estem d'acord, oi?**

Generalitat de Catalunya

Can Massó: "Trobem a faltar la tranquil·litat d'abans..."

No es queixen de tot el que el progrés ha portat al mas, però tampoc s'estan de remarcar que, "abans no hi havia fressa. D'aquí a l'altre costat de riera, ens sentíem, tothom cantava... La gent se n'anava a llaurar amb uns cants..!" Amb tot, però, estan més que contents de viure on viuen i tot i que en alguna ocasió han pensat de plegar, ara no hi pensen pas...ans al contrari.

La casa de Can Massó es troba situada al límit mateix del terme municipal de Llagostera, a tocar amb la fàbrica de la Hurre, a la Bruguera Alta, 36. Hi viuen dos matrimonis; el format per en Josep Boadella Alsina i la Rosa Castelló Virgili, i el del nebot, Jordi Cros Castelló i la Núria Lloveras Fors, amb dues filles, la Gemma i la Roser.

en la seva estructura principal no ha canviat gens; "s'ha anat reformant, però no s'ha tocat l'estructura per res. Abans hi havia cairats de fusta, i ara hi ha bigues...La part de baix de la casa eren les quadres i ara és l'entrada i la cuina...L'estructura, però, és la mateixa."

teres i vedells. Tot per assegurar una quota de producció d'uns 300.000 quilos de llet. Tot i tenir 30 hectàrees pròpies de camps i bosc, i 50 vessanes llogades, encara es fa indispensable haver de comprar segons quin tipus de menja; "Tampoc en comprem tant de menjar, però sempre cal anar a buscar subproductes per les vaques. El menjar que comprem és, bàsicament, pinso per a vedells."

El conreu propi es limita gairebé al rei-gras i al blat de moro, és a dir, al farratge.

Quan els parlem de les diferències de fa uns anys a l'actualitat, com remarcàvem al principi, tant la Rosa com en Josep són clars; "quan vam arribar aquí, no teníem ni llum, ni telèfon, anàvem a buscar l'aigua al pou amb una corda i una galleda...Vaques..., quan en teníem més, en teníem 7 o 8. I un parell de bous per anar a llaurar. També és cert que, abans, sense gaires comoditats, tampoc tenies tantes despeses i amb poques vaques ja passaves". Avui dia cal molta

CARLES SOLER

El nom de Can Massó no se sap del cert d'on prové, malgrat que es té constància que la casa data del 1830-32. En Josep i la seva família en són propietaris des del 1936, l'any en què s'inicià la Guerra Civil. La casa fou comprada pel pare i l'avi d'en Josep a una família de Cassà. Una casa que,

L'activitat econòmica del mas gira entorn de les vaques lleteres. "Sempre s'ha mantingut el mateix tipus de bestiar...És de les cases de tota la vida, una casa de pagès on s'hi ha fet sempre llet". Els caps de bestiar de què disposen a Can Massó són, actualment, uns 120 caps, entre vaques lle-

maquinària per poder portar una granja amb unes mínimes condicions. Un parell o tres de tractors, l'unifit, el sistema per munyir,..."És clar que avui dia hi ha molta maquinària..., i s'ha de mantenir. S'ha guanyat molt en comoditats, però al cap i a la fi, per guanyar el mateix. I el que dèiem, que avui dia treballes amb més nervis,

sempre patint per la maquinària, pel bestiar,...Ara tot funciona i potser demà ja no. Abans tot era molt més tranquil."

Aquest fet dels nervis i la tranquil·litat, queda molt ben caracteritzat quan en Josep ens comenta com anaven a llaurar abans, i com ho fan ara; "Abans hi dedicaves el mateix temps que ara, però amb molts menys nervis. Avui dia, tothom va a treballar preocupat..., ningú canta. Anàvem a llaurar amb un animal, i aquells cants que se sentien, aquelles recargolades, aquells xiulets...!! Ara no, si no és amb una ràdio penjant aquí o allà, no sents ningú que canti". Ara bé, "tornar enrera tampoc, eh! Hi ha moltes comoditats, aigua, llum, calefacció, telèfon,... que quan no les tens es troben molt a faltar".

En Josep i la Rosa tenen clar que avui dia de la feina de pagès, se'n pot viure bé. Cal treballar fort i oblidar les festes que hi ha al calendari, perquè el més difícil d'acceptar de la feina al camp són els horaris. Uns horaris molt esclavitzants... "Avui dia costa molt trobar gent, i més important encara, trobar jovent que vulgui viure i treballar a pagès. Nosaltres vam tenir sort que al nebot, en Jordi, li agradés la feina. Si no fos per ell, a la casa ja no hi hauria cap vaca..." Se'ls veu contents amb aquest fet, i

CARLES SOLER

recorden temps en què en Josep havia anat a la fàbrica, pensant que potser hauria de plegar de treballar al camp. Destaquen que per continuar a pagès és important el fet de ser els amos de la casa i de la producció del mas. No és una feina on cada dia s'hagi de fer el mateix, i calen, en ocasions, improvisacions sobre la marxa, improvisacions que signifiquen molts cops uns quants calés...

Com a anècdotes de la casa, n'expliquen força, i totes relacionades amb la guerra. Tot just fa un parell de mesos que en Josep va trobar un obús en

un camp, just a tocar de la casa. No ha estat el primer que ha trobat. La situació de la casa, molt propera a la carretera i al carrilet, a les xarxes de comunicació més importants al temps de la guerra, va fer de la casa un lloc força perillós... En Josep encara es recorda d'un obús que va caure (tot i que no va esclatar), al 36, a l'estable que actualment hi ha al costat de la cuina de la casa... Són els ensurts de Can Massó.

Jordi Moll i Casamitjana
Jordi Plà i Comas

Barberia

JOSEP

Els dimarts, preu especial per a jubilats.

C.Migdia, 28
Tel. 972 83 06 40

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

RECADER **JOAN XIRGU CIURANA**

Recaderia i paqueferia
de dilluns a divendres,
matí i tarda

Agències a Girona:

Cooperativa de Recaders	Tel. 23 39 61
Agència Sureda	Tel. 23 01 38
Centre de Recaders	Tel. 20 38 13

A Llagostera:

C./ Concepció, 45	Tel. 83 01 57
	Mòbil: 630 07 33 07

Preguntes

1. Breument, podria explicar-nos en què es diferencia l'amanida catalana de l'entremès?
2. Pensant en el nombre de regidors, quins resultats es van registrar les passades eleccions municipals?
3. Què ens urgeix més, un camió de les escombraries adequat als carrers de Llagostera o carrers de Llagostera més adients al camió de les escombraries?
4. Quin sant no ha pogut celebrar aquest estiu a Llagostera?
5. ... i per acabar, cuixa o "petxuga"?

- Raquel Sánchez
- 17 anys
- Estudiant (2n de Batx)

- Mercè Salvadó
- 53 anys
- Agent d'assegurances

1. A l'entremès només hi ha embotit i una mica d'enciam, i a l'amanida catalana hi ha més verd...
2. No en tinc ni idea...
3. Que el camió de les escombraries s'adapti als carrers, em sembla que és més fàcil.
4. Potser cap..., o potser encara en queda algun!
5. Cuixa.

1. L'amanida catalana és a base d'hortalisses i embotits i l'entremès és una variació de diferents embotits i altres menges.
2. 7 a 6.
3. És més fàcil que el camió s'adeqüi al poble de Llagostera.
4. Sant Esteve...
5. Cuixa!

- Jordi Fossas
- 68 anys
- Marxant

- Josep Rodríguez
- 75 anys
- Jubilat

1. Que uns són d'aquí i els altres d'allà... Una bona amanida catalana, sempre!
2. Ni idea, no en tinc ni idea.
3. La gent del poble, en primer lloc, ha de ser més neta. Després, que la gent que treballa a l'Ajuntament funcioni, així com el servei de neteja...
4. No sóc home de sants... Sóc home de persones, homes, dones,...
5. La cuixa està molt bona, sempre... però una bona "petxuga" a la brasa amb all i oli, també està molt bé!

1. L'amanida catalana és bona perquè és feta al país... És diferent, perquè els castellans mengen d'una manera i els catalans d'una altra...
2. De política, no en sé res de res.
3. El camió ja està bé, el problema són els conductors que aparquen on volen.
4. No vaig gaire a l'església, i no sé res de sants... tot i que els respecto molt.
5. La cuixa, i que estigui ben feta!

● Pilar Ramos
● 45 anys
● Confeció

1. Que a l'amanida catalana hi ha enciam i a l'entremès no.
2. No ho sé, de política en sé ben poc...
3. El millor seria que la gent fos conscient que el camió de les escombraries ha de passar...
4. Els podré celebrar tots! Seré tot l'estiu aquí i no per gust...
5. Jo, cuixa...

● Pilar Buff
● 55 anys
● Transformació de plàstics

1. L'amanida catalana és amanida amb embotit i l'entremès no té amanida, és gairebé tot embotit.
2. 6 a 7.
3. Potser serà més fàcil de fer el camió a mida dels carrers...
4. Doncs no ho sé!, però jo celebro tots els que puc.
5. Home!, jo cuixa... ni del pollastre no vull la "petxuga"!

● Ruth Vert
● 39 anys
● Mestra

1. A l'amanida en lloc d'ensalada russa hi ha enciam.
2. 7 a 6.
3. Potser el camió de les escombraries s'hauria d'adequar, no només als carrers, sinó a recollir altres coses.
4. Jo és que, de fet, no celebro sants... Ah sí!, Sant Esteve!
5. Cuixa.

● Emili Moreno
● 26 anys
● Fuster

1. L'amanida catalana no sol portar embotit...
2. Ni idea...
3. Que facin el camió més petit, no???
4. Sant Llorenç.
5. "Petxuga"!!!

● Josefa Cuenca
● 56 anys
● Transformació de plàstics

1. Ara sí que m'has fotut! Em sembla que a l'amanida catalana hi ha molt més verd...
2. La política, fill meu..!, res de res.
3. Que facin els carrers més grans, que així hi haurà més feina.
4. Santa Maria, que estava treballant.
5. A mi m'agrada la cuixa.

● Robert Ortiz.
● 20 anys
● "socorrista municipal"

1. Que una es diu amanida catalana i l'altre entremès.
2. 7 a 6.
3. Que facin el camió a mida del poble, que si no, anirem malament...
4. No en podré celebrar gairebé cap, perquè estaré treballant...
5. La cuixa.

Impremta

NONELL

Tel. 972.83.00.45 Fax: 972 80 54 94
C/ Concepció, 27 17240 LLAGOSTERA (Girona)

Meritxell
BUGADERIA INDUSTRIAL

C/ Ricard Casademont, 14
Tel. (972) 83 03 12
Fax (972) 83 03 12
17240 LLAGOSTERA (Girona)

SASTRERIA - CONFECCIONS

J. CAPDEVILA

c/ Comte Guifré, 6
Tel. (972) 83 00 88
17240 LLAGOSTERA

PLANTES FRUITERES
PLANTES ORNAMENTALS

Interiors i Exteriors

FALGUERAS

A LLAGOSTERA
C/ Camprodon, 39
Carretera Girona a Sant Feliu
Tels. 972 83 07 72 i 972 80 55 79

TEIXITS I

Es fa a mida
tota classe de roba.

RETALS
trini

Es ven roba feta,
també de talles especials.

També hi trobareu
servei de TINTORERIA.

Sempre al
vostre servei

C. Albertí, 16
Tel. 83 09 83
LLAGOSTERA

Pinsos Viñas de Llagostera, S.L.

Crta. Sant Feliu, Km. 22
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Tel: 83 01 90
Fax: 80 54 53

electrodomèstics
Podolat

Som especialistes en electrodomèstics

Agrupació **DEGISA**

C/ Camprodon, 11 - Tel. 83 04 77
LLAGOSTERA (GIRONA)

CARNS I EMBOTITS

GASCONS SC

C/ Migdia, 21 - Tel. 83 01 54

Llarga vida als gegants!!

Quan la il·lusió i l'empenta s'ajunten, no hi ha projecte impossible i això és el que la Colla Geganter de Llagostera ha demostrat, dissenyant, fabricant i finançant els nous gegants del poble: en Zenó de Montagut i l'Eleina de Ridaura, dos antics pobladors de Llagostera, que provinents de l'època iber, substituiran als tradicionals gegants, en Trencanúvols i l'Elionor, a les sortides de la Colla.

CARLES OLIVERAS

CARLES OLIVERAS

Durant el darrer any, la Colla ha treballat intensament en la confecció dels nous gegants. Pel camí han hagut de superar molts obstacles, han patit moments d'alegria i de desànim, fins arribar a l'extrem d'haver de fer els gegants dues vegades, però la seva 'tossuderia' ha estat més forta que els entrebancs i per fi, el diumenge de la Festa Major d'enguany, van fer la presentació en societat de l'Eleina i en Zenó.

Una anècdota curiosa, que constata la gran tasca que han dut a terme, és que moltes colles foranes els hi pregunten sorpresos si de debó els gegants els han fet ells. Fins i tot ens han explicat que algunes colles n'han arribat a dubtar.

Aquest reportatge vol explicar el procés de fabricació dels gegants i també retre un petit homenatge a tothom que ha col·laborat en aquest projecte, especialment a la Colla Geganter que en pocs anys de funcionament s'ha mostrat com una de les entitats més actives i representatives de Llagostera i s'ha fet un nom entre les colles gironines i d'arreu.

Ibers del 2000

Benvolguts amics i amigues, per fi Llagostera ja té uns nous vilatans de gran alçada, estem parlant dels nous gegants, l'Eleina de Ridaura i en Zenó de Montagut. Una realitat que des de la mateixa colla es veia llunyana i costosa, però gràcies a l'ajuda i el treball en equip ha donat els seus fruits.

La construcció de les figures ha estat llarga, més d'un any. Per satisfer la intriga dels curiosos citarem de manera breu els passos de la seva creació.

Primer de tot com que no sabíem en què ens havíem d'inspirar, vàrem demanar idees als alumnes i pares de les escoles. D'idees en varen sorgir moltes, però finalment ens vàrem quedar amb la proposta de la parella d'ibers, que van ser els primers pobladors d'aquestes contrades.

Un cop fets els dibuixos amb les alçades i proporcions, vàrem acudir a l'ajuda indispensable d'un escultor, per a moldejar les figures de fang. Aquesta part del procés va durar quasi un mes, ja que per cada figura es van utilitzar 500 kg. de fang.

De mica en mica, vàrem anar cobrint la base amb 'porexpan' i filferro –fig.1–. Tot seguit, donant-li forma al fang, sorgiren per primer cop les figures tal i com són en l'actualitat –fig.2.

Un cop aconseguides les figures amb fang, vam fer els motlles d'escaiola. Vàrem posar un partió al llarg de la figura, i primer en un costat –fig.3– i un cop sec a l'altre –fig.4– van cobrir la figura amb escaiola. Això va donar resultat a un sarcòfag d'escaio-

la –fig.5– per sobre del fang. Un cop tot sec, ajudant-nos del partió vàrem obrir els motlles, tot seguit vam retirar tot el fang que quedava entre totes les 'firmes' dels motlles.

A continuació, amb els motlles nets i parafinats els vàrem començar a omplir amb fibra de vidre entrelaçada amb resina. Aconseguirem tenir una de les parts definitives dels gegants. –Fins al moment tenim una rèplica exacta de les figures amb fang i amb fibra de vidre–.

Per obtenir les figures de fibra, vam trencar els motlles d'escaiola. Seguidament vam ajuntar les dues parts de fibra de vidre per poder tenir altra vegada les dues parts enganxades, això s'aconsegueix fent agafar forma de falca a les dues parts i tornant-les a ajuntar amb les tires de fibra –fig.6–.

Un cop acabat aquest pas, ja vàiem de nou la figura tota sencera i la veritat és que feia molta il·lusió –fig.7–. Representava un gran pas cap al final, però encara s'havien de massillar i aparellar per donar-los un acabat de

més qualitat. Però, el poc encert per part nostra i pecant d'inexperiència, va arribar l'hora de triar la fibra. Doncs resulta que ens vam equivocar, la bàscula no enganyava i els gegants pesaven massa. Després de meditar-ho molt i amb el temps que se'ns tirava a sobre, vam decidir posar-hi el coll i tornar-los a fer de nou. Vam utilitzar els gegants que ja teníem fets de fibra com a peces originals, i aquest cop els motlles els vam fer de silicona, més resistents i lleugers.

I així, amb la Festa Major cada cop més a prop, vam tornar a enllestir les figures. Finalment els hi vam donar vida pintant-los, vam col·locar-hi els cavallets de fusta, els vam vestir i engarlanar –fig.8– i definitivament aconseguirem fer realitat una idea pionera a la nostra vila.

Des de la Colla Geganterera volem reiterar l'agraïment a totes les persones que han col·laborat a fer realitat aquest projecte.

Colla Geganterera

Procés d'elaboració de l'Eleina de Ridaura, la nova geganta, "sex símbol" del món geganter.

Fig.1

Fig.2

Fig.3

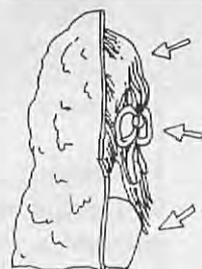

Fig.4

Fig.5

Fig.6

Fig.7

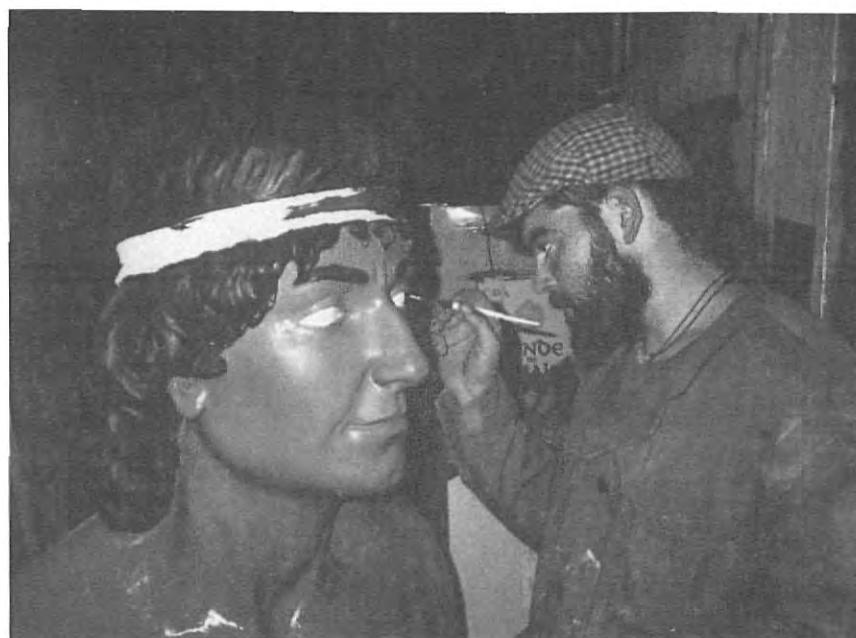
Fig.8

RAMON R. TORRUBIANO

L'escultor Francesc Delgado davant la figura de fang esculpit amb el partió incorporat per a fer el motlle

Membres de la Colla desmuntant la peça de fibra de vidre
La peça que estiren és el motlle de silicona

Fase de pintat d'en Zenó

PLANXISTERIA I PINTURA

ALBERT

Albert Mallorquí i Guich

Ctra. Tossa, 45
Tel. 80 53 09

17240 LLAGOSTERA

MONTIEL

Assessoria Laboral, Fiscal i Jurídica
Administració de Finques
Assegurances Generals

C/ Calderers, 5
Fax 80 52 30
Tel. (972) 83 03 62
17240 LLAGOSTERA

C/ Taulera, 39
Fax: 83 75 78
Tel. (972) 83 71 65
17246 SANTA CRISTINA D'ARO

Transports

PAYRET

Servei diari a Barcelona

C/Cantalops, 2
Tel. (972) 83 02 56
17240 LLAGOSTERA

a Barcelona: Tel. (93) 300 29 14-98
ESCAPA, S.A. - C/Alaba, 51
Agrupats: C/ Bolívia, 46 - 52

Mª Carme Valentí

PERRUQUERIA

Passeig Pompeu Fabra, 36
Telèfon 972 83 06 20

17240 LLAGOSTERA
Girona

FERROS FORJATS

JOSEP AIGUABELLA

CARPINTERIA METAL·LICA
AMB FERRO I ALUMINI
TANCATS DE TELA METAL·LICA

* * *

Carrer Tossa, 5
Tel. (972) 83 02 70

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

LAMPISTERIA

J. FA

Es fan instal·lacions de gas i les
revisions obligatòries

Passeig Pompeu Fabra, 49 - Tel. (972) 83 03 64
LLAGOSTERA

Mobles Cateura

- MOBLES EN GENERAL I A MIDA
- MOBLES DE CUINA
- TAPISSERIA

Exposició i Venda

Carretera de Tossa, 7
Tel. 972 83 09 95

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Servei de pneumàtics
Nacionals i d'importació
Llantes d'Alumini
Cargols Anti Robatori
Recautxútats

Tel. 80 50 85

C.I.F. G-17217688

C/. Ramal, s/n

17240 LLAGOSTERA (Girona)

J.F.A.

Proves del vestit sobre la primera versió de la geganta

SALVADOR CLOTAS

Primera sortida després de la presentació en societat, a la trobada de Campdevànoi-Vila Gegantera-.

SALVADOR CLOTAS

Presca de relleu, el diumenge de la Festa Major d'enguany

Entrevistes a persones vinculades a la Colla Geganterera

1. Quins motius t'han portat a formar part o a vincular-te amb la Colla Geganterera? Què significa per tú?
2. Que et semblen els nous gegants?
3. Fa un any et podries imaginar que formaries part d'un projecte de la construcció d'un gegants?
4. Què és el que t'agrada més i el que menys dels nous gegants?

Aurora Miquel

Ha col·laborat en el brodat del vestit d'en Zenó

"Per mi el fet d'haver col·laborat amb la Colla Geganterera m'ha apropat a una colla de nois i noies molt macos i que han estat molt atents amb mi. Els tinc molt d'apreci. La Colla ens ha vinculat molt."

1. A través de la meva amiga, la Núria Cateura. Em va comentar que buscaven algú que els brodés la finestreta que porten els gegants. Jo no sé brodar a màquina, però a mà sí. Així que vaig decidir acceptar la proposta.
2. Molt macos! Els tinc en una foto enmarcada.
3. No. I a resultat un feina que m'ha fet molta il·lusió.
4. Tot m'agrada molt!!!

Ramon Torrubiano

Membre fundador de la Colla Geganterera. Portador

"Mai hauria pensat que acabèssim amb tan poc temps els nous gegants"

1. El fet d'estar molt lligat amb les entitats del poble i gràcies a uns amics que m'ho van proposar, em vaig animar a formar-ne part .
2. Collonuts!!!
3. Sí, perquè era un projecte que ens el plantjàvem des del principi i estàvem molt animats a tirar-ho endavant... m'ha fet molta il·lusió.
4. ¿Tu creus que em poden desagradar havent-los fet nosaltres mateixos?

Marc Torrubiano i Lluís Santamaría

Membres de la Colla. 'Xanquer' i 'tamborista'

1. **Lluís:** La meva mare es va informar perquè a ella també volia ser de la Colla i m'ho va dir a mi.
Marc: A través d'uns amics i del meu pare.
2. **Lluís i Marc:** Ens agraden molt!!!
3. **Li. i M.:** No ens ho haguéssim pensat mai. Ens fa molta il·lusió.
4. **Li.:** M'agrada molt l'espasa d'en Zenó i el gerro de l'Eleina.
M.: A mi m'agrada a l'espasa i l'escut d'en Zenó i també el gerro de l'Eleina.

Jordi Moll
Ramon Soler

També en CD-ROM

L'ÍNDIX BIBLIOGRÀFIC DELS CENTRES D'ESTUDIS DE LES TERRES DE GIRONA A INTERNET

www.ddgi.es/eiximenis

L'instrument de recerca i descripció indispensable
per a l'estudi de les comarques gironines

Aplega i sistematitza els treballs publicats pels centres d'estudis adscrits al Patronat Francesc Eiximenis, organisme autònom de la Diputació de Girona, que federa i coordina la xarxa associativa dedicada a la investigació local i comarcal: Institut d'Estudis Gironins, Institut d'Estudis Empordanesos, Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles, Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i Comarca, Amics de Besalú i el seu Comtat, Associació Arqueològica de Girona, Institut d'Estudis Ceretans, Centre d'Estudis Comarcals del Ripollès, Institut d'Estudis del Baix Empordà, Centre d'Estudis Selvatans i el Cercle d'Estudis Històrics i Socials de Girona.

El volum documental catalogat abasta 2.814 articles multidisciplinars, 1.299 autors, 450 personatges i 500 llocs classificats per mitjà de diferents descriptors de consulta.

Diputació de Girona

Patronat Francesc Eiximenis
Organisme Autònom Local

Caixa de Girona

Farmàcia Saurí

FOTOS VALL-LLOSERÀ

Una foto feta el 8 d'octubre de 1972 es mostra com era el taulell de l'antiga farmàcia

La família Saurí va lligada a la farmàcia des de fa 74 anys.

Al 1925 Joan Saurí i Vilar, originari de Breda, compra la farmàcia al Sr. Davesa, la qual estava situada a la Plaça de la Llibertat i funda així la farmàcia Saurí.

Set anys després, Joan Saurí es casa amb Carme Masó i Domènech i decideix canviar d'ubicació la farmàcia, situant-la a la Plaça Catalunya.

D'aquesta unió neixen tres fills, Joan (1933), Lluís (1935) i Montserrat (1941) Saurí i Masó.

En aquell moment, al poble hi havia una altra farmàcia propietat del Sr. Adroher, situada al carrer Joan Maragall. El Sr. Adroher, la traspassa al Sr. Pagès l'any 1931.

Entre els anys 47 i 48 Joan Saurí compra la farmàcia al Sr. Pagès emparant-se en una llei de l'any 1944 que permetia l'absorció de farmàcies dins d'una mateixa localitat.

El 27 de desembre de 1960 mor Joan Saurí Vilar. Aquest fet ocasiona que des del 1961 fins al 1971 la família Saurí no estés al capdavant de la farmàcia. Aquest buit el cobriren dos farmacèutics regents, Antonio Magrenys i Coris (1961-1967) i Xavier Oms i Basals (1967-1971). Aleshores es permetia conservar la llicència farmacèutica per part d'una mateixa família sempre i quan un d'ells estigués estudiant la carrera.

Lluís Saurí es casa amb Pilar Masgrau Pallí l'any 1963. D'aquesta

unió neixen els seus dos fills Joan i Magda Saurí Masgrau als anys 65 i 69 respectivament. Seguint la tradició familiar, els dos germans també han estudiat la carrera de Farmàcia, per tant, la successió queda coberta.

Al juny de 1971 Lluís Saurí i Masó acaba la carrera, però per problemes burocràtics no és fins a l'octubre del 72 que pren possessió de la farmàcia i decideix canviar-la d'ubicació, passant al carrer Consellers, ja que el local no era seu i no podia fer-hi canvis ni expandir-lo.

El 13 d'abril del 92 fan l'últim trasllat al número 13 del carrer Pau Casals. Aquest es produeix pel poc espai disponible, per donar millor servei i per estar més a prop del dispensari.

L'antiga llei de l'any 44 establia que en una zona rural correspongués una oficina farmacèutica per cada 4000 habitants. Un annex de la llei també deia que:

Si existeix un accident natural (riu, riera, tren o carretera) que divideix aquesta població i al nucli separat hi ha dos mil habitants, en aquell lloc pot instal·lar-se una altra oficina farmacèutica.

A l'any 1991 surt la nova llei d'ordenació farmacèutica de Catalunya, un cop traspassades les competències sanitàries a la Generalitat de Catalunya (Llei 31, 1991, de 13 de desembre). La nova llei divideix el territori en Àreas bàsiques de Salut. Llagostera pertany a l'Àrea Bàsica de Cassà de la Selva, que engloba els municipis de Caldes de Malavella, Campllong, Cassà de la Selva, Llagostera, Llambilles, Quart, Riudellots de la Selva i Sant Andreu Salou.

Per l'ordenació farmacèutica s'agafa el nombre d'habitants de tota l'Àrea Bàsica, es divideix per 2500 habitants i el resultat es el número de llicències farmacèutiques per àrea.

La llei d'ordenació farmacèutica preveu que dins d'una mateixa pobla-

ció on ja hi ha una oficina de farmàcia no pot instal·lar-se'n una altra fins que el número d'habitants no sigui igual a 6001.

Com a anècdotes cal destacar la d'un senyor que va confondre els Gelocatils per supositoris o bé la del Sr. Lluís Saurí i Masó que, quan era petit, la gula el va portar a menjar vuit Laxan Busto (laxants amb gust a xocolata).

Els productes farmacèutics més venuts actualment són els Gelocatils i les Aspirines.

La funció del farmacèutic ha canviat al llarg dels anys. Abans ells mateixos preparaven els xarops, medicines, pomades, etc.... Com a més importants i característics de l'època caldria destacar la llimonada purgant (per anar de ventre) o bé la fórmula del vòmit 1 i 2. Actualment només es fabriquen cremes i pomades relacionades amb la dermatologia.

Lluís Saurí creu que l'automedicació és causada per la gran allau de publicitat i que només s'hi ha de recórrer en cas d'urgència i sempre aconsellat per un farmacèutic.

Sobre la polèmica que hi ha entre els laboratoris i el Ministeri de Sanitat

pel que fa als productes genèrics, la família Saurí creu que és molt aviat per treure'n conclusions i que fins al setembre, que és quan sortiran els preus tipificats, no hi haurà res clar.

Lluís Saurí ens comenta que "a les farmàcies, el fet de tenir productes genèrics produirà un augment considerable del seu stock, ja que ara per un sol medicament n'hi haurà tants com laboratoris el fabriquen.

També creu que hi haurà problemes ja que la Seguretat Social es regirà pels preus dels productes genèrics i al receptor un producte que no ho sigui s'haurà de pagar la diferència.

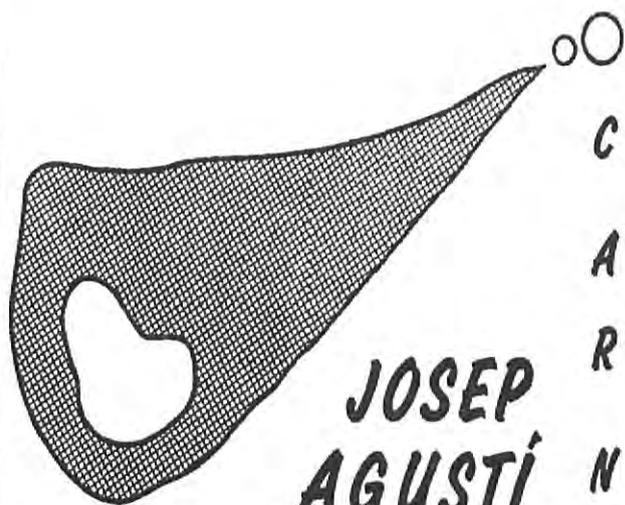
**El Ministeri de Sanitat vol disminuir el cost que representa per a l'estat el consum de productes farmacèutics, posant al mercat els productes genèrics. Productes que no tenen marca i que són més barats.*

Vista de la façana de l'actual farmàcia al carrer Pau Casals, inaugurada el 13 d'abril de 1992

FOTOS VALL-LLOSERÀ

Pilar Ventura
Quim Ventura
Gustau M. Castellana

**JOSEP
AGUSTÍ**

E M B O T I T S

*Ci. Consellers, 2
tel. 830257
LLAGOSTERA*

FORN DE PA - PASTISSERIA ANTONI GARCIA

EL NOSTRE PA DE CADA DIA

*C/. St. Feliu, 17 - Tel. 83 05 01
LLAGOSTERA
R.S.I. 20.18.159 GE*

JOAQUIM COMAS CORRIUS S.L.

CONSTRUCCIÓ D' OBRES C.I.F.: B-17034265

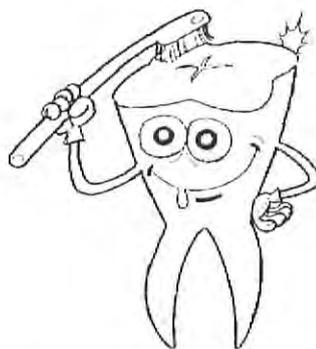
Carrer Maiena, 15 - Telèfon i Fax: (972) 83 02 06

17240 LLAGOSTERA (Girona)

Clínica Dental

Dra. Irene Capria
ODONTÒLOGA

Colegiada nº 1768

**Mas Sec, 35 Baixos
LLAGOSTERA**

Urgències **972 82 14 41**
972 80 53 08

Entrevista a Pompeu Pascual

D'entre tots els oficis que es poden exercir va triar ser metge; o més aviat la seva vocació el va triar a ell i el va fer néixer en una família consagrada a la medicina. Forma part d'una nissaga que ve d'antic i ha dedicat la vida als seus convilatans, que ahora han estat pacients seus. "La feina del metge de poble o metge rural és molt dura", diu el doctor Pascual o "en Peio" -que és com prefereix que li diguin-. "Són hores de no dormir, anar a fer visites a mitjanit i ser a primera línia de foc". Malgrat això, ara que li ha arribat la jubilació assegura que ha estat forçada: "M'han jubilat, jo no m'he jubilat", diu, i hi afegeix que tot i que tindrà més temps per cultivar les seves aficions -la pintura, la conversa i la literatura com a escriptor i com a lector- continua estant al servei de qui el necessiti. Això, sense cap mena de dubte, és vocació.

Quan i per què va decidir que seria metge?

Vaig començar a estudiar Medicina perquè m'agradava i perquè la vaig viure des de petit. Quan era molt jove, devia tenir set o vuit anys, ja acompanyava el meu pare a fer visites a les cases de pagès de Llagostera. Més endavant em va venir el moment d'estudiar i vaig fer el batxillerat per després estudiar la carrera de Medicina.

De fet, ve d'una nissaga de metges.

Sí, a la meua família hi ha metges des de l'any 1830 i això, encara que no vulguis, et condiciona i t'imprimeix una manera de fer. De vegades penso que si en comptes d'haver-nos dedicat a la medicina ens haguessim dedicat a fer cava ara seríem una d'aquelles caves com Codorniu o Freixenet, i amb els anys haurien sortit diferents caves; uns més bons que d'altres... de totes les talles.

Recordo que quan era petit i jugava al carrer amb els altres nens del poble teníem interessos comuns, però després et vas fent gran i cadascú tria el seu camí i comença a fer la seva feina. En aquell temps qui tenia una botiga continuava la tradició familiar, i així amb tots els oficis, perquè no tot-hom podia estudiar. Si jo vaig fer la carrera de Medicina va ser perquè a casa sempre es parlava d'això. I és

normal; el meu pare era metge, el meu avi farmacèutic, el meu besavi metge, el germà del meu besavi també era metge, el meu rebesavi era metge... i d'aquí va sortir tota la cadena. Hi ha hagut moments en què hi havia dotze metges a la família en diferents zones de la comarca del Gironès. Si a casa teva només es parla de medicina és normal que t'acabi interessant, i arriba un moment que et fa la sensació que tu també has de ser metge encara que no t'ho imposin. Però això depèn de molts factors. Jo, per exemple, tinc sis fills i tots s'han dedicat a altres coses.

Vostè va rellevar el seu pare com a metge de poble a Llagostera. Avui en dia, això és gairebé impensable.

Sí, malgrat els antecedents familiars, la medicina no passa de pares a fills i s'ha d'estudiar de valent. Per fer Medicina necessites una puntuació, per triar plaça has de superar oposicions i és molt difícil ser metge del poble on has nascut. Jo vaig quedar-me a Llagostera i aquí sempre seré en Peio; no seré el doctor Pascual, perquè la gent em tracta com una persona més del poble i això m'agrada. Al cap i a la fi, jo no sóc doctor, sóc metge, un doctor és qui té el doctorat. De cada cent metges potser només n'hi ha sis que són doctors.

Què representa per a vostè la jubilació després de tants anys d'exercir la medicina?

M'he dedicat a la medicina perquè m'ha agradat i m'agrada. I he de dir que m'han jubilat, perquè jo sóc antijubilació. Jo estic col·legiat igualment al Col·legi de Metges i continuo al servei de la gent que em necessiti.

Encara que hagi treballat cent anys, quan et retires, al cap de quatre dies la gent ja no et recorda tant; però de tota manera entenc i trobo lògic i normal que la gent no vulgui pagar les medecines, perquè per això cotitza a la Seguretat Social. M'he jubilat, però tinc clar que la vida continua i aquí a Llagostera també hi ha altres bons professionals.

Com ha evolucionat la medicina des del temps en què va començar a dedicar-s'hi?

La medicina ha evolucionat moltíssim. Al principi de segle, per exemple, hi havia dotze especialitats; al principi dels anys cinquanta trenta-dues, i actualment ja n'hi ha cinquanta-quatre i d'altres que aviat s'hi inclouran. Això vol dir que la medicina canvia constantment. Entre altres coses, hi ha més infraestructures hospitalàries.

I com ha canviat la figura del metge de poble?

El metge de poble, metge rural o metge de família, com se li vulgui dir, es considera metge de medicina general. Fins l'any 45 o 50, després de

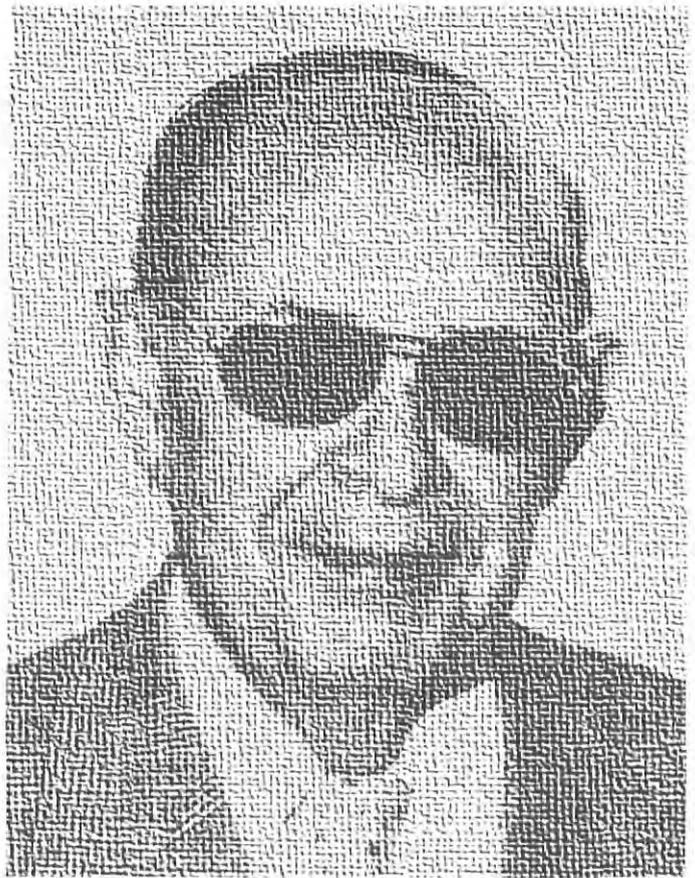
la Segona Guerra Mundial, de la Guerra Civil i de la postguerra, que encara va ser més difícil perquè hi havia molta pobresa, la sanitat estava molt malament, sota mínims. No era com ara, que pots anar al dispensari a fer anàlisis i proves, o enviar els pacients a l'especialista. Ara tenim els grans hospitals de Girona, Figueres, Olot, Blanes..., la infraestructura mèdica ha canviat totalment, però abans el metge rural havia d'assumir tota la feina. No podia comptar amb l'ambulància, ni amb la policia... només amb el que havia après i pel que s'havia preparat durant anys i anys. És evident que es feien coses ben fetes i coses mal fetes, però tot i així es curava la gent.

El metge rural ara ho té més fàcil perquè hi ha autovies, autopistes, ambulàncies ben preparades, helicòpters..., el malalt es pot traslladar als centres mèdics amb molta rapidesa. Abans els camins de pagès estaven molt pitjor que ara; els pagesos tenien carros i l'únic que tenia cotxe era el metge, que sovint es quedava "embarrancat" anant a les masies. Ara el metge s'asseu al despatx, però sovint no coneix la família, de què fa la mare o l'avi... i això també és medicina. Aquesta comunicació que hi havia està desapareixent, s'enllesteix ràpid i de seguida s'envia la gent a Girona. És una medicina més còmoda. Abans, el sereno venia a cridar el metge a la nit i aquest marxava sol a l'altra punta de poble, a la farmàcia... i si el malalt estava greu s'estava al seu costat tota la nit. Ara s'avisava l'ambulància i es torna a dormir tranquil. El metge de poble treballava 24 hores al dia. Havia d'estar disponible

sempre i no tenia ni vacances ni res, a l'època del meu pare. Si havien de curar un os trencat ho feien, si havien de fer el seguiment d'un part també i, si calia, assistien un atac de cor. La gent es moria per qualsevol malaltia. No hi havia tants mitjans i el metge feia el que podia. Avui dia tot ha canviat i per això també ha pujat l'esperança de vida.

Quan va començar a funcionar la Seguretat Social?

Va començar a funcionar cap a l'any 45, però a una escala molt petita. Va ser llavors quan es van començar a construir els grans hospitals – com el Josep Trueta de Girona –. Aquells primers centres tenien molts menys llits dels que hi ha ara, evidentment, però ja hi havia algunes especialitats, que amb el temps es van anar ampliant, i també hi havia petites clíniques privades. El metge de poble va deixar de fer segons quines coses; va començar a respirar una mica i va perdre cert protagonisme; es va adonar que no ho havia de fer tot i que

podia passar malalts als altres centres. Podríem dir que la medicina rural gairebé es va acabar quan va morir el meu pare, l'any 1969. El metge de capçalera perdia punts, a causa de les especialitats. En aquells inicis, però, molta gent encara no tenia la cartilla de la Seguretat Social. També va ser durant aquesta època que la gent es va començar a medicar més amb antibiòtics, amb penicil·lina –que era caríssima–, i es van començar a veure resultats positius. Els antibiòtics tenien una força tremenda, curaven moltes coses que abans significaven la mort. L'antibiòtic es va con-

Pompeu Pascual Coris

Data de naixement: 31 de maig de 1929, al carrer Migdia de Llagostera.

Especialitat, professió i vocació: urologia i medicina de família.

Aficions: entre d'altres, la pintura, la literatura, els escacs, la conversa i el col·leccionisme –col·lecciona quadres i exemplars d'El Quixot.

vertir en una gran eina per al metge. Els nous medicaments, les vacunacions -per exemple contra la poliomielitis- van fer desaparèixer moltes malalties. Avui dia, en canvi, en surten d'altres malalties, com la sida, i tornem a tenir una medicina antiquada que no pot curar segons quines coses. Amb l'evolució de la societat i els nous ritmes de vida sempre van sorgint mals nous com l'Alzheimer, per exemple, que ha sortit perquè la gent viu més anys.

Tornem a parlar de vostè. Hi ha molta gent que segurament no sap que és uròleg.

Vaig acabar la carrera l'any 1956, i l'any 1959 vaig fer l'especialitat d'urologia a Barcelona. Jo havia estat a la residència a Girona i també al que avui seria el Güell, que abans era el Santa Clara. Tenia pacients de Llagostera que em demanaven que els enviés a l'especialista per una infecció d'orina, per exemple, perquè no es creien que jo ho fos, i llavors anaven a Girona i em trobaven a mi. L'any 59 a Girona només hi havia dos uròlegs, el meu cosí i jo. Vaig ser el segon de la província.

A nivell personal, què ha suposat per a vostè ser metge rural?

Si hagués de tornar a ser metge no seria metge de poble, això segur.

Què el va fer decidir, doncs?

El meu pare. Sempre ha estat el meu líder i l'exemple a seguir en estimació i professionalitat. Li tinc una mena de veneració i encara avui continuo pensant què faria ell en les situacions de la vida diària en què em trobo. Quan vaig acabar l'especialitat d'urologia, com ja he explicat, treballava a Girona i pensava quedar-me allà. De fet, ja començava a treballar amb un cirurgià que feia anys que

“El metge rural ha de tenir criteri i ha de reaccionar ràpidament. És a primera línia de foc. No té temps d'estudiar la situació com fan els metges dels centres hospitalaris o els arquitectes, que tenen mesos per estudiar els plànols. La gent vol saber què té de seguida...”

operava. Jo m'hauria dedicat a la cirurgia de ronyó, però el meu pare em va demanar que vingués a viure a Llagostera. A mi la idea no m'acabava de convèncer, perquè veia el que suposava ser metge rural: desplaçaments a peu, sense horaris... El metge rural vivia molt sol i angoixat. No hi havia cap centre sanitari i les circumstàncies eren difícils des del punt de vista mèdic i humà. És molt dur, per exemple, fer tot el possible per una persona i que s'acabi morint. Normalment no es carreguen les culpes a ningú, però si algú se les carrega sempre és el metge, i això és difícil. Jo sempre dic que un metge rural és qui ha estat quaranta anys servint en un poble, no una persona que fa dos anys que exerceix, perquè encara no pot saber el que representa.

Com avalua tots aquests anys de servei?

La meva aspiració és anar a dormir tranquil cada dia. Poder dir que he fet la feina que havia de fer i que crec que l'he fet ben feta. Penso que sempre tens al costat la gent que veritablement t'estima i t'aprecia, i que no pots demanar a la gent que et digui que ho has fet molt bé. La medicina rural és una feina de tu mateix, de poder viure tranquil, de fer les coses com les has de fer, d'ajudar la gent

per molts motius, també des d'un punt de vista econòmic, indirectament. La gent potser no sempre ho valora.

Però si hagués de tornar a ser metge, com he dit, no seria metge rural. Faria una altra cosa, bàsicament per la meua família, sobretot per la meua esposa, perquè el paper de la dona del metge també entra dins la medicina rural d'una manera espantosa. Moltes vegades la gran onada, el gran escàndol, no el rebo jo, sinó ella, i això no és just.

El metge rural ha de tenir criteri i ha de reaccionar ràpidament. És a primera línia de foc. No té temps d'estudiar la situació com fan els metges dels centres hospitalaris o els arquitectes, que tenen mesos per estudiar els plànols. La gent vol saber què té de seguida, però no som déus i tot-hom s'ha de morir un dia o altre.

De tota manera, el metge rural s'ha acabat. Ara es fa un altre tipus de medicina, segurament més efectiva, però potser menys humana, menys dolça, més mecànica, amb menys comunicació.

I ara que l'han jubilat, què farà?

Jo sóc com un vailet de quinze anys. Em falta testosterona, però em sento jove i tinc la mateixa capacitat de treball que tenia als trenta anys. Em desperto a quarts de vuit i em poso a llegir. Primer m'empasso *La Vanguardia* i després vaig a veure algun malalt que encara vaig seguint. És normal que, si tinc el cap clar, continuï fent de metge i ajudi a resoldre els problemes de la gent. També em dedico a escriure, a llegir i a pintar, fer ceràmiques, comprar quadres... i m'encanta parlar amb els joves com vosaltres i conversar amb els bons amics, que en tinc uns quants.

**Jordi Comas
Sílvia Cortés
Sònia Genóher
Dani Moll**

Exposició, Venda i Reparació de:

**RÀDIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO-RÀDIO
ELECTRODOMÈSTICS
i ANTENES PARABÒLIQUES**

Distribuidor EDESA

C/ BARCELONA, 12 - Tel. 83 04 30
17240 LLAGOSTERA (Girona)

EDUARD GALOBARDES

ADVOCAT

AGENT DE LA PROPIETAT IMMOBILIÀRIA
ADMINISTRADOR DE FINQUES

ASSESSORIA JURÍDICA I FISCAL
VENDA I LLOGUER D'IMMOBLES
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
ASSEGURANCES

C/ Fivaller, 24
Tel. 972 830926
Fax: 972 830900
17240 Llagostera

Horari:
Matins: 9 a 13,30
Tardes: 17 a 20,30
Dissabtes tarda tancat

Fermí Rodríguez i Casanovas
Aureli Bermejo i Flores

**i parlant de fusta ...
Tot el que calgui**

Bastiments - Portes - Finestres - Cuines - Mobles

**Fusteria
FERMÍ I AURELI, S.L.**

Indústria, 16 Tel. 83 11 63 LLAGOSTERA

gabinet
òptic
oftàlmic

LLAGOSTERA
Plaça Catalunya s/n
Tel. 972 83 05 99

URGENCIES DILLUNS
TELF.: 972 82 12 87
972 84 20 61

**Ulleres de sol amb dte
Fins al 50%**

40 anys de metge de capçalera

Hi ha moltes professions importants, dignes i útils per a la societat. La de metge ocupa un lloc destacat perquè tracta de la salut de les persones, que evidentment és una de les qüestions que més ens preocupen a tots. Per això, l'exercici de la medicina hauria de requerir, en tots els casos, unes especials dotes personals per portar-lo a terme.

Quan hem d'establir una relació amb una institució pública del tipus que sigui, tots desitgem ser atesos amb correcció i certa amabilitat. Si es tracta de qüestions de salut, amb més motiu necessitem rebre un tracte humà, amable i afectuós que ens ajudi a superar les preocupacions que el nostre estat ens provoca. En cap altra classe de relació la persona agraeix tant un tracte així com en les qüestions que tenen relació amb el nostre estat de salut mental i física.

Durant quaranta anys, el Dr. Pompeo Pascual ha exercit ininterrompudament la seva funció de metge de la nostra comunitat, i du-

rant tot aquest temps ha estat el metge de capçalera, expressió molt ben trobada perquè vol reflectir la realitat de la funció tradicional del metge de família. El Dr. Pascual ha encarnat perfectament les característiques i qualitats que ha de posseir el metge rural, que tantes persones i malalties ha de tractar. I ha pogut ser així perquè és una persona dotada d'una gran sensibilitat. Es diu encertadament que tots som polièdrics en el sentit dels aspectes morals, intel·lectuals i personals que posseïm, però la notable sensibilitat humana que en el tracte amb els altres ha tingut en Pompeo Pascual durant tota la seva vida professional, és una absoluta realitat. I aquesta és la primera qualitat que ha de posseir el metge, juntament amb la dedicació personal, que tampoc li ha faltat en cap moment.

Per tot això, en el moment de la seva jubilació oficial, hem de reiterar-li el nostre reconeixement i la nostra consideració.

Joan Pinsach Arché

Carta d'un amic

Amb motiu de la recent jubilació del meu amic Pompeu Pascual i Coris com a metge de Llagostera, no vull que hi faltin unes ratlles meves de comentari. Com a no resident a la vila des dels dinou anys, no puc parlar directament ni personalment de la seva actuació professional, ja que no m'ha estat possible de rebre-la. En canvi, puc fer-ho de manera indirecta, recordant l'agraïment que la meua mare va sentir sempre envers ell, mentre va viure a Llagostera, per la bona atenció mèdica que en rebé quan la va necessitar.

En això, en Pompeu ha estat un bon hereu de la nissaga dels Pascual,

que des del segle XVIIIè han encarnat una tradició assistencial de metges i farmacèutics que encara és present a la nostra comarca. Tradició impregnada de profund sentit humà i exercida amb eficàcia, sense lesionar mai la dignitat del pacient.

Evidentment, els aspectes artístics de la personalitat d'en Pompeu -pintura, ceràmica i poesia- arrelen i es nodreixen en bona part de les vivències generades per l'activitat professional. Com que aquestes dedicacions no han tingut jubilació encara -i que tinguin molts anys- no les comentaré aquí. Ho he fet anteriorment a Llagostera i a Girona, juntament amb perso-

Des del Butlletí hem volgut transcriure una poesia del mateix Pompeu Pascual que ens ha semblat adient per il·lustrar el que és un metge de família.

*Sóc al llit,
sento la pluja,
petita llum,
estic bé...
El llapis escriu petites notes,
penso en els meus amics desapareguts,
penso en els meus amics estimats.*

*(Mes de desembre)
Tinc malalts greus,
alguns ja són morts,
altres estan en molt mal estat;
la ciència no té força
per continuar que visquin.
Sóc l'últim metge del final
d'aquests éssers estimats.
Sempre em passa el mateix:
s'acaba la vida
i entro a l'última part
de la funció teatral.
Quan dels cirurgians internistes
ja no se'n parla,
necessita la família
aquest petit consol
del metge de família:*

*Paraules delicades
amb llàgrimes als ulls dels seus familiars,
i paraules de tendresa,
poca ciència (falsa ciència)
ajuda i consol.*

Pompeu Pascual i Coris.

nes més autoritzades que jo, amb motiu de les presentacions dels seus llibres de poesia.

No vull deixar, però, de banda en el meu cas particular l'aspecte personal i íntim de l'amistat fraterna que ens uneix des que érem encara molt joves, i que mai no s'ha trencat. Crec sincerament que aquesta amistat ens ha enriquit a tots dos. Sobretot per a mi és inoblidable el seu gest generós, l'hivern del 1952, de donar sang al meu pare per a una transfusió en el curs d'una greu malaltia que més tard, malauradament, va acabar amb la seva vida.

Joaquim Gelabertó

Isidre Pinos

TRANSPORTS

Tel. 83 10 32

TEJIDOS

Angel Hernández Hernández

Especialidad en ropa para el hogar, camisas y pantalones

Tienda: C/Camprodon, 2 (frente gasolinera) 17240 LLAGOSTERA

Part.: C/ Mas Sec, 59 - Tel (972) 83 08 93 (Girona)

Excavacions VIÑOLAS PUIGMOLÉ, S.L.

C/Mas Sec, 60 Baixos 17240 LLAGOSTERA
Tel. 83 04 92

Floristeria Mª ROSA

Plantes i Flors

Carrer Consellers, 24 - Tel. 83 05 24
17240 LLAGOSTERA (Girona)

pintura
decorativa

font pintors, s.l.

pintura industrial
doll de sorra abrasiu

Taller: C/ Indústria, 12 (Sector CAVISA)
Tel. 80 54 89 - Fax 80 55 61
17240 LLAGOSTERA

*Tapisseria
i Tendals
Sanchez*

☎ 972
83 03 87

Confecció i col·locació de tot tipus de tendals
Pressupostos sense compromís

C/ Barcelona, 16 17240 Llagostera (Gi)

TALLER MECÀNIC
Juan Puig
I FILLS S.L.

Reparació i Venda de tota mena de
maquinària agrícola, jardineria i forestal

17240 - LLAGOSTERA

Crta. de Tossa, 13
Tels.: (972) Part. 83 03 89 - Taller 80 56 84

A 20 anys del triomf de la victòria sandinista

“**N**unca es más oscuro que antes de amanecer” diu el Popol Vuh, el llibre sagrat dels quixés. però dins d’aquesta foscor, dins d’aquesta llarga i negra nit de la dictadura somocista, un petit grup de gent, la majoria joves estudiants, va començar a somiar en una nova Nicaragua, en una nova pàtria, la mateixa que “un niño en Niquinohomo soño.”(1)

I recordant la figura i el pensament de Sandino i reelaborant-lo per a la realitat històrica del moment, varen anar encomanant a tot el poble aquest somni. I varen decidir que tots junts empenyent el Sol arribaria abans la matinada.(2)

I el 19 de juliol de 1979 fou el dia en què els somnis es feren realitat.

Aquesta dècada (1979-1989) serà recordada com la dècada dels somnis, de la poesia, de la justícia social, dels rius de llet i mel (3), de la reforma agrària, de la Sobirania Nacional, de l’alfabetització, dels “cachorros”, però també de la Contra, de la C.I.A., del bloqueig, d’en Reagan, etc.

També des de fa 9 anys, però, hi ha intents per destruir el que el poble i la Revolució popular Sandinista realitzàrem; però la memòria de l’experiència revolucionària és massa intensa per oblidar. I els valors i les actituds de rebel·lia estic segur que encara són vius en la majoria del poble “nica”.

Finalment, un record per als que es varen quedar en el camí i, generosos, ens van regalar el somni. “Una dècada para colmar toda la vida”, com va escriure una vegada Sergio Ramírez, escriptor nicaragüenc.

Peio Pascual, juliol de 1999.

(1). Vers de la cançó “Yo soy de un pueblo pequeño”, de Luís Enrique Mejía Godoy, que fa referència a Augusto C. Sandino.

(2). Paràfrasi de la cançó “El sombrero azul” d’Ali Primera.

(3). Vers de l’himne de l’FSLN.

E.S. LES SUREDES
PETROGAL ESPAÑOLA
TELEFON 46 38 93

BOTIGA
TREN DE RENTAT
CANVI D'OLI

24 HORES
AL SEU SERVEI

Transportes

JAPIC PETIT, S.A.

TRANSPORTS INTERNACIONALS I NACIONALS

Calle Girona, 18 - Tels. (972) 83 03 04 - 80 52 57 - FAX 83 05 55
17240 LLAGOSTERA (Girona - España)

CALÇATS
LLINÀS

LLAGOSTERA

Plaça Catalunya, 1
Tel. 80 52 91

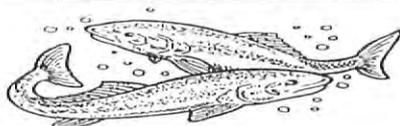
LA BISBAL

C/ Alta Riera, 5
Tel. 64 32 91

Sara

Merceria - Perfumeria

C/ Donzelles, 6 - Telèfon: 83 11 15
17240 LLAGOSTERA

**PEIXATERIA
PLANA**

PEIX FRESC DE PALAMÓS
CONGELATS

Cristófol Colom, 7 - Tel. 83 02 58 - 83 01 96
LLAGOSTERA

Menjars "CAL DEGOLLAT"

83 01 29
83 11 25

Carrer Sant Feliu, 55
17240 LLAGOSTERA

noque Assessoria
Laboral i Fiscal

Corredor d'Assegurances

Núm. Registre D.G.S. F-889

C/ Almogàvers, 21
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Tel. (972) 83 01 35
Fax (972) 83 01 01

PAUHER SCHOOL
Idiomes

Angel Guimerà, 7 bis
Tels. 80 51 63 - 32 12 24

17240 LLAGOSTERA

Constructor d'Obres

Martí Plà

C/ Músic Aguiló, 3
Telèfon (972) 83 04 17

17240 Llagostera
(Girona)

Mirall entelat

1r premi del Concurs Literari Sant Jordi'99. Categoria Adults

PRÒLEG

La Cèlia Drassanes va arribar, com sempre que hi anava, una hora més tard de l'hora que havia dit que hi aniria. La senyora Pujals, la seva amiga de tota la vida, va obrir la porta i va somriure. Petonet aquí, petonet allà. La Cèlia va entrar a poc a poc, com buscant a algú, amb un altívesa ridícula i postissa. Es va asseure com si fos a casa seva, a la vora de la llar, arplegant el diari i fent veure un interès fals per l'actualitat del món. Llavors va parlar. Va parlar amb aquella veu reposada, lleument irritant i amanerada. La senyora Pujals la contemplava amb l'admiració que infonen les persones que han viscut la vida amb intensitat.

La Cèlia Drassanes no era guapa però tenia l'atractiu d'un físic original: aquells ulls d'ocellot, que miraven esbatanats sense parpellejar; aquell rostre maltractat per la vida, estripat, empastifat de maquillatge car; aquell somriure esculpit a cops d'escarpa, postís, perenne; aquell cabell ros, tenyit, amb blens curtets per sobre el front petit solcat d'arrugues, com camins; aquelles celles malèfiques, de dimoniet de "pastorets", alçant-se quan algú li parlava; aquell cosset petit i remenut, vestit sempre amb roba de marca, impecable i ben planxada; aquella insistència en mostrar un fals interès per les coses que ella considerava intel·ligents; aquell aire senyorívol i eternament anacrònic; aquell posat de gran senyora que pretén fer música de cada moviment i...en fi, aquell alè de vida morta rosegada per tants anys de desgràcies i opulències.

La Cèlia es va casar molt jove amb l'hereu de can Drassanes. El festeig va durar molt poc. Les xafarderes de carrer deien que aprofitaven qualsevol racó per fer-se petons als llavis, furtius, ràpids, com si tinguessin por de quedar enganxats per sempre més. En un poble petit, qualsevol esdeveniment intranscendent provoca tertúlies interminables als cafès i calúmnies sorprenents a les perruqueries. La dona de l'alcalde deia que ella no agradava al pare d'ell perquè tenia els pits petits i no podria criar als fills. La senyora de veterinari, tota una autoritat en assumptes de societat, assegurava mentre li treien els "rulos" que aquell matrimoni no tenia futur perquè ella era camacurta. La senyora Bufarull, que tenia un gran èxit amb els homes madurs, havia sentit de fonts fidedignes que ella havia encantat al pobre jove amb bruixeries i obscenitats. La dona del sergent estava convençuda que un matrimoni tan desigual no podia anar bé de cap manera: "ell és un pinxo i ella una garsa". Fins i tot alguna vella lloca va anunciar estirant-se dels cabells que la Cèlia no arribava verge a l'altar. Al cap d'uns mesos del casament, amb un fill a les entranyes, la Cèlia va emmalaltir. A les peixateries es deia que havia avortat

perquè no desitjava ser mare i això era el pecat més gran que se li podia atribuir a una dona. Es deia que la Cèlia era una donota i el seu marit un sant baró. L'amor, si és que n'hi havia hagut mai, va desaparèixer. En Joan va començar a viatjar i la Cèlia es va quedar sola.

De tant en tant, el seu marit tornava al poble. Tothom se'l mirava com si fos una estrella del cinema. A ell li agradava aquesta popularitat i es passejava sovint per la plaça, net, impecable, elegant, amb la camisa blanca emmidonada, l'americana negra, la corbata virolada i les sabates de xarol. Alguna vegada, quan li venia el rampell, obligava a la Cèlia a fer-se veure amb ell per lluir matrimoni. Agafats de bracet, vestits amb roba de diumenge, mostraven el seu esplendor de capital a un poble de pagesos. Tal com havia arribat se n'anava; sense dir res a ningú, fins a la propera visita.

La notícia de la mort d'en Joan Drassanes va causar sensació a tota la comarca. "Un accident terrible; no cal que ho digui; i al pic de la vida, pobret". Van portar el cadàver des qui sap on amb un taüt de roure ple de flors de colors trencats. Era novembre; plovia. El difunt tenia moltes amistats i també molts enemics. Tots es van unir per dir-li adéu per sempre més. Els cotxes de luxe van atapeir la plaça de l'església. Tothom plorava o feia veure que plorava. Tothom menys la Cèlia. Tancada en la immensitat de l'església, ofegada pel vestit negre, la Cèlia no sentia ni pena ni dolor. Quan la missa es va acabar, mentre la gent sortia a poc a poc i obria els paraigües, les campanes van tocar a mort i el poble va saber que la Cèlia era rica. A la casa gran dels Drassanes, la cua del condol va donar la volta a tres cantonades.

Al cap d'un mes la Cèlia es va treure el dol. Deia que li feia calor. Va visitar la senyora Pujals, la seva amiga de tota la vida, per dir-li que se n'anava. Fugia. Havia cridat l'advocat i arreglat tots els papers del seu marit. Marxava a l'estranger. La Cèlia va besar a la senyora Pujals a la galta on li regalimava la llàgrima i la senyora Pujals la va abraçar. "Me'n vaig lluny Lluïsa, me'n vaig".

Va tornar envellida, arrugada, amb la cara encartonada, els cabells tenyits d'un ros oxigenat, arrissats i escalonats de manera extravagant. Havien passat quinze anys però semblava com si ella n'hagués viscut trenta. Va visitar a les antigues amistats. La senyora Pujals la va rebre com si només haguessin passat unes hores des de la darrera vegada que es van veure. Van prendre el te i la Cèlia va dir que es volia establir al poble i viure tranquil·la, que ja havia fet prou el tabalot. La senyora Pujals va confessar que havia resat cada dia per ella; la Cèlia la va abraçar com quinze anys enrera.

El poble la va rebre fredament. Es comentava que s'havia gastat tots els diners en vicis i que ara s'hauria d'acostumar al viure de pobre.

I

La Cèlia es passava els dissabtes a casa seva, llegint o mirant la televisió. Li agradava ajeure's al sofà amb el comandament a distància en una mà i un llibre a l'altra. Mai havia estat una gran lectora i els llibres els llegia pel dibuix de la portada o per l'índex de vendes. Era del parer de saltar-se les pàgines de palla per arribar al "marro" i eren poques les vegades que aconseguia acabar-se'n un. De la televisió només l'interessaven les pel·lícules, sobretot les d'amor: s'hi fonia.

Aquell dissabte, però, havia decidit sortir. La Lluïsa Pujals l'havia convidat a prendre el te i a comentar el futur enllaç d'una insulsa infanta europea. "De passada veuràs a l'Enric".

Es va llevar tard, com sempre. Li agradava ronsejar i desfer tot el llit abans d'aixecar-se. Va esmorzar un got de llet desnatada amb galetes integrals. Es va dutxar. Mentre s'arrebossava amb el barnús va sentir la imperiosa necessitat de mirar-se nua al mirall, com quan era jove. No es va agradar, es veia vella. Va obrir l'armari i, com cada dia, es va passar mitja hora contemplant, tocant i emprovant-se vestits. Es va decidir per una brusa blanca amb puntes de gitana al bell mig en vertical, a banda i banda dels botons; una faldilla relativament curta, a l'alçada del genoll, d'un color indefinit tirant a granat; una americana del mateix color, unes mitges claretetes i unes sabates de taló baix, gens extremades. La Cèlia es va tornar a mirar al mirall, ara d'un cantó, ara d'un altre. "Faig força goig". Es va entortolligar un mocador al coll amb estampats italians i pintant-se suaument els llavis amb un color tènue va sortir de casa, carrer avall.

Va arribar una hora més tard de l'hora que havia dit que hi aniria. Va saludar, va entrar i es va asseure com si fos a casa seva. "I l'Enric?". La senyora Pujals portava una safata amb el joc de te vell i atrotinat que encara tenia del casament. "Ha anat a córrer. Ja coneixes al jove, volen estar en forma". La Cèlia va fer un petit gest de contrarietat. Tenia ganes de veure l'Enric. Quan era petit se l'havia estimat molt, imaginant-se moltes vegades que era el fill que no va poder tenir. Amb els anys, la seva amiga va anar portant nens al món però cap va ser com l'Enric.

Durant la seva estada a l'estranger, la Cèlia va pensar sovint en la família Pujals. L'amistat de la Lluïsa i la carona d'angelet de l'Enric formaven part dels escassos records que la van ajudar a combatre la soledat durant els dies més difícils. "Posa'm una mica de llet. Sí, sense sucre". En Francesc Pujals va passar pel menjador, va saludar amb cara de pomes agres i va anunciar a la seva dona que s'enduïa als nens a fer un tomb, que tornaria a l'hora de sopar. En Francesc sabia que la presència de la

Cèlia significava, com a mínim, un retard de mitja hora del sopar, i això l'emprenyava molt.

La Cèlia i la seva amiga van prendre el te. Conversaven animosament i miraven revistes. Es començava a fer fosc però feia una temperatura agradable, potser encara massa xafogosa. El "pam" de la porta va desfer les confidències de les dues amigues. "Hola, sóc jo". Es van sentir unes passes i la Cèlia va veure a l'Enric Pujals traient el cap per la porta. La Cèlia es va aixecar. Va notar com les cames li tremolaven. L'Enric s'havia fet un home i amb la seva presència es va adonar de manera abassegador que ella s'havia fet vella. L'Enric tenia els ulls plens d'aigua de mar. Els protegien unes celles finíssimes, quasi dibuixades. Tenia una cara prima, angulosa, amb uns pòmuls sortits i una barbata geomètrica, on sobresortien uns llavis molsuts, impropis d'un home. El nas era imperceptible, esborrat. Alt, corpulent, amb les cames excessivament fornides i un pèl tortes; cabell negre, arrisat; les mans grans i les ungles menjades.

"Mira Enric, te'n recordes de la Cèlia?". L'Enric va mirar amb aquells ulls d'aigua a la dona que tenia al davant. La Cèlia va esquinçar la boca i va mantenir el somriure més postís de la seva col·lecció. "Sí, carai, em portava molts regals quan era petit". L'Enric s'hi va acostar, es va mig ajupir i la Cèlia, posant-se de puntetes, li va fer un petó a cada galta. Estava suat i feia una olor forta, intensa. "Que gran que s'ha fet. Tan petit que era". La Cèlia se'l va tornar a mirar i li va agafar la samarreta molla amb les puntes dels dits, com comprovant si havia suat molt. "I que guapo que és". La Cèlia recordava al nen que va estimar tant i el comparava amb el jove d'ulls de mar que tenia al davant. A la Cèlia li semblava que ella també havia començat a suar. L'Enric va dir que s'anava a dutxar i va preguntar a la seva mare si quedaven iogurts naturals. La Cèlia va pensar que la veu de l'Enric era de vellut.

Al cap d'una estona, mentre la senyora Pujals parlava d'un tema sense importància, la Cèlia sentia lluny, al final del passadís, un xipolleig d'aigua de mar i una veu de vellut taral·lejant una melodia confusa. La Cèlia es va mossegar amb suavitat el llavi i tancant els ulls lentament es va sentir quinze anys més jove.

II

Aquell vespre, la Cèlia es va passar molta estona pensant a les fosques. S'havia anat fent fosc i la obscuritat de la seva habitació era quasi absoluta. Li agradava la obscuritat, li permetia imaginar-se les coses amb més claredat. A la Cèlia li agradava imaginar-se coses. Estava asseguda al llit, repapant-se amb el coixí rebregat. Pel seu cap passaven imatges desordenades, com flashos de

llum de finestres d'un tren que no s'atura mai. Va aclucar els ulls un instant per imaginar-se encara més bé allò que estava pensant i va somriure de manera imprecisa. "No tinc son, no tinc gana, no tinc ganes de fer res". I es va estirar al llit amb els braços estirats i els palmells de les mans ben oberts.

Es va aixecar d'una revolada fent un petit esbufec. Sentia unes ganes irreprimibles de fumar. Quan era jove, quan era maca, havia fumat molt, però va deixar de tenir-ne necessitat. No havia comprès mai com la gent no podia deixar de fumar de cap manera.

Va buscar pels calaixos del menjador i per les caixetes de cigars plenes de pols del seu marit. Sense obrir el llum, a les palpentes, va buscar per les habitacions, la cuina i fins i tot a la cambra de bany. Va entrar un altre cop a la seva habitació per regirar els calaixos de la tauleta de nit. Començava a sentir-se acalorada. Es va passar la mà per la cara intentant asserenar-se, va respirar profundament i ja més tranquil·la es va asseure a la butaca on deixava la roba quan es despullava. "Com pot ser que no hi hagi un sol cigarret a tota la casa".

Eren les dotze. La Cèlia va decidir que volia fumar i que res li'n privaria. Es va calçar les primeres espadenyes que va trobar i palpant-se el cabell esbullat va sortir al carrer. La Cèlia sabia on li vendrien tabac a aquelles hores, en un bar de nit, a cinc minuts de casa seva. Caminava amb fúria, amb la vista fixada endavant. Fins que no va ser davant del bar no es va adonar del que estava fent. Va examinar el seu aspecte. "Semblo una vella boja". A l'interior del bar hi havia quatre vells jugant a cartes i un parell de mosses assegudes a la barra. La Cèlia volia fumar. Va entrar obrint la porta amb una estrebada. Sense mirar a ningú va demanar tabac. El cambrer se la va mirar mentre assenyalava la màquina que hi havia darrera la Cèlia amb un cop de cap. Una màquina de tabac. La Cèlia va introduir els diners a la màquina. Va fixar-se molt bé en els dibuixos dels paquets. No sabia quina marca triar. Feia poc que havia vist un anunci de tabac en una revista que li havia agradat molt però no en recordava la marca. Va prémer el botó del més car. Quan va caure el paquet, el va arrebregar i obrint amb violència la porta va fugir carrer amunt. El cambrer, fent que no amb el cap, es va dirigir lentament a la màquina de tabac per recollir el canvi que la Cèlia s'havia deixat.

La Cèlia va tancar la porta de casa seva i es va adonar que estava suant. Esbufegava, havia vingut molt de pressa. Va pujar les escales agafant-se a la barana de roure i sense obrir cap llum va entrar a la seva habitació. Es va despullar. Es va posar la bata de seda. La seda li acariciava la pell com si fos la mà d'un home. Encara respirava amb dificultat. Estava xopa, feia una nit calorosa. Va dirigir-se cap a la cuina per beure un got d'ai-

gua. "Què carai, avui és un dia especial; beuré una copeta de whisky". La Cèlia tenia calor. Va obrir l'armari-bar i va començar a remenar ampolles, buscant el whisky més bo. La Cèlia no hi entenia, d'alcohol. Va arrebregar l'ampolla amb l'etiqueta més estrident, la va destapar i, tot flairant-lo, va esclatar a riure com una boja. "Ai Cèlia, que això et farà mal". I no parava de riure.

Va tornar a la cuina a buscar la caixa de llumins i un got. Corria per la casa quasi de puntetes, descalça, esperitada, amb la bata mig oberta. Va entrar a la seva habitació i fent un saltiró es va ajeure a llit amb l'ampolla en una mà i la caixa de llumins i el got a l'altra. Rient per sota el nas, va obrir l'ampolla. Se'n va omplir el got. Feia una olor molt forta. Va beure un glop petit i després un de més gran. Li agradava. Es va acabar el got i llepant-se els llavis el va tornar a omplir. La Cèlia notava que el cor li anava cada cop més de pressa. Va obrir de manera maldestra el paquet de tabac. Els dits li tremolaven mentre en treia un cigarret. Se'l va penjar del llavi. Amb la punta de la llengua va llepar el broquet i en va notar el gust, amarg. Feia molt temps que no fumava. Va encendre un llumí i se'l va acostar al cigarret mentre xuclava amb força. Va aspirar profundament. Al cap d'uns segons va deixar anar el fum amb violència, quasi bufant. "Això de fumar no s'oblida".

La Cèlia bevia un glop i feia una calada. Estava estirada al llit, amb la bata oberta, fumant i bevent. "Si fos quinze anys més jove". La Cèlia va tornar a riure sorollosament, com per trencar el silenci. Ella sabia que aquell riure no era autèntic, que era un riure de boja, de vella, d'amargada. "Si fos quinze anys més jove". Va tornar a fer un glop i va fer una calada molt intensa. Ja no suava. Es va treure la bata i es va quedar completament nua, estirada a sobre al llit, a les fosques. "Tan sols quinze anys". Amb la mà tremolosa va començar a acariciar-se el coll. Va sentir una esgarripança; tenia els dits gelats. Un altre glop i una altra calada. El fum li va entrar a l'ull i no va poder reprimir una llàgrima. Però ella continuava acariciant-se aquella pell consumida per les hores. La Cèlia es va passar els dits de l'altra mà per la llengua, untant-los de saliva calenta. La llàgrima va arribar a la boca i la Cèlia en va assaborir el seu gust salat. Instintivament, quasi d'esma, va obrir les cames, tibant els músculs, notant-se humida. Com un llampec, va passar per la pantalla de les seves parpelles tancades la imatge indefinida d'un noi jove. Una de les mans s'havia pres la llibertat de baixar fins al melic i el ventre. Els dits gelats s'havien escalfat una mica i ja tenien tacte. La Cèlia respirava de pressa. Notava cadascuna de les fibres del seu cos. Sentia coses, coses amagades dins una gàbia amb grans barrots rovellats. Tenia el cap abandonat, a la deriva. Buscava aire però no n'hi havia. La respiració se li

tallava. Es va passar la llengua pels llavis secs i va tornar a tenir una esgarrifança. Movia les cames arrossegant-les per sobre el llit, estirant-les i arronsant-les. Amb un petit xiscle es va mossegar el nus del dit i tancant amb força les cames hi va deixar la mà empresonada.

Va encendre un altre cigarret. La Cèlia jeia a sobre el llit nua, a les fosques, amb un got buit en una mà i el cigarret a l'altra. S'havia acabat el whisky. La Cèlia va fer una calada i el fum li va tornar a entrar a l'ull. Aquest cop, però, no va plorar. Allargant el braç va buscar l'interruptor i va obrir el llum. L'habitació se li va aparèixer de cop, gran, plena de coses que no reconeixia. Amb els ulls ferits per la claror va anar resseguint els angles del sostre. Es va aturar a la finestra; feia una nit molt fosca. Va fer una calada i va provar de treure el fum en cercles, com quan era jove. No ho aconseguia. La Cèlia es va mirar a ella mateixa, de dalt a baix. Estava marejada de tant beure. Es va mirar els peus, les cames, els genolls, els malucs, el ventre, els pits, els braços, els colzes. Es va estirar els cabells per veure-se'ls més bé. La Cèlia va llençar el cigarret al cendrer, es va aixecar amb dificultat i, bandejant d'un costat a l'altre, ensopegant amb les sabatilles i amb el tamboret verd de pell de préssec, va entrar al lavabo on va vomitar la seva joventut fins que es va fer de dia.

III

La Cèlia es va adormir quan el sol ja havia sortit. Esta va molt cansada; tenia l'estómac regirat. Els múscles de tot el cos li feien punxades i el cap li ballava una dansa russa: havia estat una nit eterna. Es va adormir en mala posició, amb el cos arraulit, tapada amb la vànova verda comprada a Viena.

Es va despertar a mitja tarda, amb el cap enterbolit i la llengua d'espart. Tenia la impressió d'haver dormit un son de moltes hores, un son carregat de somnis estranys que ja no recordava. Es va calçar les sabatilles mentre es fregava els ulls amb el tou de la mà. Notava fibrades intensíssimes als polsos i la boca pastosa. Va badallar i filets de saliva amargant es van tensar entre les dents.

Se sentia bruta. Es va aixecar i mig trontollant es va dirigir a la cambra de bany, va obrir l'aixeta de l'aigua calenta i en va omplir la banyera. "Calenta; molt calenta". La Cèlia mirava l'aigua fumejant asseguda al tamboret folrat de rus blau, immòbil, amb por de fer qualsevol moviment. Quan la banyera va estar plena va tirar-hi sals de bany i, primer un peu i després un altre, amb cura de no relliscar, s'hi va submergir a poc a poc, per no cremar-se. Li agradava banyar-se amb l'aigua ben calenta, que li deixés la pell rogenca. Això la relaxava. Es va

ensabonar bé amb el gel i el xampú. La Cèlia era una dona que necessitava fer olor.

Al sortir de la banyera es va mirar al mirall. Estava entelat. La Cèlia va voler passar-hi la mà per aclarir la imatge però no es va atrevir. "M'estimo més no veure'm".

Els diumenges, la Cèlia solia anar al cine. No es trobava bé i li feien mal les cames però el que no volia de cap manera era quedar-se a casa tot el sant dia rosegada pels seus pensaments. Va baixar l'escala i obrint la porta del carrer amb cura va estirar el diari que era allí des del matí. Amb la rapidesa que porta la força de la costum va obrir-lo per la pàgina de la cartellera i resseguint els cinemes amb l'ungla es va aturar a la pel·lícula que li va fer més patxoca.

"Avui no em posaré sostenidors". La Cèlia no tenia ganes de vestir-se. Va mirar sense interès un parell de bruses i es va decidir per una molt vella, antigament blanca, ara groguenca. Es va posar uns pantalons de pinces que li feien el cul gros i una americana prima, negra, a conjunt amb els pantalons. Va regirar el calaix dels mocadors i se'n va embolicar un barroerament, amb un dibuix indefinit blanc, blau i marró. Es va calçar unes sabates de sola plana de goma, de color gris amb els cordons blancs. Eren ben noves: no les duïa mai. Va entrar al lavabo i es va recollir el cabell amb una cua. No es va agradar. Semblava una vella xiruca que volia aparentar quinze anys menys. Es va pentinar com sempre, amb el cabell arriatat deixat anar, com una bruixa. Va agafar aquell maquillatge que tant anunciaven a les revistes i se'n va untar la cara. Cadascuna de les seves arrugues explicaven clarament les alegries i els desenganys d'una vida. Mentre es pintava els ulls amb un rimmel excessiu i els llavis amb un carmí passió la Cèlia va pensar que el seu aspecte era repulsiu. "Sembla estrany que només tingui quaranta-sis anys".

La Cèlia Drassanes es va treure el carnet de conduir un any abans de la mort del seu marit. Va ser de les una de les primeres dones del poble en tenir-lo i molta gent va recelar d'aquesta mena d'emancipació. En aquell temps, les dones del poble no treballaven, no pensaven i, per suposat, no conduïen. La Cèlia, però, va veure el carnet i el cotxe com una manera de sortir de casa i de les parets que se li tiraven a sobre. Va començar a anar al cine a Girona i al cap de dos anys va marxar a veure món. Potser si no hagués après a conduir no s'hagués atrevit a viatjar.

Va treure el cotxe del garatge i va enfilar cap a la ciutat. Feia poc que s'havia comprat un cotxet blanc de segona mà, no massa ràpid, petit però esportiu. Es coneixia molt bé la carretera i conduïa d'esma. "M'anirà bé anar al cine". Feia estona que el sol havia desaparegut deixant el cel tenyit de roig butà, preciós. La Cèlia va

posar les llums curtes. Estava arribant. Va posar l'intermitent i va girar per una dreuera que coneixia de feia anys. Canviant de marxes d'una manera frenètica, baixant per una avinguda plena d'arbres en direcció a uns aparcaments que normalment eren buits, molt a prop del cinema, la Cèlia va girar la darrera cantonada a l'esquerra i va aparcar sense mirar-s'hi gaire. Ja era negra nit i feia una fresqueta agradable. El cinema quedava a dos carrers. La Cèlia anava justa de temps, com sempre. Va accelerar el pas fent petits saltirons, iniciant l'acció de córrer però sense consumir-la.

El cinema era ple. La Cèlia caminava pel passadís de la sala, encatit de vellut vermell. Esbufegava i li feien mal els bessons de les cames de tant esforç. Els llums es van apagar i la pantalla es va encendre al mateix temps que una explosió de crispetes mastegades a ritme de salsa. Feien els anuncis. Al veure's a les fosques es va atabalar i va buscar a les palpentes el respatllet de les butaques. Sense voler, va tocar un parell de caps anònims que es van girar entre sorpresos i molestos. Quan els ulls se li van acostumar a la foscor va anar caminant a poc a poc, seguint la filera de seients, buscant l'acomodador, lluny, a l'altra punta de sala, amb la llanterna a la mà. La pel·lícula va començar. Els títols de crèdit sobre fons clar van il·luminar l'obscuritat del cinema. La Cèlia va veure llavors un seient buit, força escairat i en una filera molt a la vora de la pantalla. Va fer aixecar a tots els espectadors que ja havien trobat la posició idònia i va arribar al seient buit. Els títols de crèdit havien acabat. La Cèlia, sense veure ben bé qui era, va preguntar per cortesia si el seient estava ocupat. Li van dir que no i la Cèlia va pensar que aquella veu era de vellut. Traient-se l'americana i desant-la sobre els genolls, la Cèlia es va assegurar ja més tranquil·la, alleugerida perquè ja no havia de molestar a ningú més. "El proper dia haig de mirar d'arribar més aviat".

Era una pel·lícula d'amor però no era prou melodramàtica com per fondre el glaç de les llàgrimes de la Cèlia. Va recolzar el cap al respatllet de la butaca. Era tou, era suau. Va estirar les cames i com que les tenia curtes va quedar mig ajaguda. La pel·lícula li interessava cada vegada menys. S'adormia i va decidir canviar de posició. Va recolzar el braç dret al posa-braços del costat però el va trobar ocupat per un altre braç. El va enretirar de seguida i girant-se lleument com per demanar perdó va veure dos ulls blaus i sense fons que la miraven. La pel·lícula feia una llum intermitent. La Cèlia tan aviat el veia com no el veia. L'Enric Pujals l'havia reconeguda i va esbossar un somriure forçat, tot girant els ulls vers la pantalla. A la Cèlia li semblava que sentia la seva olor. Li semblava que veia aquells ulls de mar sense fons on tan fàcil era perdre-s'hi. La Cèlia tenia al costat a aquell

nen que tant havia estimat, aquell nen que ella hagués volgut com a fill, aquell home que la feia desfer per dins.

Sense apartar la vista de la pantalla, la Cèlia va començar a imaginar-se coses. No veia la pel·lícula. Sentia el seu alè a ran d'orella, fent-li pessigolles a tota l'esquena, ericant-li els pèls del braç. Percebia la seva presència, els seus llavis, la seva pell, els seus dits. Va moure la cama cap a la dreia lentament, arrossegant el peu per terra, buscant la cama d'ell. "Només un frec, només un frec...". Ell es va girar però la Cèlia va continuar amb els ulls fixats endavant. Sabia que l'estava mirant i tot i que ella es volia girar va tenir por de morir-s'hi. L'aterraven aquells ulls. L'Enric es va tornar a girar fent un petit sospir i la Cèlia va poder deixar anar l'aire que feia segles que s'aguantava. Sentia l'escalfor del seu cos tant a prop que va començar a suar. La Cèlia estava molt excitada. Es marejava. Va decidir concentrar-se en la respiració per poder asserenar-se. De cop, els llums es van obrir i la Cèlia va mirar engegada d'un costat a l'altre. La pel·lícula s'havia acabat. "Hola, quina casualitat, no?. Què, li ha agradat la pel·lícula?". La Cèlia va contestar que sí automàticament, sense ni mirar-se'l, amb veu de plàstic. L'Enric es va acomiadar molt amablement i va marxar amb uns amics. La Cèlia va desar la mà tremolosa al seient on feia pocs segons hi havia estat ell i en va sentir l'escalfor. Mentre sonaven les notes de la banda sonora, la Cèlia va esclatar a plorar amb la cara amagada entre les mans.

IV

La Cèlia es va passar una setmana o bé tancada a casa o bé donant volts amb el cotxe. No contestava al telèfon ni visitava a les amistats. Menjava poc i mirava molt la televisió: s'ho empassava tot. Dormia molt, encara que a hores intempestives, ara de dia, ara de nit, sense ordre ni concert. La Cèlia sempre havia estat una dona de dormir i, incomprendiblement, quan una cosa més l'amoïnava més son tenia.

El dimarts a la nit va tornar al cinema. Es va assegurar al lloc on s'havia assegut ell. Ho recordava perfectament, amb una clarividència excitant. Buscant raons convincents, la Cèlia va apel·lar al sentit comú i va arribar a la conclusió que aquella atracció per l'Enric Pujals era malaltissa, que l'havia d'allunyar de la seva vida. Va decidir oblidar i concentrar-se a viure la vida que li pertocava a una senyora de la seva edat. Mentre tornava del cinema amb la finestra del cotxe baixada va treure el nas i va respirar l'aire fresc de la nit.

L'endemà es va aixecar aviat. Es va vestir d'una esgarrapada, d'esport, amb un xandall discret, i se'n va anar a la muntanya d'excursió. Pel camí es va comprar esmorzar: tenia gana. Feia esforços per no recordar el

que volia oblidar. Cada cop que li venia al cap el més lleu indicatiu de l'Enric Pujals s'espolsava el cervell, foragitant aquella mena de malaltia que li oprimia l'estómac. Va pensar per un moment que li hagués agradat ser d'aquelles persones que confessen les penes als amics per alliberar-se'n. Ella no ho havia fet mai i alguna cosa dintre seu li impedia fer-ho. Aquell problema, com tots els que havia tingut durant la seva vida, l'havia de resoldre per ella mateixa.

La Cèlia va comprar embotits, formatges i pa, va pujar muntanyes, va respirar l'aire net i dolorós de les alçades i abans que el sol declinés va enfilarse carretera avall, amb la radio del cotxe ben forta i amb una estranya alegria, l'alegria de qui se sent curada.

V

El dijous es va aixecar molt tard. Feia núvol i amenaçava pluja. Sense vestir-se, amb pijama i bata, es va asseure al sofà amb un llibre a la mà i el comandament de la televisió a l'altre. El llibre tenia una portada preciosa d'una pintura flamenca exuberant. Tenia ganes de llegir. Es sentia el cap clar i net, amb ganes d'omplir-lo amb la lectura. La televisió emetia un concurs terriblement simple, especialment indicat per persones com la Cèlia. Ella però, llegia. El llibre explicava l'estranya història d'una dona que intentava sortir del pou de la seva vida a través de l'art. La Cèlia ho va trobar romàntic. Ella no hi havia entès mai d'art, però inconscientment es va identificar en cos i ànima amb aquell personatge de paper. No va dinar, ni sopar, i a pocs minuts de la mitjanit va girar la última pàgina. "Qui fos protagonista d'un llibre i no una merda d'ésser humà". Va somriure amb amargor i va deixar el llibre al primer prestatge que va trobar. Va anar cap a la cuina a rebuscar alguna cosa a la nevera. Va agafar un iogurt natural. La lectura li havia despertat, com fa l'aigua de mar, una gana voraç.

L'endemà va ploure tot el dia. La gent deia que ja era hora, que convenia molt. La Cèlia mai sabia què convenia i què no. Es va aixecar tard i va esmorzar una bona llesca de pa amb tomàquet i un parell de talls de pernil salat tallats ben fins. "Se m'ha acabat la llet; n'haig d'anar a comprar". Va entrar al lavabo i es va dutxar amb aigua ben calenta. Li agradava dutxar-se quan plovia. S'imaginava que estava al carrer parant la pluja i cantant les seves alegries a les inclemències meteorològiques, com en una vella pel·lícula de Hollywood. Es va embolicar amb el barnús i amb les puntes dels cabells degotant es va parar davant del mirall. Estava entelat. Hi va passar la mà varies vegades fent un dibuix indefinit on hi va aparèixer ella. Es va espolsar el cabell com si fos un gos. Va tornar a passar la mà per la superfície plana i freda

del mirall. L'estava mirant una dona de quaranta-sis anys amb aspecte de cinquanta cinc, amb uns ulls oberts encercats d'arrugues, amb uns llavis que podrien ser sensuals i una cara que podria ser atractiva. La Cèlia es va obrir la bata i va quedar nua davant del mirall. El vapor havia tornat a entelar-lo. La Cèlia es va observar a través de la boira i es va agradar. "Avui em veig força guapa, deu ser de dormir tant". I amb un somriure dibuixat va enretirar un pensament boig del cap.

Encara plovia. La Cèlia es va preparar sopa de verdures i una hamburguesa amb amanida i patates fregides. "De tant en tant ve bé, el menjar americà". S'ho va menjar mentre mirava la televisió, les notícies. A la Cèlia li interessaven molt poc les coses que passaven al món però sempre mirava d'estar al dia per fer veure davant la gent que ella era una dona de món. Sense voler-ho li va tornar el pensament boig. "Potser si dormís eternament se'm veuria sempre guapa". Va riure estrepitosament amb aquell riure de la gent que viu sola, fort, sense por de que les senti ningú. "Aniré a veure la Lluïsa. Es deu pensar que m'he mort o que he desaparegut del món".

VI

Davant de la casa dels Pujals era plena de cotxes mal aparcats. La Cèlia va intuir que havia passat una cosa greu. No parava d'entrar i sortir gent i per un moment li va semblar veure de lluny en Francesc Pujals acomiadant a dues senyores vestides de negre. La Cèlia va dubtar. No sabia si acostar-s'hi o mirar una mica més en l'anonimat de la distància. L'aterraven les desgràcies i aquella casa feia un tuf de mort eixordador. Va sortir la dona del veterinari fent dringar els collarets a cada moviment de maluc. La Cèlia es va decidir, s'hi va atansar i li va preguntar què havia passat. La dona del veterinari va esclatar a plorar com si s'hi sentís obligada. "Ai, pobre dona. Era una santa. Els ha deixats ben sols. Tot ha anat tan ràpid...m'hagués agradat acomiadar-me'n". La dona del veterinari es va allunyar fent tentines i somicant cada vegada més sorollosament. La Cèlia va quedar paralitzada. Per primera vegada després de tants anys la mort l'havia col·lapsada. Va fer un esforç irreprimible per no plorar. Va pensar que estava maleïda i que aquell poble era un infern. "Ara recordo perquè vaig marxar". Va intentar esgarrapar de la memòria alguna cosa agradable de la seva vida que l'ancorés al present. L'artifici, aquella arma que sempre havia emprat en els moments difícils, no tenia la força suficient per abatre aquella amargor. Veia la seva vida fotograma a fotograma, misèria a misèria. En els darrers temps, des que havia tornat enyorada, havia pensat fermament que podria

construir-se una nova existència pels anys que li quedaven, però la realitat havia esclafat les seves il·lusions. La mort de la seva millor amiga l'havia afectada més que qualsevol mort de qualsevol altra persona estimada. Els ulls se li van entelar. No podia ser forta, no volia. Va començar a plorar palplantada a la vorera de davant la casa dels Pujals, sense valor per fer cap moviment. L'únic indicatiu que demostrava que la Cèlia no estava feta de cera eren les llàgrimes calentes que s'esclafaven una a una sobre el paviment.

Pel seu cap passaven totes les hores que havia estat amb la Lluïsa Pujals, amb els seus minuts i segons, amb una claredat esgarrifosa. "La Lluïsa no es mereixia morir. M'hauria d'haver mort jo en el seu lloc". La sensació que la sang de les venes se li glaçava la va espantar. El seu enteniment va començar a conjurar barbaritats. Pensava que potser podria ajudar a la família durant un temps. Pensava que potser podria fer de mare als fills de la morta. Va sentir una aclaparadora excitació morbosa en pensar que podria ocupar el lloc de la Lluïsa en el llit matrimonial i, sobretot, en imaginar-se la possibilitat de veure cada dia a l'Enric. De cop, va sentir tàcitament la naturalesa demencial dels seus pensaments. Un silenci diàfan la va envoltar, opressiu i caritatiu alhora. Obrint molt els ulls va fer un crit esfereïdor, trencant per sempre més el lligam amb l'essència humana. Una senyora gran amb veu esquerdada li va preguntar si es trobava bé. La Cèlia li va clavar una mirada tan buida que la senyora es va espantar i va fugir fent-se el senyal de la creu. La Cèlia va començar a caminar esmaperduda, arrossegant aquelles cametes de vella que li tremolaven a cada pas.

Va arribar a casa seva. Se la va mirar de dalt a baix resseguint els angles de les finestres i dels balcons, però no la reconeixia. Va mirar d'obrir-la amb les claus del cotxe. El seu cervell malalt s'havia assecat. La certesa de la seva pròpia bogeria havia enderrocat el poc que quedava del mur del seny. A la fi va poder obrir la porta. Notava com els ulls se li eixugaven. Havia gastat totes les llàgrimes.

EPÍLEG

La casa semblava una cort de porcs. L'aire era espès i feia pudor, una pudor semblant als capolls de cuc de seda. Els homes que havien forçat la porta s'havien de tapar el nas amb un mocador xop de perfum. La pols s'havia apoderat de tots els racons i els mobles i les parets tenien el color que agafen les coses quan fa temps que no els toca la llum del sol.

Feia quasi mig any de la mort de la Sra. Pujals. Una veïna de la Cèlia va avisar als municipals perquè havia vist entrar rates a la casa gran dels Drassanes. Van haver d'esbotzar la porta perquè estava tancada per dins amb clau i balda. A l'interior es van trobar el paisatge desolador de la mort. La fortor era devastadora. No van haver de buscar gaire per trobar el cos de la Cèlia, nu i rosegat per les rates. Al seu voltant hi havia escampades burilles de tabac ros i ampolles de whisky buides. El forense va dir que segurament s'havia mort de gana.

L'Enric Pujals no va poder assistir a l'enterrament perquè era d'excursió amb els amics. El cementiri era ple de dones endolades que resaven ostentosa i guanyar-se el cel. Van posar les despulles de la Cèlia en un nínxol petit i asfixiant mentre els assistents hi deixaven corones de crisantems. Algú va pensar que el record de la Cèlia Drassanes, aquella dona mal vista i de decència dubtosa, es pansiria més aviat que aquelles flors. Algú va pensar que la Cèlia havia tingut el final que li corresponia a la seva vida d'escàndols. I mentre el capellà mormolava paraules buides que intentaven consolar els esperits, ningú va poder reprimir dins el racó més profund de l'ànima un esclai assedegat de vida.

Jordi Pinsach Estanyol

“Que ens deixin en pau, que ens deixin viure”

Selim Sheriffi

Un albanès-kosovar de Llagostera

Fa gairebé catorze anys que va sortir de Mitrovica, una ciutat a tot just 38 quilòmetres de Pristina. Volia anar a voltar Europa, a conèixer món... Estava vivint i treballant a Alemanya quan vingué de vacances a Lloret. Així fou com va conèixer a la que actualment és la seva esposa, la Fuensanta, veïna de Llagostera, amb la qual en Selim ha tingut un fill; l'Alban. Ara ja fa més de quatre anys que viu i treballa a Llagostera. Concretament ara és als paviments, però amb l'esperança que li donin el títol de traductor, ja que entén i parla perfectament set idiomes. Practica l'handbol, un dels seus entreteniments quan no treballa. L'altre, jugar amb el seu fill. De fet, si no fos per ell i la seva dona, segurament fa temps que seria amb l'UCK, l'exèrcit d'alliberament de Kosova, lluitant per defensar als seus...

Per què deixes Mitrovica, el teu poble, i decideixes marxar per Europa?

No ho sé. Gairebé era un nen, encara no tenia setze anys. M'agradava la idea de viatjar i conèixer Europa. Vaig deixar als meus germans, pares, avis... Hi ha dos d'aquests germans que no els he tornat a veure més. Mai no havia tornat a la meua terra fins ara; no podria dir concretament perquè, però és així...

Com comentes, ara amb el conflicte hi has tornat...

No, a Kosova no hi he tornat. Vaig anar a Albània a buscar els meus pares, avis, oncles... Vaig trobar a tota la família menys els dos germans que et deia abans. Ningú de la família no sap res d'ells. Fa tot just dos dies que vaig trucar a la Creu Roja d'Albània, on periòdicament surten llistes de presoners, desapareguts i morts. Però res, no en sabien res. La meua família sempre havia viscut a Mitrovica. Ara hi han tornat, però no són a casa seva, sinó a casa dels meus avis. A la casa hi havien viscut tres paramilitars serbis. Ara, no hi pot viure ningú. No queda res...

La primera guerra als Balcans, al 1991, com la vius?

En aquella època jo ja no estic a Kosova i la visc força lluny. Malgrat això, ja veig el que passarà al meu país. Tot i això, cal dir que el problema de Kosova és diferent del de Bosnia, Croàcia o Eslovènia. Nosaltres, els albanesos, i els serbis portem molts, molts anys de problemes. L'inici del conflicte actual cal buscar-lo al 1981, quan els albanesos

demanem de separar-nos de Sèrbia. Tot acaba amb estudiants morts per gasos mortals a les universitats... El problema és que els serbis, tot i ser només el 8% de la població,

sempre han manat a Kosova. Aquests serbis són tots originaris de Rússia. Nosaltres fa que som a Kosova, com a mínim, set segles, si no més. Aquest és el problema.

I tot just fa uns mesos quan els serbis tornen a mostrar el seu poder. Per què la persecució, només perquè sou albanesos?

Sí, és clar que sí. Imagina't que jo sóc serbi, vinc a casa teua i et dic: "Tu, albanès, dóna'm tot el que tinguis i marxa si no vols que et mati". És així. Aquesta manera de fer ja va començar al 1989, quan van començar a treure els albanesos dels seus llocs de treball, de les empreses, per posar-hi els serbis. També al 89, ja tancaven ràdios, diaris, televisions...

Aquest esperit, diguem-ne, triomfalista dels serbis, d'exaltació de l'orgull nacional, d'on prové?

No, no... No tenen cap mena de triomfalisme. No tenen res, ni orgull nacional, ni cor... Res de res. Per a mi són uns perdedors. Ells això ho saben. Els dirigents dels exèrcits serbis ho saben, i envien els voluntaris i els soldats a lluitar drogats. Tots van al front. Els prometen de tot; muntanyes, cases, rius... Tot. Però al final no tenen res. Bé sí, tenen tot el que han robat i saquejat als albanesos. Això no és orgull ni res que s'hi assembli. Per a mi i per a tots els albanesos.

CARLES SOLER

En parlar de l'origen del conflicte, trobem dues versions. L'una, la majoritària dels mitjans de comunicació, és la de l'odi que sorgeix d'aquest sentiment serbi que parlàvem, i l'altra potser seria que tot el problema arrenca de la geopolítica de la zona; una geografia molt difícil, confluència de diferents ètnies, cultures i, sobretot, religions...

Certament que això és una mica així. Milosevic tenia un somni que anava de dalt, Eslovènia, a baix, fins a Kosova i Macedònia. I aquest somni tenia un nom: la Gran Sèrbia. I per a ell tot acabava aquí. No existeix cap més religió, ètnia o cultura que no sigui aquesta, la Gran Sèrbia. És un home malalt. Tota la seva família, germans, oncles, avis... han mort en circumstàncies estranyes, bàsicament pel suïcidi. Ell també morirà així. Està boig, malalt. Totes les guerres que ha fet les ha perdut; Eslovènia, Croàcia, Bosnia... I aquesta, també la perdrà.

I allò que els principals centres religiosos ortodoxos són al centre de Kosova...

Sí, però això no és cap excusa per justificar res del que està passant. Quan vols governar un país és normal que busquis i parlis dels centres religiosos més importants. Tu has de prometre algunes coses a tots aquells que lluitaran per tu. Milosevic ha de prometre alguna cosa al poble serbi que lluita per ell. Però no és cap motiu vàlid per explicar tot això...

Què ha aconseguit Milosevic amb tot això?

Res. Ni per a ell ni per a ningú. Ha arruïnat tot el país sencer. Aquest era un país molt bonic, preciós... També econòmicament era un país sa. Fixa't que per exemple, al 89, un albanès que vivia a Kosova guanyava 250-300.000 pessetes al mes. Tota Iugoslàvia era molt bonica. Era, segur, un dels dos o tres països més bonics d'Europa. I ara no hi ha res...

Creus que si Kosova, i tota l'exIugoslàvia, estigués situada en un lloc geogràficament perdut, per exemple al bell mig de Sibèria, avui potser no seríem aquí parlant del conflicte?

(...) Mira, abans no ens coneixia ningú. Ni a Europa, ni a Rússia, enlloc. Potser alguna cosa d'això hi ha, potser, no ho sé... Som un territori geogràficament molt estratègic. El cert és que a la fi hem tingut l'ajuda d'Europa, dels americans. Dic a la

fi, perquè penso que tot s'hagués pogut arreglar molt temps abans. Quan va passar la guerra de Bòsnia, tot això es podia preveure. Europa i tot el món sabia que això passaria a Kosova. I el proper lloc on arribarà la tragèdia serà Montenegro.

Que els Estats Units i la Unió Europea ajudessin econòmicament l'oposició sèrbia de Milosevic, et semblaria una solució perquè la propera barbàrie no sigui a Montenegro?

Aquesta només seria una solució per als serbis de la capital, Belgrad, i rodalies. Però per als pobles que hi ha a tot Sèrbia, per als camperols, no seria una solució, ja que segurament ni en tindrien notícia. Mira què està passant amb els serbis que fugen de Kosova. On poden anar? A Belgrad no els volen ni veure. Han rebut ajuda dels seus germans de Belgrad? No. Res de res. Tota l'ajuda que han rebut ha estat de l'OTAN i d'ACNUR.

Explica una mica l'experiència que vas viure als camps de refugiats, quan vas anar-hi per buscar els teus familiars...

...uf. Va ser... El que vaig veure allí no podré oblidar-ho mai de la vida. Primer el retrobament amb els meus familiars. I després, que mai m'hagués imaginat el que vaig trobar-me, les condicions en què estaven els refugiats. Era terrible. Cada dia escoltaves les mateixes històries de robatoris, violacions, saquejos... Quan vaig tornar aquí, havia perdut set quilos en un parell de setmanes. No podia menjar... Seia a menjar amb ells, però no podia. Pensava que ho necessitaven més ells que no jo, que jo ja podria

JORDI PINSACH

menjar quan tornés. Donava el menjar a qui tenia al costat. On hi havia els meus avis, a Durres, Albània, hi havia unes 170-180 tendes de campanya amb 10, 12, 15 persones a cada una. (...) El que em sap més greu de tot és el comportament del govern. No he rebut cap ajuda per a res. Jo he volgut des d'un inici portar als meus familiars aquí. He arreglat tots els papers que calien, tot, però res de res. Actualment encara estic esperant resposta del govern a les meves peticions...

Si haguessis estat a Albània o a Kosova, on fos., t'hauries afegit a la lluita armada amb l'UCK?

Sí, és clar. Hagués marxat d'aquí per anar a l'exèrcit de l'UCK, però hi ha la meva muller i el meu fill. És el més important que tinc. Són la meua vida. Ells van ser la única cosa que va fer que no anés a la lluita. Quan vaig anar a Albània als camps de refugiats, només al vaixell en què anava, hi havia 180 soldats de l'UCK que venien de Suïssa. Quan era a Albània, vaig anar dos dies a la frontera amb l'exèrcit d'alliberament, per veure si trobava els meus dos germans...(...) Espero no haver d'anar mai a l'exèrcit. L'UCK no son terroristes com es diu en alguns mitjans de comunicació. Hi ha metges, professors, enginyers... Cadascú defensa els seus interessos. Cadascú fa el que pot. Si has de tenir cura d'una família...per això jo no vaig anar a l'exèrcit. El que faig és enviar diners a la meua família a Kosova cada mes.

Aquests diners que envies, estàs segur que arriben als teus familiars?

Sí, segur. Una altra cosa són, per exemple, les ajudes humanitàries que s'envien des de diferents països. Quan arriben al port de Durres, a Albània, la meitat de coses no passen. Això és així, segur. A mi m'ha passat. He estat amb tots els papers en regla a la aduana un parell de dies retingut. Em deien que si volia passar havia de pagar 80.000 pessetes. Vaig dir que no els donaria ni un duro; si havia entrat també havia de sortir.

Quan comença el conflicte, pots comunicar-te de seguida amb els teus pares?

Vaig parlar amb el meu pare i li vaig preguntar com estaven les coses de seguida que vaig poder. Em va dir que estaven molt malament i ja no vaig saber res més d'ell ni de la meua família. Vaig perdre tota la comunicació amb ells. (...) El meu pare em va dir que hi havia anat la policia, i que els havien pres els diners i tot el que tenien. Cada dia estava pendent del telèfon intentant localitzar-los. No sabia res d'ells. Estava jugant a handbol i ho vaig deixar. No

podia concentrar-me ni en l'handbol, ni en el treball, ni en res de res...

La teua família sabia que aniries a buscar-los, quan vas arribar a allà?

Sí, ho sabien, però creien que arribaria un altre dia. Ells pensaven que dilluns sortiria d'aquí, i jo dilluns ja era allà...

(silenci esfereïdor)

...l'allau d'imatges que cada dia surten a la televisió ens fa immunes, insensibles al dolor, a la barbàrie?

D'una banda sí, perquè t'asseus al sofà, mires la tele i veus 30, 50, 60 cadàvers, i sí, la gent es cansa. I pensa que això és normal. Però d'altra banda, que hi hagi tele està bé, ja que no ho diu tot però com a mínim saps alguna cosa. Sense ella hauries d'estar tot el dia pendent del telèfon. Com a mínim saps alguna cosa.

I ara mateix, que sembla que ja no passi res a Kosova...

Ara estàs com perdut. Moltes vegades penso, tant de temps parlant i parlant i ara, de cop, res. Hi ha molta gent que es pensa que ja s'ha signat la pau. Però això no és així. Ara, si no passa res molt excepcional, ja no és notícia.

JORDI PINSACH

Encara que passi cada dia. Ara, per exemple, no és notícia el que passa a Kosova, què fa la gent, sinó què fan i com estan els soldats que hi ha de cada país.

Com veus el futur?

Si Kosova no se separa de Sèrbia, no hi ha futur. Pasat un temps hi hauria una altra guerra, segur. Ens diuen que podem tornar a casa, però arribes i no tens res, ni casa, ni veïns, ni poble, res de res. A més, com pots viure amb tot el que han fet? Com viuràs amb ells? Amb el teu propi veí, que abans era bo, amic teu, i que ara ha robat i ha cremat... com pots viure amb ell?

Ara mateix no hi ha cap altra solució que la independència, com Croàcia, com Eslovènia...

Com vius tot això des d'aquí, des de la distància?

Fatal, fatal, bastant malament. Més o menys sé que la meva família està bé. Però dels meus dos germans, no en sé res. Ni ningú de la família en sap res. Tot plegat és molt difícil de portar. Amb els dos germans m'han destrossat aquí... (es posa la mà al pit). Són molts anys sense veure'ls, però és que són els teus germans. Com a mínim tinc l'esperança que encara no han aparegut en cap llista de cadàvers. M'agradaria que fossin vius i poder portar-los aquí, amb els meus familiars. Potser algun dia...

Què desitges a tota la gent que està a allà, que està al mig del conflicte?

Que surtin tots el serbis del meu país i que només sigui per als albanesos, que Kosova sigui dels albanesos. I que ens deixin en pau, que ens deixin viure... Nosaltres també tenim dret a viure. Sempre ens han torturat, humiliat, al 81, 89, 91, i nosaltres no hem aixecat mai un dit. Quanta gent ha mort demanant només la pau?

Com veus la situació a l'interior del govern de Prístina? Creus que hi ha unió?

Home, penso que estan força d'acord. Em sembla que ara parlen que la independència no serà una realitat fins d'aquí tres anys. Durant aquest temps hi haurà una mena d'autonomia. Crec que algun dia arribarà la independència, però que tardarà molts anys.

Abans ja has qualificat Milosevic de malalt...

Sí, és un boig. És més, per a mi és un psicòpata. Si no se suïcida com els seus familiars, el mataran els seus, aquells a qui Milosevic els ho havia promès tot i als quals no ha pogut satisfer. Fins ara no ha tingut ningú en contra. Però ha arruïnat el país...

I després de Milosevic?

La meva esperança és que arribi la independència, i així hi haurà fronteres entre nosaltres i els serbis. Si no tens passaport ni visat, no pots passar per la frontera.

I tu què faràs, et quedaràs aquí?

Jo? El somni que tinc ara mateix és trobar els meus germans, i intentaré fer tot el que pugui per portar-los aquí. Però tornar a allà, no. Porto molt temps fora del meu país. Sóc molt europeu. I una altra cosa és que tinc la meva família, la meva dona i el meu fill, aquí. No crec que torni, hi ha un 99,9 % de possibilitats que no torni més.

Jordi Pinsach
Jordi Plà Comas
Marc Sureda

Per adornar la llar, postals, llibres, revelat i material fotogràfic, escolar i d'oficina.
Per papers i objectes regal, marcs, fotografies carnet, fotocòpies, diaris, revistes...

Casa Llorinós de Pilar Sureda Torrent

Plaça Catalunya, 8

-

LLAGOSTERA

-

Telèfon 83 00 97

Casino Llagosterenc

Negar certes evidències sovint es fa difícil. Afirmar-les i no voler entrar en polèmica encara ho és més. Però a vegades és necessari.

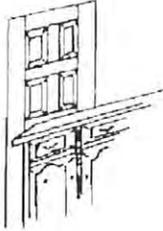
No podem obviar aquells fets que són inqüestionables i que només amb una mica de memòria ens adonem que han succeït. Ens trobem davant d'un cas que fins a cert punt podem tractar fugint de polèmica i opinions. Es tracta del canvi d'imatge del Saló-Café del Casino Llagosterenc. Un canvi que només cal veure amb la netedat, ordre i il·luminació del local, trets que, a simple vista, hom pot detectar. Evidentment aquests tres factors són indiscutibles i aconsegueixen perfectament amb unes normes de convivència imposades per una societat mínimament respectuosa.

Una tasca que convenia, i que se suma a les activitats que durant aquest darrer any ha organitzat l'entitat. Tot plegat fa pensar que hi ha una voluntat de revifar un símbol de Llagostera.

El Col·lectiu de Redacció

Fusteria ROIBA, S.L.

MOBILIARI DE CUINA I BANY

C/ Llevant, 1 - Tel. 83 08 20 - Fax: 80 52 69
17240 LLAGOSTERA

TOT TIPUS DE CARNETS

- 17240 LLAGOSTERA
Passeig Tomàs Boada, 10. Tel. 83 00 81
Fax 83 03 42
- 17411 VIDRERES
Narcís Monturiol, 30. Tel. 85 05 46
- 17455 CALDES DE MALAVELLA
Russinyol, s/n

VILANOVA

GA *GESTORIA*
ASSESSORAMENT
ADMINISTRATIU-COMPTABLE
FISCAL-LABORAL-FINANCER

FINQUES **API**
Col·legiat 204

Col·legi núm. 134

ASSEGUANCES

JAUME VILANOVA I FONT - Reg. E.D.G.S. Clau F. 1.178

Tels. 972 / 83 02 29 - Fax 972 / 80 57 22
Apartat de Correus, 60 - C/ Alvarez, 10
17240 LLAGOSTERA

**SERVEIS TÈCNICS DE
REPARACIÓ**

C/ Gavarres, 24
17240 LLAGOSTERA
Tel. i Fax 83 09 73

Què hi falta i què hi sobra a Llagostera

- Què hi falta? Què hi sobra?
- ✓ Més sensibilitat pel medi ambient.
 - ✓ Un altre estanc i una altra farmàcia.
 - ✓ Millorar els accessos al poble.
 - ✓ Que les cercaviles que es fan al poble tinguin un recorregut més variat.
 - ✓ Més gent que utilitzi la deixalleria.
 - ✓ Més arbres que facin ombra a la piscina.
 - ✓ Gent amb ganes de treballar pel poble.
 - ✓ L'estrèpit terrorífic i crispador de les motos a les nits d'estiu.
 - ✓ La Indiferència de la policia municipal davant la contaminació acústica.
 - ✓ "Caques" de gos en els diferents parcs del poble.
 - ✓ Cotxes mal aparcats.
 - ✓ Pils de bosses d'escombraries a les cantonades d'alguns carrers del poble.
 - ✓ Mares que van a buscar els seus fills a l'escola en cotxe i dificulten la circulació.

Envieu-nos les vostres suggerències a l'Apartat 76 de Llagostera, o bé a la següent adreça:

C/ Migdia, 40 - 17240 LLAGOSTERA

Si ho preferiu, podeu deixar el missatge al contestador (972.83.12.10) o enviar-lo per e-mail (elbutlleti@grn.es)

Can Meri

Restaurant & C@fè Internet

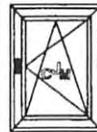

830180
Pizza
Plats per Emportar

Can Meri

Obert tot l'any
de 9 matí a 12 nit

<http://www.ctv.es/canmeri>
Almogàvers 17 - Llagostera

TECHNAL
RED D'INSTAL·LADORS

Serralleria

CASTELLÓ - MARTÍ, S.L.

CARPINTERIA METÀL·LICA EN FERRO I ALUMINI
I ALUMINI AMB RUPTURA DE PONT TÈRMIC

C/ Indústria, 10 (sector CAVISA)
Tel. (972) 83 06 27
Fax (972) 83 10 65

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Un any més... la Festa Major

OLIVERAS

El dissabte 22 de maig es va celebrar un dels actes amb més "solera" de la Festa Major: el Campionat de Botifarra. A primera hora de la tarda el cafè del Casino Llagosterenc va acollir els concursants, tant veïns del poble com jugadors vinguts d'arreu, per participar en aquesta edició del campionat, organitzat per la Unió Esportiva Llagostera.

CARLES OLIVERAS

CARLES OLIVERAS

Apunts de la festa

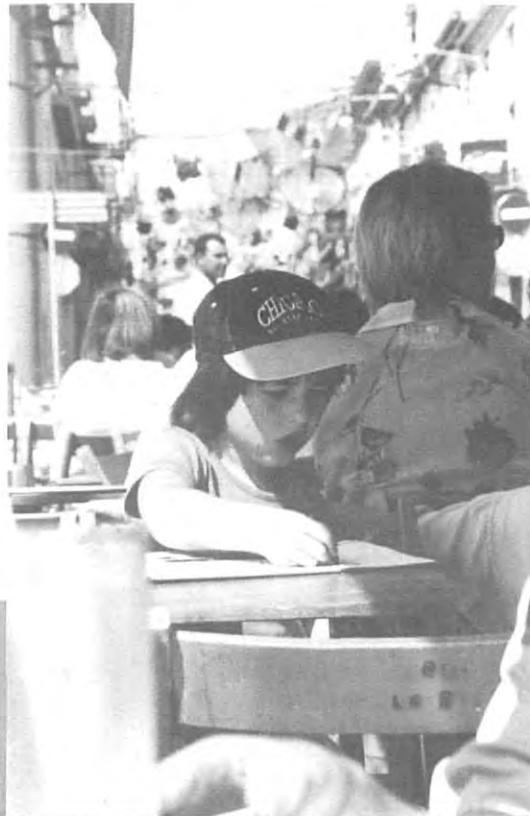
La Festa Major d'enguany ha estat la primera en substituir l'envelat pel local polivalent. Dels concerts i balls que s'hi van celebrar destacaríem el concert de rock del divendres amb els "Sopa de Cabra" i un grup no gaire conegut per la nostra zona que es fa dir "Los Mejores", i que realment fa honor al seu nom.

El mateix dissabte a les quatre de la tarda els més menuts van ser els protagonistes. El Concurs Infantil de Dibuix arribava aquest any a la trentena edició (una fita remarcable atribuïble a la constància del G.E. Bell Matí). Els nens i nenes de Llagostera van omplir places i carrers amb els seus blocs per donar-nos diverses visions de la festa a través dels seus dibuixos.

CARLES OLIVERAS

CARLES OLIVERAS

CARLES OLIVERAS

Apunts de la festa

El dissabte, ball amb "La Salseta", aposta segura (tot i que poc original). El correfoc programat aquella matinada va haver de ser anul·lat ja que els "Amics de la Pòlvora" no es van presentar degut a un malentès. En definitiva, el programa es va veure alterat per una falta de coordinació que en properes edicions no s'hauria de repetir.

TALLER MECÀNIC

Joan Puig
I FILLS S.L.

Servei de Grua Permanent

17240 - LLAGOSTERA

Crta. de Tossa, 13
Tels. : (972) Part. 83 03 89 - Taller 80 56 84

Carmen Mestres Pigem

BAR MESTRES

C/ Pau Casals, n.º 2
Tel. 83 05 22

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Des de 1952

Matança pròpia
Embotits Casolans
Plats Cuinats

Passeig Tomàs A. Boada, 12
17240 Llagostera (Girona)
Tel. 972 83 02 14
e-mail: cesteve@grn.es

Carns Esteve

MP
ERRUQUER
I
R

C/Consellers, 19
17240 LLAGOSTERA
Tel. 649 749557

IMPRESA
rodas
OFFSET
TIPOGRAFIA

Camprodon, 24
Tel. i Fax : 83 02 10
LLAGOSTERA

ALIMENTACIÓ
VENDES A L'ENGRÓS

Comercial
MESTRES, S.A.

C/ Fivaller, 9 - Tel. 83 02 95 Fax 83 11 01
17240 LLAGOSTERA

RECUPERACIONS

MARCEL NAVARRO I FILLS, S. L.

RECICLATGE
CARTRO I FERRALLA
Servei de Contenedors

TEL 83 10 56 - FAX 83 04 33
Veinat Bruguera 23 - Apartat 12
17240 LLAGOSTERA (Girona)

BAR
RESTAURANT
CAL XINO

C/ PAU CASALS, 5-7 - TEL. 972 83 01 66
17240 LLAGOSTERA

COLLA GEGANTERA

La plaça Catalunya va tornar a rebre gegants i gegantes d'arreu de les nostres contrades el diumenge 23 de maig per tercer any consecutiu. Després de la plantada de gegants al parc de l'estació, una gran cercavila va recórrer els principals carrers del nostre poble fins arribar a les vuit del vespre a la plaça. Allí la Colla Gegantera de Llagostera va exercir d'amfitriona de la trobada, i els gegants i capgrossos van obsequiar els assistents amb les seves danses. La plaça, plena de gom a gom i expectant davant l'aparició dels nous gegants llagosterencs, va aplaudir l'arribada d'Eleina de Ridaura i Zenó de Montagut, que rellevaran Trencanúvols i Elionor -ja molt vells- en la compromesa tasca de representar Llagostera a tot arreu on vagin.

CARLES OLIVERAS

CARLES OLIVERAS

CARLES OLIVERAS

Apunts de la festa

Potser aquest any el que va fallar va ser "La Carpa". La idea és bona, però es podrien millorar els concerts. Amb això no volem dir que no s'hagi de donar una oportunitat als grups que comencen, però per assegurar l'èxit potser caldria arrodonir les nits amb altres actuacions, com ara la de màgia, que va estar molt bé. D'altra banda, potser s'hauria de replantejar-ne l'organització i seria positiu que les entitats locals s'animessin a participar-hi.

CARLES OLIVERAS

Els alumnes de l'Escola de Belles Arts de Llagostera van fer particeps als veïns de la vila de les seves obres a través d'una exposició que es va fer a la mateixa seu de l'escola. Durant els dies de la festa també es van poder veure altres exposicions en diferents sales: a l'arxiu, al local social de La Caixa, al Casino i a Can Salades.

CARLES OLIVERAS

Els infants també van trobar el seu lloc a la festa amb diverses activitats pensades per a ells. El divendres, després de la cercavila d'inauguració, van poder passar-s'ho d'allò més bé amb la Gran Xeringada del grup "El Singlot". Dissabte hi va haver animació amb el grup "La Mascarada" i dimarts un festival infantil seguit de la xocolatada popular.

Els llagosterencs van tornar a engalanar els carrers per la festa amb motius molt alegres.

CARLES OLIVERAS

Apunts de la festa

L'espai alternatiu muntat per Llagostera Ràdio estava ubicat a la pista poliesportiva, però passava inadvertit per gairebé tota la gent que passejava per la fira. Quedava enclotat i la música es veia ofegada per la que provenia de les parades. És una llàstima que iniciatives d'aquest tipus no acabin de funcionar i més tenint en compte l'esforç que va fer la gent de la ràdio per participar a la festa ampliant l'oferta de concerts.

El trenet va tornar a ser protagonista de les anades i vingudes de la plaça a la fira. Aquesta bona pensada per ajudar els llagosterencs en els seus desplaçaments que, a més, afavoreix la prevenció dels col·lapses de trànsit, va tornar a ser un èxit. En gairebé tots els seus viatges el trenet va fer un bon servei i va apropar, un any més, la festa als veïns.

CARLES OLIVERAS

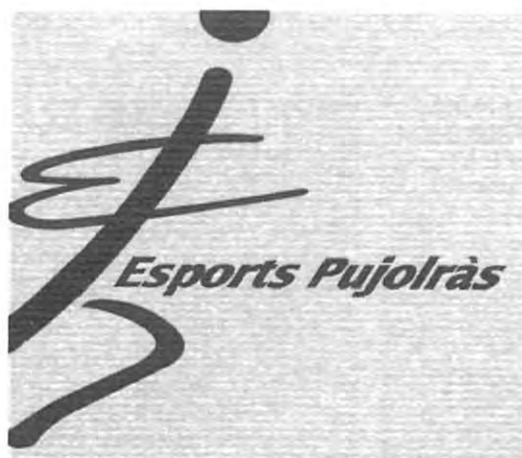
CARLES OLIVERAS

La carpa de l'avinguda de l'Esport va ser el dissabte l'escenari del campionat de dards de la festa. La competició d'aquest esport, que a Llagostera té representants reconeguts arreu del món, va desenvolupar-se des de les cinc de la tarda.

Apunts de la festa

Els concerts a la plaça Catalunya -"Big Mama" i "Santi Vendrell"- van tenir una afluència de públic moderada, res d'estrany al nostre poble. També va haver-hi sardanes, habituals en qualsevol Festa Major tot i que els joves no s'apunten a la tradició. En el costat oposat i com a innovació hi va haver el videoespectacle "Perpetrat", un muntatge sorprenent però que va acabar animant a la concurrència. Les visites guiades a la muralla van penjar cada dia el cartell de "complet". Sembla que ha crescut l'interès per la història del poble i especialment per les muralles que no vam saber conservar.

Estel Martí

Pg. Pompeu Fabra, 40 - Tel. (972) 80 51 12
17240 LLAGOSTERA (GIRONA)

RENAULT

Ramon Gurnés Vall-Ilosera
Ctra. Tossa, s/n LLAGOSTERA

 83 09 07
80 54 03
Fax **83 10 66**

MODONI

BAR MUSICAL CAFE

Llagostera 83 01 17

Quart 46 80 10

Obres Hospital S.L.

Carrer Pocafarina, 47
Telèfon (972) 83 09 45
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Un poble solidari

Llagostera és un poble solidari, i ho ha demostrat un cop més amb la recollida de material per als damnificats per la guerra de Kosovo. La Campanya 6x2, promoguda per la Generalitat amb la col·laboració de l'Ajuntament, es va portar a terme del 19 al 25 d'abril i va recollir carn en llauna, oli, llegums, llet en pols, cacau en pols, suc de fruites, compreses, bolquers i mantes. Així mateix, es va obrir un número de compte per a fer aportacions econòmiques.

La campanya es va iniciar després que un ple de l'Ajuntament acordés condemnar la violació dels drets humans a Kosovo i demostrar la solidaritat del municipi vers el poble kosovar, així com promoure mesures de sensibilització i una recollida de material per enviar als afectats.

Un dels locals on es van emmagatzemar les caixes de material.

S'obre al trànsit la nova carretera de Tossa

La carretera GI-681 –més coneguda com la carretera de Tossa– es va obrir a la circulació el passat 26 de juny totalment remodelada després d'haver estat tancada durant set mesos a causa de les obres que s'hi han fet. La intervenció, pressupostada en 667 milions de pessetes, és la segona fase de les obres d'ampliació del vial, que l'any passat ja va veure ampliat el tram més proper a Tossa de Mar. L'encarregat d'inaugurar el nou tram va ser el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Pere Macias, que va destacar la importància que té l'arranjament d'aquest accés.

Un dels aspectes que s'ha tingut en compte en el projecte d'arranjament, consistent en ampliar la calçada, renovar el ferm i treure revolts, és el respecte pel medi ambient, molt present en les alegacions fetes al projecte per diversos grups polítics i naturalistes. L'impacte s'ha minimitzat construint un túnel artificial de 64 metres, adequant passos per a la fauna i recuperant part de l'antiga carretera abandonada. A part de rapidesa i proximitat amb Tossa, la carretera ha guanyat seguretat, ja que era un punt negre de la xarxa viària pel seu mal estat i per les seves característiques. Ara el vial disposa de dos carrils de 3,5 metres i dos vorals de mig metre.

Per després de la temporada turística s'ha deixat el condicionament de la capa superior de l'aglomerat asfàltic i l'aplicació d'algunes mesures correctores i elements d'acabament. El pas elevat que s'ha de construir a la cruïlla entre la carretera de Tossa i la C-253 –que va de Vidreres a la costa d'Alou– ja ha sortit a licitació pressupostat en 220 milions de pessetes i està previst que les obres per construir-lo comencin l'octubre vinent.

Música al Casino

Els divendres de les nits d'estiu a Llagostera aquest any han estat diferents gràcies a una iniciativa del Casino Llagosterenc.

Jazz, blues, country, rock, cobla, música celta i música tradicional són alguns dels estils que s'han sentit a la fresca de la terrassa de la seu de l'entitat, que des de fa un temps està gestionada per una nova junta i un nou conserge.

A la foto, un dels grups que han actuat en els concerts.

Sant Cristòfol

SILVIA CORTÉS

A dalt, mossèn Josep M. Jordà durant la benedicció d'un dels cotxes participants i a la dreta, el guardonat amb el primer premi del concurs de vehicles engalanats.

SILVIA CORTÉS

SILVIA CORTÉS

JORDI JULIÀ REPORT

El patró dels conductors, Sant Cristòfol, va beneir un any més els vehicles de la població el passat 10 de juliol en el decurs de la festa que organitza Llagostera Competició. La diada va començar amb una cercavila encapçalada per la imatge del Sant i seguida pels cotxes bojós, vehicles engalanats, motos, tractors i camions, que van recórrer els principals carrers. La vetllada es va cloure amb un sopar de germanor i ball al Parc de la Torre durant el qual es va fer l'entrega de premis als cotxes millor guarnits. En definitiva, una bona manera de celebrar una de les festes amb més concurrència de les que se celebren a l'estiu a Llagostera.

JORDI JULIÀ REPORT

A dalt, el cotxe amb la imatge del Sant i alguns dels membres de l'organització de la festa. A la dreta i a baix, dos dels cotxes bojós.

SÍLVIA CORTÉS

SÍLVIA CORTÉS

Carns i elaboració
d'**Embotits** i preparats
Casolans

CODINA

Plaça Catalunya, 13 - Tel. 83 01 91

Llagostera

Tel. (972) 83 01 41

LLAGOSTERA
(Girona)

CALEFACCIÓ • AIGUA • LLUM • CLIMATITZACIÓ

Gestrònica

TV-VIDEO-HIFI-ANTENES SAT

C/ Jaume I, 12 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 80 50 91 - 972 83 11 76
Fax 972 80 53 07

LLIBRERIA

PAPERERIA

MALLORQUÍ

FOTOCOPIES
OBJECTES DE REGAL
I JOGUINES

Passeig Pompeu Fabra, 21
Telèfon 83 03 33
LLAGOSTERA

Gent Segura

Vingui a veure'ns.

MERCÈ SALVADÓ BERENGUER

Àngel Guimerà, 21 - bis
Tel. 80 53 70 - P. 83 04 45
17240 - LLAGOSTERA

projecció
decoració
reforma
de
locals
comercials

DDISSENY

INTERIORISME COMERCIAL.
Maiena, 3 - 17240 Llagostera
tel 972 805519 fax 972 830527

[Http://members.xoom.com/ddisseny](http://members.xoom.com/ddisseny)
E-mail : ral@grn.es

pintura ... decoració

JOSEP ANGLADA
MANEL MOLINA

LLAGOSTERA

Tel 80 52 08 - 46 35 78

IMPRESSOS EN GENERAL

A més a més,
fotocòpies,
enquadernacions,
segells de goma ...

Migdia, 15 baixos - Telf. i Fax (972) 16 50 03
MAÇANET DE LA SELVA

Inauguració del local polivalent

MARC SUREDA

El Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Pere Macias, va visitar Llagostera per inaugurar el nou local polivalent, que es va estrenar per la Festa Major, i l'edifici del Jutjat de Pau, on també hi ha instal·lada l'emissora municipal Llagostera Ràdio. Durant l'acte es van fer diversos parlaments i el grup de sardanistes locals va puntejar unes sardanes dedicades als assistents.

MARC SUREDA

A dalt, el moment de descobrir la placa commemorativa. A baix, Pere Macias i Pilar Sancho amb els petits dansaires de Llagostera.

L'Aplec de Panedes

Tal i com mana la tradició des de ja fa molts anys, el veïnat de Panedes es va tornar a vestir de festa per celebrar el seu aplec.

Una vegada més es va celebrar la diada amb una missa a l'ermita de Panedes, un dinar de germanor en un dels paratges del veïnat i jocs de cucaña perquè tothom passés una bona estona.

L'estirada de corda és un dels jocs que es van organitzar a l'Aplec de Panedes.

CARLES OLIVERAS

La caixa miraculosa

Havia refrescat molt, aquella nit. La fredor de l'hivern havia acabat en qualsevol soroll de l'hostal. Tot restava tranquil. Mirava els pocs clients que quedaven; era un lloc privilegiat, el meu. De la finestra estant podia controlar tota la planta baixa de l'hostal, passant gairebé desapercebuda.

Sentia la veu ronca del Ferrer resonant al fons del menjador. Devia haver tornat a perdre. Venia cada vespre per jugar a les cartes amb el senyor Mossèn. Quan s'enfadava se li inflaven les galtes vermelles d'una manera molt còmica. A mi em feia especial gràcia aquell homenet baix i rabassut. Sobretot quan s'emborratxava, es tornava estúpidament divertit. Jo suposo que, en realitat, ja s'havia resignat a no guanyar mai el senyor Mossèn. I és que el nostre Mossèn era un expert jugant a les cartes. Crec que ningú del poble havia aconseguit guanyar-lo. A vegades, d'amagat del pare, havia vist com se'ls afegien un grapat d'homes a baix del menjador, i es jugaven molts diners a les cartes. Però aleshores, no era tan divertit, de seguida s'enfadaven i acabaven escridassant-se els uns als altres.

Des del racó també podia mig veure la parella de joves asseguda prop de la llar de foc. Venien de la ciutat. Ella reia escandalosament i tenia una xerrameca buida que a mi em posava nerviosa. Sempre portava vestits provocadors i uns escots que feien enrojolar al pare d'una manera molt graciosa. El seu marit era una poqueta cosa d'home, amb ulleres de cul de got i posat d'insípid, anava sempre darrera d'ella.

Veia el perfil nassut del meu pare. Sempre tan treballador. Des que havia mort la mare s'havia dedicat exclusivament a la feina. Ara seia, com sempre, a la vella butaca del mostrador, enterrat entre la paperassa. S'havia tornat a oblidar que era massa tard perquè encara rondés per allà. De fet, començava a estar cansada. Aquell

fred em feia desitjar sentir l'escalfor de les mantes pesades.

A fora era negra nit. Els carrers de Llagostera estaven més foscos que mai. Aleshores vaig veure un home que s'aturava davant l'hostal. No l'havia vist mai abans. Segur que era foraster. Anava amunt i avall del carrer sense acabar de decidir-se. Finalment, va obrir la porta de l'hostal. Amb ell va entrar una bafarada d'aire fred que em va posar la pell de gallina. Tenia aspecte d'haver-se estat una bona estona rondant pel carrer. Era alt i gros. No devia tenir massa diners, ja que portava una vestimenta tota curiosa feta a base de draps cosits. Tenia una barba molt llarga, grisosa, que li arribava almenys fins al melic. No havia vist mai una barba com aquella. Si fos home també me'n deixaria créixer una. És clar que necessitaria anys i anys per aconseguir-ho. Em faltaria paciència.

El foraster només portava una caixa de fusta; unes mans grosses i peludes l'aguantaven amb força. Es va acostar a poc a poc cap al meu pare, que amb prou feines s'havia adonat de l'arribada del nou client. Volia un lloc per dormir. Sense diners no hi havia tracte que valgués, va replicar el pare mentre es tornava endinsar en la paperassa. El foraster se'l va mirar amb calma. Va agafar la caixa de fusta i la va posar al cim del mostrador. Aleshores, amb veu alta i to solemne va començar a explicar-nos una història molt estranya. Deia que la caixa de fusta tenia poders màgics; s'obriria a les dotze en punt i com un d'aquells jutges de toga llarga esbrinaria si havies estat una bona persona. Si així era, et promouria salut i bons dies. Però si carregaves amb algun pecat, la mala sort menaria la teva vida.

Ens vam quedar tots de pedra. Una caixa màgica! Mai n'havia vist cap. No m'imaginava com podia ser. Ningú es movia ni s'atrevia a dir res. Només el riure escandalós de la llora ciutat va

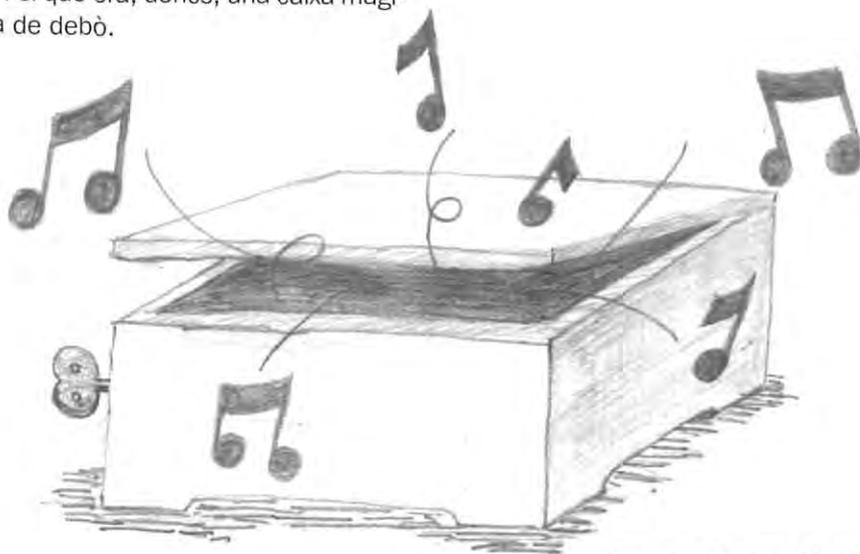
trencar per uns moments el silenci. Pobre home, el meu pare, no sabia si riure o plorar. Finalment, va aconseguir esbossar una cara d'incredulitat d'aquelles forçades per sortir del pas. Vaig mirar el rellotge que penjava de la paret. Faltava poc per les dotze. El Ferrer i el senyor Mossèn havien deixat de jugar a cartes. Tothom es mirava esperant que algú reaccionés. Finalment, la dona de ciutat, es va aixecar, i abans que ningú pogués preguntar res ja enfilava escales amunt seguida del seu marit. Era una història massa emocionant per algú de ciutat. No hi havia estat mai, allà, però els referents que en tenia no eren massa atractius.

Aleshores, el foraster va fer una mena de ganyota estranya que, vaig deduir després, era un somriure. Vaig notar com el Ferrer també li havia vist les dents negres. Es devia espantar, perquè a partir d'aquell moment va mantenir la mirada clavada al fons del got. Es va incorporar temorosament, i es va dirigir cap cot cap a la porta. Amb el company fora d'escena, el senyor Mossèn es va posar nerviós. Des del racó podia veure com li queien gotes de suor. Remenava inquiet la baralla de cartes, i clavava cops d'ull dissimulats al foraster, que continuava dempeus davant del mostrador. De cop, semblava atabalat. Es va posar a parlar de misses, escolanets i malalts que encara no havia visitat. No se l'entenia massa. Després d'ensopegar diverses vegades de camí a la porta, va acabar marxant.

El meu pare, que havia estat tota l'estona en silenci, va mirar el foraster amb cansament. Sense més explicacions li va senyalar la catifa de davant de la llar de foc, i va retirar-se a dormir. Ni tan sols es va fixar que jo encara estava asseguda al repeu de la finestra. Ara ja només quedàvem el foraster i jo. Vaig veure com s'ajeia pausadament sobre la catifa del menjador. Va deixar la caixa al terra, i després d'improvisar-se un coixí amb qua-

tre draps, es va endormiscar. Però si aviat serien les dotze! No era moment de dormir ara! Vaig acostar-me poc a poc a aquell home, i vaig assegurar-me davant la caixa de fusta. Podia sentir la seva respiració pesada. De sobte, es va despertar. Em mirava amb uns ulls grossos i rodons. Estava espantada. Aquelles mans peludes van tornar a agafar la caixeta amb força. D'entrada semblava una capsa ben normal, era decebedor. Quan van començar a tocar les dotze, el foraster me la va posar entre les mans. Jo tremolava. Ell em mirava divertit. Em va fer una d'aquelles ganyotes seves, d'aquelles que en realitat són somriures. I després, va obrir la caixa. Van començar a sonar els primers acords del que seria una llarga i dolça peça de música.

Ara ja no em feien por les seves dents negres. Jo també somreia. Potser sí que era, doncs, una caixa màgica de debò.

Gustau M. Castellana
 Maria M. Castellana

***Plats combinats**

***Tapes variades
 i entrepans**

***Bon ambient**

**... Un lloc diferent
 per anar**

C. Àngel Guimerà, 29
 "ANTIC DORADO"

Tel. 972 830664
 LLAGOSTERA

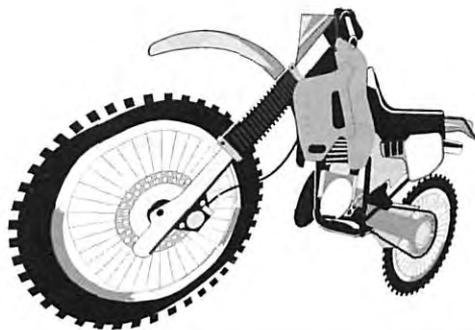
B

Llagostera

MOTOR

TOT PER LA TEVA MOTO
RECANVIS, ACCESORIS
i COMPLEMENTS.
VENDA i REPARACIÓ DE
MOTOS DE 2 i 4 TEMPS.

Passeig Romeu, 20
Tel / fax (972) 83 14 53
17240 LLAGOSTERA (Girona)

PUB L'ENRENOU
Llagostera
Tel. 80 53 97

LLAGOSTERA a la premsa

Recull en forma de titulars, triats de les notícies més interessants que han aparegut a la premsa relacionats amb Llagostera. Si algun lector està interessat en llegir alguna de les notícies que surten en aquesta plana, pot adreçar-se a la Biblioteca, on les hi trobaran degudament arxivades.

Inicien els tràmits per desdoblar la C-253 des de Llagostera a Vidreres.

(Diari de Girona, 4/5/99)

L'alcalde de Llagostera descarta finalment fer una llista independent al marge de CiU.

(El Punt, 5/5/99)

Llistes del PP a Cassà i Llagostera.

(El Punt, 19/5/99)

L'esquerra s'uneix contra CiU.

(Diari de Girona, 22/5/99)

Llagostera bateja Eleina de Ridaura i Zenó de Montagut, els nous gegants.

(El Punt, 24/5/99)

Presenten a Girona el llibre "Les muralles de Llagostera".

(El Punt, 27/5/99)

Llagostera fa un cens d'animals domèstics i de companyia.

(Diari de Girona, 10/6/99)

CiU no assisteix al debat de Llagostera perquè no s'adiu amb la seva campanya.

(El Punt, 11/6/99)

Un centenar de vots donen la victòria a l'Entesa per Llagostera.

(Diari de Girona, 14/6/99)

Legalitzen la urbanització Fontbona de Llagostera 25 anys després de fer-se.

(Diari de Girona, 14/6/99)

Ensenyament licita la redacció de les obres dels nous centres de Llagostera i Figueres.

(Diari de Girona, 16/6/99)

L'Audiència dóna llum verd a la línia d'alta tensió de les Gavarras en el tram Cassà-Llagostera.

(El Punt, 3/7/99)

L'Entesa governarà en solitari a Llagostera i CiU queda a l'oposició.

(Diari de Girona, 4/7/99)

Veïns de Sant Llorenç a Llagostera reivindiquen un nou accés.

(Diari de Girona, 12/7/99)

Els nous Ajuntaments de Cassà i Llagostera faran front comú amb els antilínia contra Enher.

(el Punt, 13/7/99)

El nou govern de Llagostera ofereix delegacions a CiU, que les troba insuficients.

(El Punt, 23/7/99)

SARFA reprèn la línia regular des de Tossa a Llagostera.

(Diari de Girona, 30/7/99)

EMBOTITS ARTESANS

J. & V. Miquel SC.

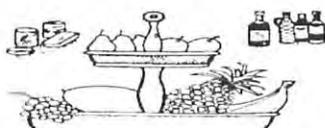
C/ Almògavers, 13 - Tel. (972) 83 02 99
17240 LLAGOSTERA (Girona)

DISC-MUSIC
VIDEO CLUB
Sònia

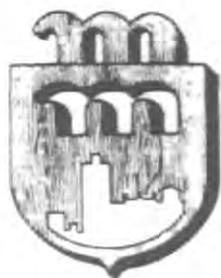
COMTE GUIFRÉ, 27 - TEL. 80 52 56 - LLAGOSTERA

Fruites i Queviures

CAN MADÍ

C/ Almogàvers, 8 - Tel. (972) 83 00 98
17240 LLAGOSTERA

Mobles
Mulà

Us desitja
Bona Festa Major!

Carretera C-250 Km. 24 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 06 60 - Fax 831374 (Girona)

TABACS

MONTSE PLENSÉ SENDRA
N.I.F. 40167215-S TLF. 972-83 05 28
C/ Camprodon, nº 10
17240 LLAGOSTERA (Girona)

SAT PC
972 83 15 12

C/ Consellers, 11 baixos
HARDWARE • SOFTWARE • CONSUMIBLES • LLIBRERIA
OFIMÀTICA • TELEFONIA • SERVEI ASSISTÈNCIA TÈCNICA
ESTUDIS ACADÈMICS • ESTUDIS INFORMÀTIS

PAQUITA MONTIEL

C/. LA COMA, 1
TEL: 972-83 06 38

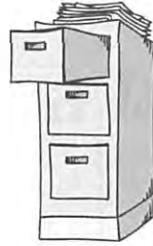
FLECA
MONTIEL

17240 LLAGOSTERA
(GIRONA)

Marta
Perruqueria MARTA

C/ Consellers, 3 baixos - Tel. 83 12 86
17240 LLAGOSTERA

Arxiu Obert

ACTIVITATS

Beca de recerca Esteve Fa Tolsanas

Es convoca la segona Beca de recerca Esteve Fa Tolsanas amb la finalitat de fomentar la recerca i contribuir al coneixement de la realitat actual i històrica del poble. Els díptics amb les bases són a la disposició dels interessats a les oficines i dependències municipals.

DARRERS INGRESSOS

Donacions

· Programes electorals per a les eleccions municipals (1983-1984), Còpia del manifest del Grup Catalanista Republicà de Llagostera (1932), un díptic de l'exposició *Exili i Deportació* organitzada per l'Amical de Mauthausen (1984), un programa de la inauguració del Monument Històric a Jaume I (1983), un exemplar de la revista *Usted*, cedit per Josefina Solà Llinós

· 10 exemplars de la publicació de l'entitat G.E. Bell-Matí (1976-1986), 2 exemplars de *La Veu* (núm. 1, 5.), Fulls informatius del Casal Parroquial Llagosterenc, de l'Ajuntament de Llagostera, del Patronat Municipal Hospital Residència Josep Baulida i del Patronat Municipal d'esport; Fulla parroquial (núm. 27-482); programes i propaganda electoral (1982-1991); col·lecció cartells (1984-1995); cedit per Ramon Brugulat Pagès.

Documentació cedida per fer-ne còpia

· Fons documental de Can Poch de Santa Ceclina (1269 - 1893) cedit per Anton Maria Mundet (microfilm)

· Una fotografia del Sometent de Llagostera a la Pl. Llibertat, cedit per David Esteve Comas

TREBALLS

S'han incorporat a la secció d'estudis inèdits els treballs següents:

· Turon Llagostera, Carles

Buidatge del Cadastre de Llagostera de 1716

Buidatge del Cadastre de Llagostera de 1733

Buidatge del Cadastre de Llagostera de 1807 i 1819

Llagostera segons els seus cadastres (1716-1819) Les estructures socioeconòmiques del municipi en el segle XVIII.

· Montserrat Varas i Boada

Caldes-Llagostera 1150-1240. Una evolució vers la llibertat?

BREUS

Les muralles de Llagostera

L'excel·lent acollida d'aquest treball ha fet necessari fer-ne una reimpressió, que està a la venda des del mes d'agost a les llibreries.

MILLORES EN L'EQUIPAMENT

S'ha augmentat la capacitat de la sala de consulta. Les 4 places de què disposavem fins ara eren insuficients per atendre correctament als usuaris, de manera que s'ha canviat el mobiliari i ara disposem de 8 places.

BIBLIOTECA

Aquestes són les darreres publicacions incorporades a la biblioteca de consulta de l'arxiu, en les quals es fa referència a algun aspecte de la història de Llagostera:

FLORENSA I JAUMANDREU, Joan, *L'Ardenya en escrits i documents d'altres temps*, recull d'articles apareguts a la revista *Àncora* entre 1997 i 1999

CLARA, Josep, *El partit únic. La Falange i el Movimiento a Girona (1935-1977)* CEHS, Girona, 1999

OLIVA LLORENS, Jordi, *El cost humà de la Guerra Civil a les comarques gironines. Combatents morts i víctimes del material bèl·lic abandonat*, El Punt, Girona, 1999

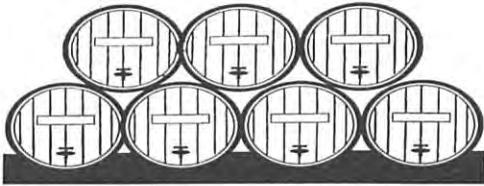
MERINO I SERRA, Jordi, *Cassà de la Selva i els seus orígens*, Ajuntament de Cassà de la Selva, 1998

SEGÚ ROYA, Josep M., *La Salle 1892-1992 Centenari de la Província de Catalunya*, Barna, 1992

ROQUER PAU, Carles i PALLÍ BUXÓ, Lluís "Geologia de l'Ardenya i formes granítiques associades" dins *Estudis del Baix Empordà*, 17, 1998

RUSCALLEDA GALLART, Sebastià, "La guerra del Francès a Tossa, Sant Feliu de Guíxols i Palamós. Una crònica italiana" dins *Quaderns de la Selva*, 10. Centre d'Estudis Selvatans, 1998

Celler Can
Ramiro

C/ Comte Guifré, 1 - Tel. 83 01 63
LLAGOSTERA

*Dietètica, Productes de règim
Herboristeria, Cosmètica natural,
Consulta naturista*

la natura

Passeig Pompeu Fabra, 46

Telèfon 80 56 13 - 83 10 39

LLAGOSTERA

LLIBRERIA
MATERIAL ESCOLAR
RAMONA FRIGOLA

C/Ganix, 14 Telèfon 83 03 84
Llagostera (Girona)

Floristeria Cal - Ri

Composicions Florals
Rams de núvia - Ceràmiques
Servei a domicili

C/ Concepció, 4
17240 LLAGOSTERA
TL : 83 09 88

J C
T^d'A

JOSEP JORDI
COMAS / CIRERA

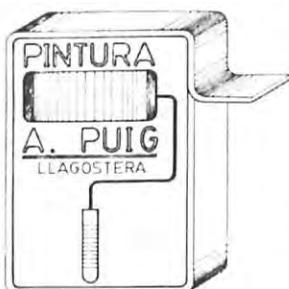
TALLER D'ARQUITECTURA TEL. I FAX 972 / 83 15 61
CARRER MIGDIA, 36 BAIXOS, ESQ LLAGOSTERA 17240 (GIRONA)

M.ª Assumpció Llobet

Centre d'Estètica

C. Almogàvers, 22
Tel. 83 01 47

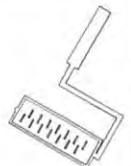
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

IRUANI, S.L.

C. Albertí, 20
Tel. 972 83 09 13
17240 LLAGOSTERA

**DROGUERIA
FRIGOLA**

**C./ Àngel Guimerà, 27
LLAGOSTERA
TEL. 972 83 06 42**

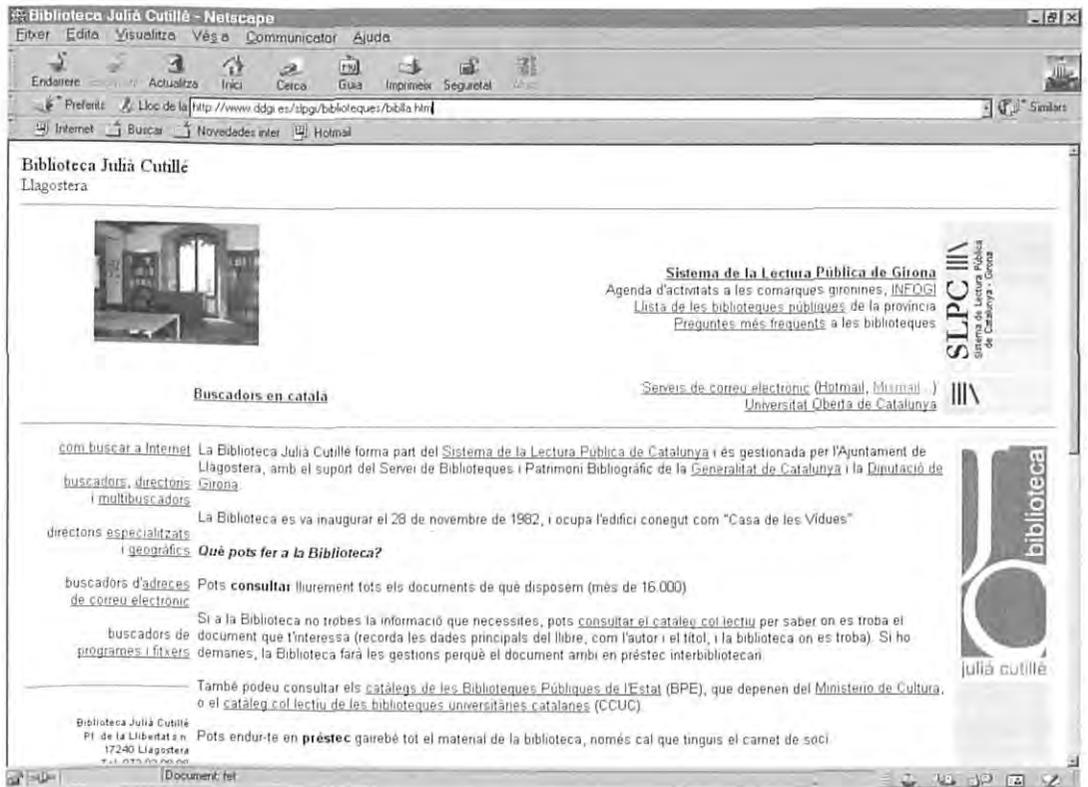
La biblioteca a la xarxa

Des de fa un temps la biblioteca té presència a la xarxa Internet amb un Web, des del qual podeu accedir a tota una sèrie de serveis que us detallem a continuació. L'adreça és: <http://www.ddgi.es/slpgi/biblioteques/biblia.htm>

Primer de tot trobareu una animació en vídeo de diverses imatges de la biblioteca, després uns enllaços (*links*) que ens donen accés al Sistema de Lectura Pública de Girona, on ens expliquen qui són i què fan; a INFOGI, l'agenda d'activitats a les comarques de Girona, i a la Llista de Biblioteques de la Província, amb accés a tots els seus Web.

Podreu accedir, també, a uns **serveis de correu electrònic** gratuïts (Hotmail, Mixmail...), als quals per poder gaudir-ne només heu de donar-vos d'alta; i seguidament trobareu un enllaç a la UOC (Universitat Oberta de Catalunya), que us donarà accés a la seva pàgina web.

A més a més hi ha un apartat anomenat **Buscadors en català**, on trobareu l'accés a diferents enginyers o motors de recerca d'informació a Internet, amb les seves característiques, utilitats, els avantatges i inconvenients. Des d'aquí tindreu accés a **buscadors** (ordinadors que registren periòdicament Internet, i emmagatzemen determinada informació de les adreces: Altavista, Whowhere...); **directoris** (bases de dades d'adreces d'Internet confeccionades manual-

ment i organitzades per temes: Yahoo, Olé...); i **metabuscadors o multibuscadors** (enginyers que fan la recerca a diferents buscadors i directoris alhora: Metacrawler...). També hi ha un enllaç a **directoris especialitzats** (només tenen informació sobre uns temes determinats: art, cinema, automobilisme, dret...) i **geogràfics** (dins l'àmbit espanyol, per comunitats autònoms) i per últim a **buscadors d'adreces de correu electrònic** (una mena de guies telefòniques: Es-Mail, Lístin...); **directoris de llistes de distribució i de notícies** (Rediris, Dejànews...) i **buscadors de programes informàtics**, els quals es poden fer baixar per Internet de manera gratuïta (Download, Tucows...)

A part d'aquests serveis propis d'Internet, a través del nostre Web també teniu informació de la biblioteca i tots els serveis que us ofereix. Amb l'adreça, horari, adreça de correu electrònic i un enllaç al nostre catàleg dins

el Catàleg Col·lectiu de les Biblioteques Públiques Catalanes.

A més, trobareu un enllaç als catàlegs de les Biblioteques Públiques de l'Estat (BPE), que depenen del Ministeri de Cultura, i un altre al Catàleg de les Biblioteques Universitàries (CCUC).

Esperem que aquesta informació us sigui útil i que ens visiteu dins la xarxa.

Granja

Especialitats en:

Xocolates, Cremes, Entrepans...

Dolors Carreras

Joan Maragall, 10
Telèfon 80 54 37

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Fotos Vall-Mosera

Carrer Sant Feliu, 22
Telf. (972) 83 03 15

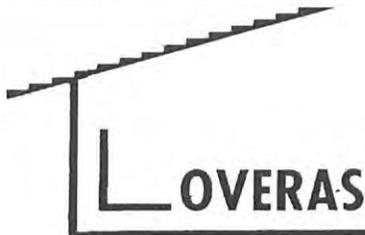
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

DROGUERIA i FERRETERIA

Carrer Nou, 7
Telèfon (972) 83 00 57

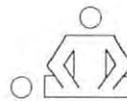
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

OBRES i CONSTRUCCIONS S.L.

Tels. 80 52 98
609 36 32 30
610 25 63 82

Gabinet Terapèutic

TERÀPIES MANUALS
RECUPERACIÓ FUNCIONAL
QUIROMASSATGE DIPLOMAT
QUIROPRÀXIA DIPLOMAT
DRENATGE LIMFÀTIC

RENART - PONT

C/ Mas Sec, 53 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 - 83 10 07 - Fax 972 - 83 13 67

superAvui

**FRUITES
PUIG**

El nom dels bons aliments !

CAN MUNTANER

farmàcia

lluis saurí

pau casals, 13 - tel. 805599

llagostera

RECERCA DE LA HISTÒRIA DE L'ESPORT A LLAGOSTERA

La meua inquietud vers l'esport llagosterenc, ha portat a marcar-me l'objectiu de deixar escrita el més fidel possible la història de l'esport a la nostra vila.

Les primeres reminiscències es remunten al Futbol, la qual cosa em va fer posar fil a l'agulla per recercar tota mena de documents, escrits, fotografies, etc..., fidedignes i classificar-los per així d'aquesta manera, deixar constància dels esdeveniments perquè les paraules se les emporta el vent i els escrits romanen si es cuiden.

Quan em varen proposar de fer aquesta ressenya i donar a conèixer als meus convilatans aquest fet, tot explicant en quatre paraules aquesta inquietud personal, em va fer molta il·lusió ja que així podrem engrisar a altres persones que ens poden aportar noves dades.

Confeccionar un bon escrit fidedigne al nostre poble, la veritat és que m'ha resultat impossible, perquè com un pot imaginar reflectir en poques paraules la història d'una entitat (UE.Llagostera) que possiblement és la segona en antiguitat i que segueix encara viva tot i el pas del temps, explicant les vicissituds de la seva llarga i dilatada història, no és fàcil, ja que comporta ressenyar a moltes persones i personatges que desgraciadament ja no els tenim entre nosaltres i que en el seu moment també van treballar per fer gran aquesta decana entitat esportiva.

Acabo, donant les gràcies a totes les persones que fins ara m'han aportat una valuosa ajuda i que sense elles m'hauria estat pràcticament impossible la classificació dels documents que ja tinc. Espero, també que a partir d'ara quan tothom tingui constància d'aquest projecte s'hi afegeixin noves persones amb més dades i aportacions que ens ajudin a fer més gran i valuós el passat esportiu que volem transmetre a les nostres futures generacions.

Francesc Cortés

Nota: La gent que disposi de documentació o qualsevol dada que pugui ser d'interès i vulgui facilitar-la, pot dirigir-se al telèfon 972 80 53 84 (Pavelló Municipal d'Esports).

Joieria	Rellotgeria
Taller Propi Dissenys Exclusius	
Àngel Guimerà, 7 Telèfon 972 80 52 90	17240 LLAGOSTERA (Girona)

	COMERCIAL MONTSE
* P. RABASEDAS - M. BOADELLA, C.B. CONFECCIONS - GÈNERE DE PANT LLENGERIA - CORSETERIA ROBA DE CASA	
Plaça Catalunya, 1 - Local A Tel. (972) 83 05 46 17240 LLAGOSTERA	

TALLER R. COROMINAS

Telf.: 972.83.05.78 - LLAGOSTERA

"Perquè busques alguna cosa més"

GEMMA
PERFUMERIA
ESTÈTICA
COMPLEMENTS

ÀNGEL QUIMERÀ, 28 - TEL./FAX (972) 83 15 82
17240- LLAGOSTERA (GIRONA)

Trets a Can Buada

Del notari Manuel Gualsa. Llibre 439, de l'any 1710.

"Die 2 de Octubre 1710 al Castell de Llagostera, diocesi de Gerona.

Miquel Buada jove pagés del terme del Castell de Llagostera, bisbat de Gerona, edat segons ha dit de vint y sis anys complerts y Maria Buada donsellia, filla de Felip Buada, pagés de dit terme y de Maria, muller sua, vivints, de edat segons ha dit de vint y sinch anys complerts, mediant jurament que sobre deu y sos Sts. quatre Evangelis corporalment tocats, extrajudicialment han prestat en mà y poder del notari devall escrit, presents instants y requirits los honorables Llorens Codolar, Narcis Tarreferrer y Garau Barceló, lo present y corrent any jurats de la Universitat de dit Castell y terme de Llagostera y presents també los testimonis devall escrits.

Han attestat y atestar han dit en fe y testimoni de veritat, que lo die de dimarts prop passat que comptavem als trenta dies del mes de Setembre prop passat, a la que se ponía la claror del die, veren que el Capitá de Infantaria Palatina del Regiment del Sr. Coronel Dn. Lluís Greber, qui estava y está vuy allotjat en la casa de dit Felip Buada son pare, venint com venia de envers lo dit Castell de Llagostera, ohiren digué moltes vegades Cuyonch y entrant com entrá luego dins la dita casa, ab un de sos criats digué moltas paraules en sa llengua, las quals ab lo modo comprenian y compregueren ells dits attestants que lo dit Sr. Capitá ho deya ab meliscia, si be nol entenian per no entendre la llengua sua y luego veren ells, dits attestants, un llampech de foch dins de la entrada de la casa de dit Buada, ahont aleshores se trobava dita Maria, en lo portal de la cuina y en continent de vist lo llampech del foch ohiren ells dits attestants, un tir de arma de foch que fou de una pistola que dit Sr. Capitá aportava en las suas mans, y luego que dita Maria veu y ohí respectivament lo tir y llampech del foch, se apartá un poch per a que dit Sr. Capitá no la matás y luego de aixó, veu dita Maria que dit Sr. Capitá ab una altre pistola que aportava armada en las mans, isque fora la casa de son pare anant envers ahont era dit Miquel Buada, son germá assentat, ohint com ohiren ells dits attestants que dit Sr. Capitá deya diferents cosas que no comprenian per esser de altre llengua, però segons las demostracions de dit Sr. Capitá obrava ab maliscia y a vista de aixó ell dit Miquel attestant, luego se posá a fugir perque dit Sr. Capitá nol matás y se posá a cridar Viafora, Socorro en casa den Buada y luego passá lo crit per dit terme y Castell y arribat a ohidos del Sr. Batlle de dit Castell, comparagué el Sr. Batlle juntament ab altres, luego en la casa de son pare, per veurer que novetat hi havia y en continent acomodaren a dit Sr. Capitá, qui volia matar al pera de ells dits attestants y altres de sa casa.

Testimonis, Guerau y Joan Borrell, pare y fill, sastres del Castell de Llagostera."

Comentari.

Altra vegada la prepotència dels militars sobre la gent civil.

A part del sacrifici que representava per als pobres vilatans el fet d'estar obligats a allotjar, subministrar o cuinar els aliments estipulats pels estaments corresponents de la soldadesca, també havien de sotmetre's i suportar la seva rancúnia. Segons el document, no era per prendre-s'ho de broma, atès que el capità sembla que anava amb la intenció de matar-los. Un capità els motius del qual ignorem.

Vocabulari: VIAFORA: Ajuda, auxili. Crit de socors.

Josep Cantó i Antoni Mascort
Font: A.H.G. Notaria Caldes-Llagostera

PRODUCTOS DE CORCHO Y LOMERADO S.A.

Carrer Lleida, s/n
Telèfon 83 00 20
LLAGOSTERA

L'ESTIL

moda

Ens Trobareu a:
Plaça Catalunya, 16
Telèfon 83 09 08 LLAGOSTERA

Venda i reparació de
MOTOS - BICICLETES
i ACCESSORIS

motos
jorma - 7

Jordi Rusiñol

Passeig Romeu, 13
Tel. 83 08 12
LLAGOSTERA

Construcció de piscines

Servei tècnic i manteniment
Productes químics i
tractament d'aigües
Descalcificadors
Jacuzzis construïts a mida
Pistes poliesportives

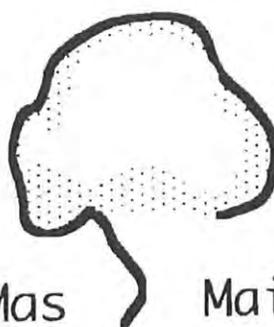
17240 LLAGOSTERA - Pau, 6
Tel i Fax: 80 57 08

Bar Restaurant
Can PANEDES

Desde **1966** Cuina
Casolana

Carretera de Sant Feliu, 5
Tel. (972) 83 03 56
LLAGOSTERA (Girona)

Mas **Maiensa**

Vivers i Jardineria

V. de Bruguera, 7 - Tel-fax: 83 07 45
17240 LLAGOSTERA

Naixements

5-4-1999	Ingrid Blariau Surós
14-4-1999	Cristina Rubio Bayer
21-4-1999	Aleix Torres Merino
29-4-1999	Aminata Drammeh Hydara
2-5-1999	Laura Reina Paradedá
7-5-1999	Dauda Chatty Tanjang
10-5-1999	Paula Rodríguez Millán
10-5-1999	Clara Gusó Amat
22-5-1999	Thalía Delgado Sanchís
23-6-1999	Maria Ayach Porcell
24-6-1999	Dembo Ceessay Sumaray
26-6-1999	Sanaa Aabbada Zoubaa
4-7-1999	Badredene Yassin El Hadi
6-7-1999	Mounir Ezzaki Barmou
7-7-1999	Judit Duran Dalmau
8-7-1999	Younes El Ghaddar Chkadri
14-7-1999	Albert Rovira Juanola
22-7-1999	Laura Casermeiro Miquel

Albert Rovira

Badredene Yassin

Judith Duran

Laura Reina

Paula Rodriguez

Matrimonis

24-4-1999	Rafael Balaguer Rosa i Roser Soler Pérez
25-4-1999	Gregorio Carballo Herbella i M ^a -Dolores Flores Escartín
7-5-1999	Daniel Diéguez Juandó i Lourdes Gurnés Selis
8-5-1999	Bartolomé Anoll Gil i Francisca Pérez Delgado
8-5-1999	Manuel García Fernández i Juana-María Benito Alfonso
9-5-1999	Joaquim Vendrell Deulofeu i Isabel Vilà Fusté
19-6-1999	Javier Jiménez López i Maite Font Ruano
19-6-1999	Alejandro Ramon Riba i María Dolores Calvo Ramírez
3-7-1999	Josep Molero Puig i María-Teresa Grau Ferrando
18-7-1999	Joan Pagés Masó i Silvia Colomer Payet
24-7-1999	David Prim Dilmer i Esther Carrillo Pulido
24-7-1999	Juan López García i Nuria Ramirez Pérez

Defuncions

25-4-1999	Pedro Fugueras Clopés	81
8-5-1999	Leandro Calm Figueras	81
4-6-1999	Maria Casolas Carreras	67
8-6-1999	Natividad Puig Viñas	86
9-6-1999	Jaime Soler Salellas	91
13-6-1999	Manuel Ortiz Cañamero	76
25-6-1999	Encarnación Miquel Esteba	87
10-7-1999	Elisabeth Sahetapy	78
30-7-1999	José Antonio Mateo Rodriguez	33

Secció coordinada per Cristina Càceres, Marta Genóher i Pilar Ventura
 Si voleu que aparegui una fotografia en qualsevol de les seccions del Registre Civil, feu-la arribar a l'apartat de Correus 76, o bé al número 40 del carrer mígida. Si voleu que us vinguem a retratar deixeu-nos el missatge al contestador electrònic: elbutlletí@grn.es. (972 83 12 10)

El món vegetal

Fa pocs dies, el meu fill Ramon em preguntava: "Mama, tenen intel·ligència les plantes?" Jo li vaig contestar que em semblava que no en tenien perquè, si encara no s'ha descobert el cervell de les plantes, com és que poden pensar i ser intel·ligents? A en Ramon, la resposta no li va agradar. Jo ja pensava que una pregunta de cinc paraules no podia tenir una resposta fàcil. Per tant, vam parlar una estona que, de totes maneres, de sentits sí que en tenen i que es fan entendre per una mena de mica especial.

Les plantes ens expliquen quan tenen fam perquè demostren les diferents carències per canvis de coloració a les seves fulles. Per exemple: es tornen groguenques per falta de nitrogen, si els cal ferro les fulles es tornen també grogues i les venes es veuen verdes, en canvi si els falta fòsfor es van tornant les fulles vermellores i si no les alimentem amb un fertilitzant complet es poden morir.

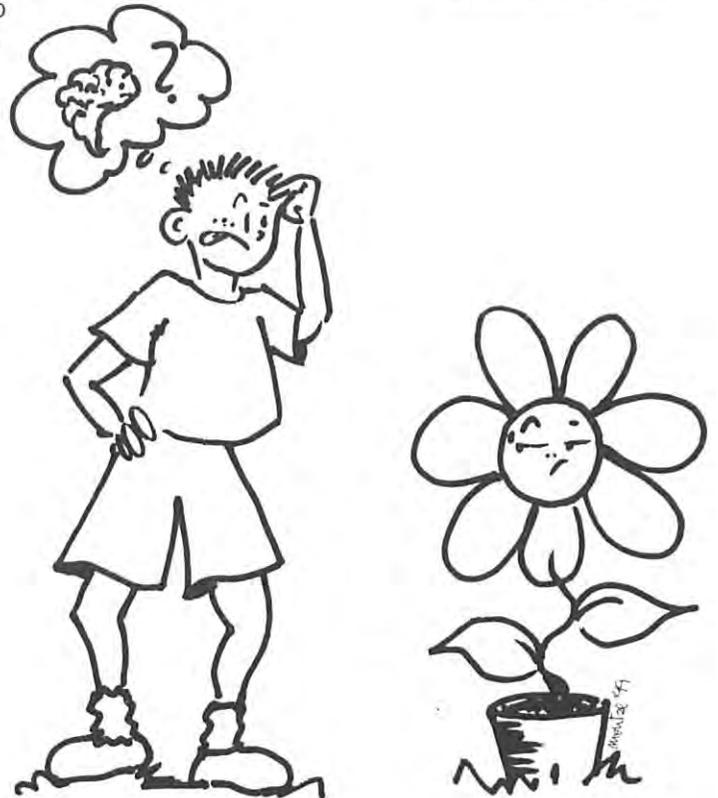
Una altra manera de demostrar-nos que tenen set és perdent la seva lluentor i després la seva turgència; les fulles queden plegades cap avall es van tornant grogues, marrons i al final cauen. Si la defoliació no és molt important i les reguem es poden recuperar, tornaran a brotar i sobreviuran.

Sovint les plantes i les persones no ens entenem; resulta que les reguem sovint, les adobem i continua semblant que tenen set. De sobte, un dia queden totes les fulles penjant, es tornen marrons i es moren. Altre cop el mateix, ja ens hem passat regant; les pobres arrels es queden sense oxigen no poden respirar perquè tots els porus de la terra estan ocupats per aigua i no hi ha lloc per l'oxigen. Doncs no val desanimarse, caldrà tornar a provar-ho i entendre's millor.

En canvi, quan fa molt vent les fulles es cargolen i no transpiren, així es defensen de la deshidratació i poden sobreviure períodes de sequera. I, quan els insectes o els fongs les ataquen ens ensenyen taques de diferents menes.

En Ramon, cansat de tanta explicació va dir-me que eren molt intel·ligents i que potser caldrà descobrir el cervell perquè potser està molt amagat. Segurament, té raó, però... on s'amaga?

Teresa Puértolas L.

mobles

SOLER

JOAN SOLER I RISSECH

**Mobles d'encàrrec
clàssics i moderns**

C. Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83 00 44

LLAGOSTERA

Gim
2x4

 A hand-drawn logo consisting of the word 'Gim' in a simple font above the numbers '2x4'. To the left of the numbers is a stylized drawing of a hand or a branch.

C/. Bon Aire, 1 - B
Tel. (972) 80 50 51

17240 LLAGOSTERA (Girona)

Ginebró (*Juniperus communis*)

El Ginebró ha estat des de fa molts anys una part molt important dins el món de la fitoteràpia. Popularment les baies seques d'aquest arbust s'han fet servir com a remei segur i eficaç contra moltes malalties simplement empassant-les com si fossin píndoles.

També s'han aprofitat i es continuen aprofitant per a l'elaboració de licors i també en la producció de la ginebra.

Si mirem però la part medicinal, podem veure que la seva eficàcia està centrada en: el sistema nerviós, sistema digestiu i amb menys eficàcia en el sistema respiratori.

És un excel·lent diürètic degut als seus olis

essencials i als àcids que conté. L'efecte que produeix és molt ràpid i es fa servir per: Litiasi renal (formació de pedres al ronyó), oligúria (secreció deficient d'orina), uricèmia (presència d'àcid úric a l'orina), gota, cistitis... La seva acció diürètica la fa molt aconsellable també en el tractament de la hipertensió.

Aquesta planta és un bon coadjuvant en el tractament del reumatisme, l'artritis i l'artrosi.

En el sistema digestiu es fa servir com a aperitiu i tònic contra la falta de gana i la dispèpsia. El Ginebró fa augmen-

tar el peristaltisme intestinal (moviments dels intestins), per tant també s'utilitza contra el restrenyiment i a més a més facilita les digestions lentes i pesades.

Pel que fa al sistema respiratori, el Ginebró és un bon expectorant que es pot fer servir en un constipat comú, també s'utilitza per prevenir i evitar complicacions bronquials en estats gripals.

Externament s'utilitza com a calmant contra afectacions neuro-musculars, tendinitis i esquinços. També es fa servir per a lumbàlgies, dolors reumàtics, molèsties articulars, artritis i gota. Aquesta planta relaxa, calma i tonifica la musculatura, afegida a la banyera relaxa la musculatura i protegeix la pell de la micosi.

Sílvia Cortés

FITXA RESUM

PRINCIPIS ACTIUS

- Oli essencial
- Glúcids
- Àcid glicèric i glicòlic

PART UTILITZADA

Fruïtes, fulles i escorça

PROPIETATS

Internes

- Diürètic
- Digestiu
- Depuratiu
- Hipotensor
- Tònic
- Expectorant

Externes

- Calmant
- Antiinflamatori
- Fungicida
- Bactericida
- Relaxant muscular

INDICACIONS

Internes

- Edemes
- Oligúria
- Cistitis
- Artritis
- Hipertensió
- Dispepsia
- Litiasi renal
- Uricèmia
- Gota
- Prostatitis

Externes

- Dolors reumàtics
- Tendinitis
- Afectacions neuro-musculars
- Micosi
- Lumbàlgies

DOSIFICACIONS

Internes

- Infusió: 20gr de fruita per litre, deixar reposar 10 minuts, prendre 3 vegades al dia (com a digestiu abans de menjar).
- Extracte fluid: 10 a 20 gotes, 3 cops al dia.
- Oli essencial: 1 o 2 gotes dissoltes amb líquid.

Externes

- Decocció: 20 a 30 grams/ litre, bullir 10 minuts i aplicar-ho en forma de compreses.

EFFECTES SECUNDARIS

No se n'han descrit en dosis terapèutiques i en períodes de temps adequats (6 setmanes com a màxim)

CONTRAIINDICACIONS

Està contraindicat en les nefritis, en l'embaràs i en la insuficiència renal. Si el tractament és molt llarg pot produir albuminúria (presència de proteïnes a l'orina)

EL COTO RIOJA

Denominación de Origen Calificada

EMBOTELLADO POR EL COTO DE RIOJA, S.A. OYON - RIOJA ALAVESA - ESPAÑA

CRIANZA

**COMERCIAL
ROVIROSA**

Felix Pallarols Negre
Zona Girona

Pau Clars, 110 - 08009 Barcelona Joan Maragall, 8 - 17240 Llagostera
Tel. 93/487 73 84 - Fax 93/488 16 62 Tel. i Fax: 83 09 72
Tel mòbil: 908 63 31 25

CAVA MAS TINELL

Representant de les següents marques:

REMY MARTIN
COINTREAU
THE FAMOUS GROUSE
HIGHLAND PARK
TAMDHU
GLEN FURRIET
BUNNAHABHAIN
EVAN WILLIAMS
KINDLAN
KRUG & Co
CHARLES HEDSIECK
MAS TINELL
TINELL
COTO
RIGNIER

CLES DES DUCS
GRAND EMPEREUR
GALLIANO
FLORENZA
MOUNT GAY
SAINT JAMES
PASSO
AÏTOR
EL DALLINOUE
MARC GOYARD
IZARRA
MAJESTIC
SHOCHU KHO
NOBLY PRAT
ROLLS
BOULARD

TALLER J. SAGUÉ S.L. OPEL

Tel. (972) 83 02 43 / 80 56 56

EL LÍDER TORNA A MARCAR DISTÀNCIES

Horòscop

per Madame Merduix

ÀRIES del 22/3 al 20/4

Amor: Se t'acosten molt bones perspectives en el terreny amorós, ja que gaudiràs d'una història d'amor tendre i molt dolça.

Feina: A la feina seràs tu qui posi pau entre els teus companys, cosa no gaire habitual perquè ets tu normalment qui fa la guerra.

Salut: Júpiter a la teva casa IV farà que et sentis en plena forma, tant que quedaràs parat.

TAURE del 21/4 al 21/5

Amor: Vés amb molt de compte que la teva independència no sigui confosa com una desconsideració cap a la teva parella.

Feina: No t'infravaloris i no pensis que la teva capacitat per a la feina no és bona i fes-te valorar.

Salut: Aconseguiràs aquella figura que sempre has desitjat i això farà que et sentis molt bé amb tu mateix/a.

BESSONS del 22/5 al 21/6

Amor: A partir d'ara notaràs que el teu encant personal està de moda, aprofita-ho.

Feina: Tens facilitat per als idiomes i això et serà d'una gran utilitat per aconseguir la feina que sempre has somiat.

Salut: Pot ser que després d'un estiu tan mogut et sentis una mica decaigut, procura descansar més.

CRANC del 22/6 al 23/7

Amor: La teva vida amorosa passarà per uns moments d'estabilitat, però no per això serà menys sorprenent.

Feina: Començaràs nous projectes amb molta il·lusió, però has de tenir molt clar que els començaments sempre són difícils.

Salut: Tantes festes a l'estiu t'han deixat fet pols, però pensa que encara no s'han acabat. Dosifica les teves energies!!!

LLEÓ del 24/7 al 23/8

Amor: Viuràs moments de molta felicitat, aprofita-ho!!

Feina: Tot el que fa referència al món laboral, estarà una mica estancat, però no et deprimeixis, més endavant se t'obriran noves possibilitats.

Salut: Has de cuidar-te més i mirar de fer més esport.

VERGE del 24/8 al 23/9

Amor: Sortir de tant en tant no fa mal a ningú, i a més a més pots conèixer gent molt interessant.

Feina: Et sens poc motivat a la feina, però no defalleixis, perquè tot canviarà.

Salut: No et carreguis tots els problemes dels altres o acabaràs estressat!!

BALANÇA del 24/9 al 23/10

Amor: Amb la teva parella passareu uns moments no gaire bons, procura ser optimista i no ho engeguis tot a rodar.

Feina: Aquells projectes tan somiats podrien veure's realitzats.

Salut: Vigila tot el que menges, alguna cosa podria estar en mal estat, i podries patir una lleu urticària.

ESCORPIÓ del 24/10 al 22/11

Amor: No et deixis portar massa per les primeres impressions, perquè no sempre són les que valen.

Feina: Estàs en uns moments no gaire bons per a la teva carrera, mira de prendre't les coses amb molt d'optimisme.

Salut: No et forçis massa a l'hora de fer esport, podries patir alguna lesió.

SAGITARI del 23/11 al 22/12

Amor: La teva vida de parella serà una bassa d'oli. No has d'amoïnar-te per res!!!

Feina: Pensa que no només el món del treball és el que compta, també són importants els estudis.

Salut: Intenta no posar-te tan nerviós/a, les teves cervicals ho agrairan.

CAPRICORN del 23/12 al 20/1

Amor: No t'obsessionis per trobar parella, aquestes coses passen quan menys te les esperes.

Feina: En aquest terreny les coses t'aniran molt millor, ja que podries aconseguir un lloc molt important dins la teva empresa.

Salut: Passaràs uns dies amb molts nervis, procura no estressar-te, i pren-te les coses amb més calma.

AQUARI del 21/1 al 19/2

Amor: Estàs matador/a aprofita al màxim el teu moment per conèixer moltes persones diferents.

Feina: Per fi!!! ara és el moment per demanar un augment de sou, segur que no te'l poden denegar.

Salut: Mira de no menjar compulsivament, podries patir un empatx.

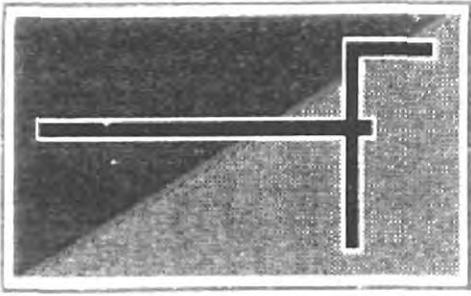
PEIXOS del 20/2 al 21/3

Amor: Sembla que les coses et van molt bé, la teva parella és una persona "estupenda"!!!

Feina: Començaràs a pensar que ja fa massa temps que treballes allà mateix, però ara no és un bon moment per pensar a canviar de feina.

Salut: Si continues amb aquest ritme tan frenètic, acabaràs malament i molt, molt cansat.

TRANSPORTS FONT S.L.

C/Juan Maragall, 11 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. (972) 830005 - Fax (972) 805055

C/Progrés, s/n - Tel./Fax (972) 504313
17600 FIGUERES

Estació Renfe Mercaderies - Tel. 2 38810 - Fax 239977
17180 VILABLAREIX

Pl. Sant Joan, 13 Tels. 320248 - 321683
17220 SANT FELIU DE GUIXOLS

Montserrat Surroca i Comas

ADVOGADA

**Col·legiada núm. 2097
HORES CONVINGUDES**

C/ Marina, 5
17240 LLAGOSTERA

Tel. / Fax (972) 83 10 31

PROJECTE I FABRICACIÓ D'ENVASOS PER LES INDÚSTRIES
ALIMENTÀRIA, COSMÈTICA I FARMACÈUTICA

TRANSFORMACIÓ DE PLÀSTICS

DECORACIÓ

INJECCIÓ
COMPRESSIÓ

EXTRUSIÓ
BUFAT

SERIGRAFIA
TERMOGRAVAT

DOMINGO PASCUAL CARBÓ, S.A.

17240 LLAGOSTERA (Girona)

C/. CAMPRODÓN, 55 TEL. (972) 83 00 25

FAX (972) 83 07 59

E-Mail: dpcs@nexo.es

DE DIA

L'ESCAÑDOL

DE NIT

C/ COLOM. 5 - LLAGOSTERA

La nit del dia en que va inaugurar-se el Polivalent

La nit d'aquell dia, hores després de la inauguració d'aquest monument a la superfluïtat que, amb el temps i la vitalitat col·lectiva, haurà d'acabar per esdevenir absolutament necessari, a la sala d'exposicions del Casino va celebrar-se un acte de naturalesa infinitament més humil però a la vegada considerablement més cosmopolita. Davant d'un públic majoritàriament d'origen magrebí i amb una migrada representació de llagosterencs nadius, diversos conferencians van descriure la història i la situació actual de la llengua dels tamazighs. Successivament en català, espanyol, francès i tamazigh, els ponents explicaren que aquest poble (també conegut com berber) habitava el Nord d'Àfrica abans de la invasió àrab del segle VII, que la seva llengua, el tamazigh, és encara importantíssima al Marroc i a Algèria i que és, majoritàriament, la que parlen els membres de la seixantena de famílies marroquines que viuen a Llagostera.

Aquella nit, els assistents a un acte modest però intens que formava part de la III Setmana Intercultural de Llagostera, vàrem participar en una cerimònia d'alt contingut emotiu. Més enllà de la vindicació d'una llengua marginada per l'oficialitat, qüestió aquesta que afecta la nostra sensibilitat de catalans de manera comprensible, més enllà de la vehemència encomanadissa d'algun dels conferencians, l'emotivitat s'entén, fonamentalment, perquè era un acte d'emigrants. I les cançons que posteriorment es varen interpretar, els poemes recitats per un parell d'esponanis que el públic va seguir amb reverència religiosa i fins i tot el mateix te de menta que es va oferir als as-

sistents, tot plegat, estava travessat per la nostàlgia, tenyit de la malenconia que envaeix els que són lluny de les terres de la seva infància.

La sala, considerant les seves magnituds, ja era suficientment plena, però hagués estat bé que per unes hores, vulnerant les estrictes normes de les lleis naturals, s'hi hagués encabrit tot Llagostera, i tot Banyoles i Terrassa i Manlleu, per exemple, i que en la composició mental que fem dels immigrants del sud s'hi incloguessin aquells moments. Es tendeix amb molta més facilitat a témer o demonitzar allò que desconeixem i convé constatar que al capdavant uns i altres estem fets de la mateixa matèria i comprovar que la música i la poesia també ablaneixen les faccions endurides i colrades per una realitat desfavorable. Convé que ens adonem que els rostres que amb un cop d'ull superficial reduïm a una màscara també exhibeixen la capacitat de commoure's.

A Llagostera hi ha locals que no accepten magribins i bars en els quals se'ls cobra una tarifa superior. Se'ls considera una clientela molesta, no perquè generin conflictes, cosa força inhabitual, sinó perquè imposen al local un caràcter no desitjat i dissuadeixen, afirmen, a la resta de la potencial clientela aborigen. No descarto que sigui cert. La seva és una cultura que en molts aspectes ens sorprèn i en molts ens desplaça i, en efecte, compartim de moment poquíssims territoris comuns. Però haurem d'entendre i acceptar que les migracions són inevitables i que res podrà contenir les onades de joves coratjosos a la recerca d'una oportunitat, i reconèixer humilment que en part els devem la nostra prosperitat; i que el nostre sistema econòmic, el mateix que expolia o abandona els seus països, els atrau perquè els necessita. Si han de recollir les nombroses escombraries que aquesta societat genera i treballar en els nostres camps sota un sol de justícia i alçar el maons amb els qual es construeixen les cases que hem d'habitar, no podem allunyar-los de les nostres escoles, ni del nostre veïnat, ni dels nostres bars, sense engolir una amarga dosi de mesquinitat.

Haurem de corregir la tendència a esdevenir refractaris, i buscar la manera de comunicar-nos, i exercitar la solidaritat i la relativitat cultural i allò que tan discutiblement s'anomena tolerància; els haurem d'atorgar l'estatus de ciutadà i tractar-los com a individus i no com a un problema; si no ho fem, temo que res impedirà que se'ls sumeixi en la marginalitat i la seva desesperació, la seva rancúnia contra una societat hostil, acabi per envair i desestabilitzar el nostre oasi de benestar.

Draps bruts

El passat, passat està. Un rudimentari joc de paraules per aclarir que no es pot canviar el temps pretèrit. En canvi, reivindico el dret a la memòria, som el que som per tot el que hem viscut fins ara. I per no oblidar, farem bugada d'una sèrie de fets que es van produir durant la passada campanya electoral, en els quals m'hi vaig trobar involuntàriament implicat i que no em van agradar. Es va embrutir molt i sense cap raó objectiva que ho justificués, o potser, simplement eren actituds premonitòries que la victòria cantada esdevindria dolorosa derrota.

Durant la Diada de Sant Jordi, un veterà dirigent local de CDC em va dir que m'havia excedit en un article al Butlletí, quan recollia una conversa en la qual es feia un paral·lelisme entre els vint anys de mandat convergent i els quaranta anys de franquisme. Va ser una trobada espontània i cordial, i recordant-la penso que en tots aquests anys, he passat d'una postura força bel·ligerant amb els primers ajuntaments -tots plegats n'havíem d'aprendre molt-, a aplaudir el pacte entre en Casas i el PSC al 87, a qüestionar els Independents el 91, i a mantenir una postura entre escèptica i distant des d'aleshores. Però l'únic carnet que tenia i tinc com a llagosterenc és el de soci del Casino,

i per aquí començarem a omplir el safareig.

El Casino, entitat centenària i la més important del poble, va organitzar el primer debat de candidats i em va dir si volia ésser-ne el moderador. Com sempre que se m'ha demanat alguna cosa i he pogut fer-ho vaig contestar afirmativament. Es va fer saber als candidats, es van imprimir els programes i just cinc minuts abans de començar, el candidat de CiU Josep Comas va telefonar als organitzadors i eis va dir que no hi assistiria perquè l'acte no estava ben preparat (anava lligat amb una pel·lícula i per raons d'uns assaigs teatrals es va haver de traslladar al diumenge al vespre) i, també, va afegir, perquè no creia que el moderador fos imparcial. El debat es va fer amb tres candidats del PP i dos de l'Entesa, i als resultats electorals em remeto.

Em va sorprendre (sóc un innocent) que aquestes alçades algú pogués vetar un moderador, i més que això em pugui passar en el meu poble. Però em va empenyar que es tingués tanta poca consideració a una entitat com el Casino, que fa un sobreesforç per sortir d'aquesta llarga crisi a la que es veuen irremeiablement abocades les entitats

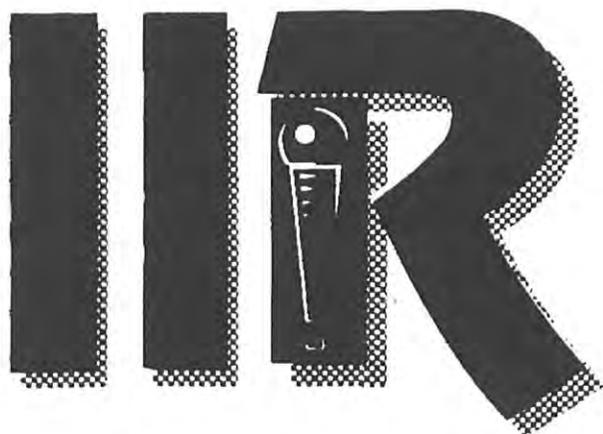
que van néixer en una època que no té res a veure amb l'actual. La qüestió és: qui em vetava? Convergència? el candidat Josep Comas? o les directrius d'aquesta llarga ombra que tutelava el poder? No ho sé perquè ningú me n'ha donat cap explicació.

Sàpiguen els interessats, que tinc molt clares les funcions d'un moderador; a causa de la meua feina és un paper que m'ha tocat realitzar moltes vegades i en actes i poblacions molt diverses, i que m'hagués comportat tant imparcialment com crec ho vaig fer.

Carbassa a Llagostera Ràdio

Després també es va dir que atès que inicialment s'havia parlat amb en Joan Carles Bohigas, director de Llagostera Ràdio, com a possible moderador, podria ésser aquesta la causa. Els organitzadors en previsió que l'emissora municipal ja en celebraria un, van optar per mi. I el cas és que quan Llagostera Ràdio va voler organitzar el debat es va trobar també a l'estacada. En aquest cas tant o més greu que el Casino, perquè estem parlant de l'emissora municipal!

Finalment vaig veure la llum i em vaig sentir alleujat al veure que tot ple-

LAGOSTERA
RADIO

105.7 fm stereo
emissora municipal

gat era un equívoc, no m'havien fet cap lleig, simplement el que hi havia era un autèntic canguelo a fer el debat. Participar-hi o no és una decisió lliure, ningú té obligació de sotmetre's a un debat d'idees o de programes (encara que un polític sovint oblida que es deu als seus electors) però no calia marejar tant la perdiu. Dient 'no' d'entrada s'haurien estalviat molts mals entesos.

Per acabar-ho d'adobar l'episodi de reservar el local del Casino el mateix dia que en Bohigas havia programat el debat. Aquesta va ser una jugada incomprensible, que de tant maquiavèl·lica era maliciosament infantil. No se m'acut que carai es pretenia amb aquesta acció; si sé la resposta que va rebre del públic que hi havia al Casino, i no cal que ens hi estenem més.

Ara penso que aquests cent vots que separen la victòria de la derrota, són simplement la torna d'aquestes accions estúpides i incongruents i més venint de membres d'un partit que ha governat el poble durant vint anys, i que em fan recordar la conversa que citava al començament. Sostenir que els ajuntaments convergents han estat una extensió del franquisme és una aberració, però també és cert que aquesta campanya s'ha jugat brut com mai.

¿Què significa la frase que es va dir al míting de CiU: "No hem de consentir que a Llagostera hi hagi un alcalde comunista!"? Que jo sàpiga en Lluís Postigo només ha militat a Iniciativa per Catalunya-Els Verds. Quan van haver-hi les primeres eleccions democràtiques tenia 12 anys, i quan va caure el mur de Berlín, n'havia fet 22. Però, i en el supòsit que tingués el cor comunista, què passa? El sistema comunista ha fracassat, no tant pel missatge sinó per l'aplicació que n'han fet els missatgers (podríem fer uns quants paral·lelismes amb la religió), però algú creu que ha triomfat el capitalisme? Només cal mirar com

La sala de plens de l'Ajuntament, plena de gom a gom el dia de la presa de possessió de l'alcaldia, celebrada el passat 3 de juliol.

malviu bona part de la humanitat. En qualsevol cas, en Postigo ha concorregut en unes eleccions encapçalant una candidatura plural formada per persones de diferent pensament i tendència política, i 1.434 vots els han refrendat. Estarem d'acord que la democràcia és el millor sistema polític conegut, i les seves essències es troben en la igualtat de totes les persones a l'hora d'exercir el dret a vot. Qui no vulgui entendre això és senzillament un totalitari, altrament dit feixista.

També m'agradaria saber perquè es van fer accions impròpies d'un partit demòcrata -sens dubte Convergència ho és-, com va ser arrencar cartells anunciant el debat i els de l'Entesa, o tant poc ètiques com intentar convèncer el candidat popular perquè no assistís a l'últim debat. Ara hi ha quatre anys per valorar la feina del nou Ajuntament, tant de l'equip de govern com la de l'oposició. Jo he fet la meva bugada, que tothom faci la seva, si ho creu convenient, és clar.

P.D.: En un anterior escrit sostenia que els problemes de Pilar Sancho amb el partit, s'havien iniciat des del

moment que no es va entendre amb els dos homes forts a l'Ajuntament, en Fermí Santamaria i en Fèlix Pallarols. En Fermí em va trucar per desmentir-ho i em va assegurar que la seva relació amb l'exalcaldessa sempre ha estat molt cordial. I per tercers, també m'ha arribat que en Fèlix opina el mateix. Doncs, que consti.

Joan Ventura Brugulat
Agost 99

La majoria de les Comunitats Autònomes reben el que els correspon.

Els ciutadans de Catalunya mereixen un tracte fiscal just.

Totes les comunitats han d'aportar diners al conjunt de l'Estat. És lògic que les comunitats més riques hagin d'aportar més que les altres. Els ciutadans de Catalunya aporten un 24% més de diners que la mitjana de les Comunitats Autònomes per al funcionament de l'Estat i per a la solidaritat amb altres territoris. El que ja no és lògic és que, quan l'Estat retorna a les Comunitats Autònomes una part d'aquests ingressos, unes comunitats rebin els que els corresponen i Catalunya, no. Catalunya rep un 12% menys de diners del que reben de mitjana les altres Comunitats Autònomes. I això comporta un desequilibri negatiu global d'uns 36 punts.

15,4% Catalunya	19,4% Catalunya	22,7% Catalunya
84,6% resta Espanya	80,6% resta Espanya	77,3% resta Espanya
Quants som	Quant produïm	Quant paguem

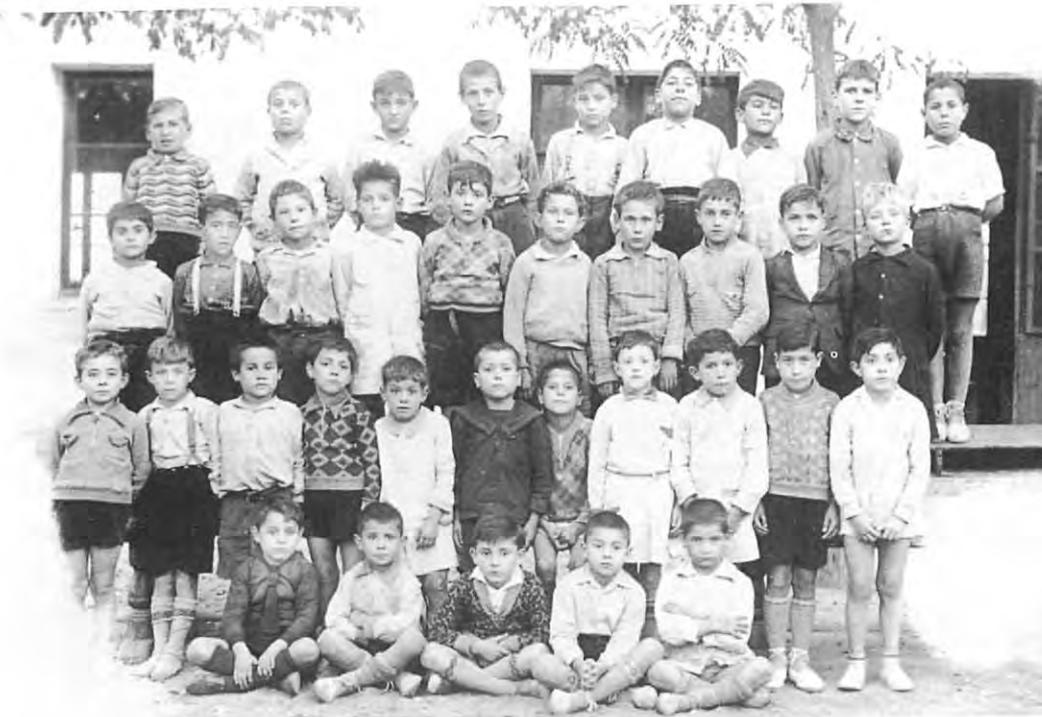
Amb aquest fort desequilibri, Catalunya pateix un tracte injust que limita les seves capacitats de modernització, creixement i benestar, tant dins d'Espanya com dins d'Europa.

Ha arribat el moment d'aconseguir un tracte més just per als ciutadans de Catalunya. Hi estem d'acord, oi?

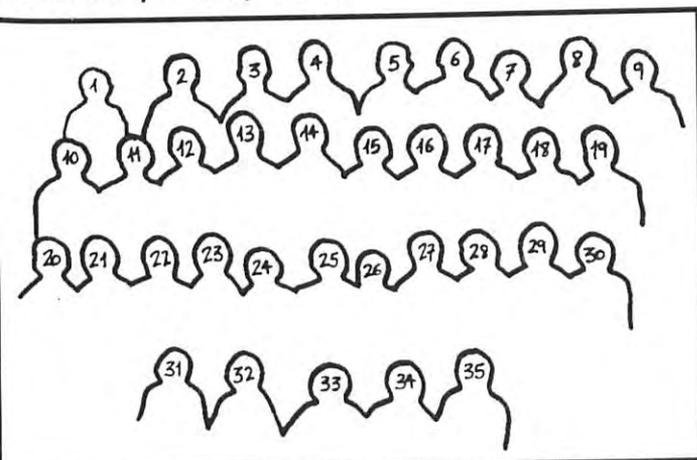
Generalitat de Catalunya

Àlbum de Fotos

Escola Graduada de nois (Any 1935)

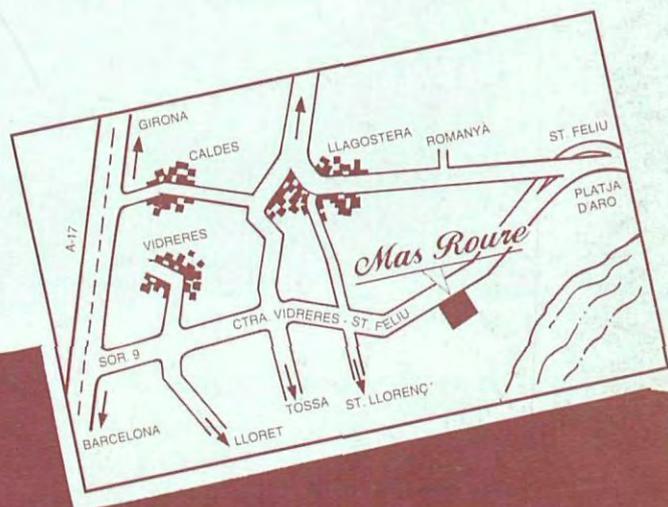
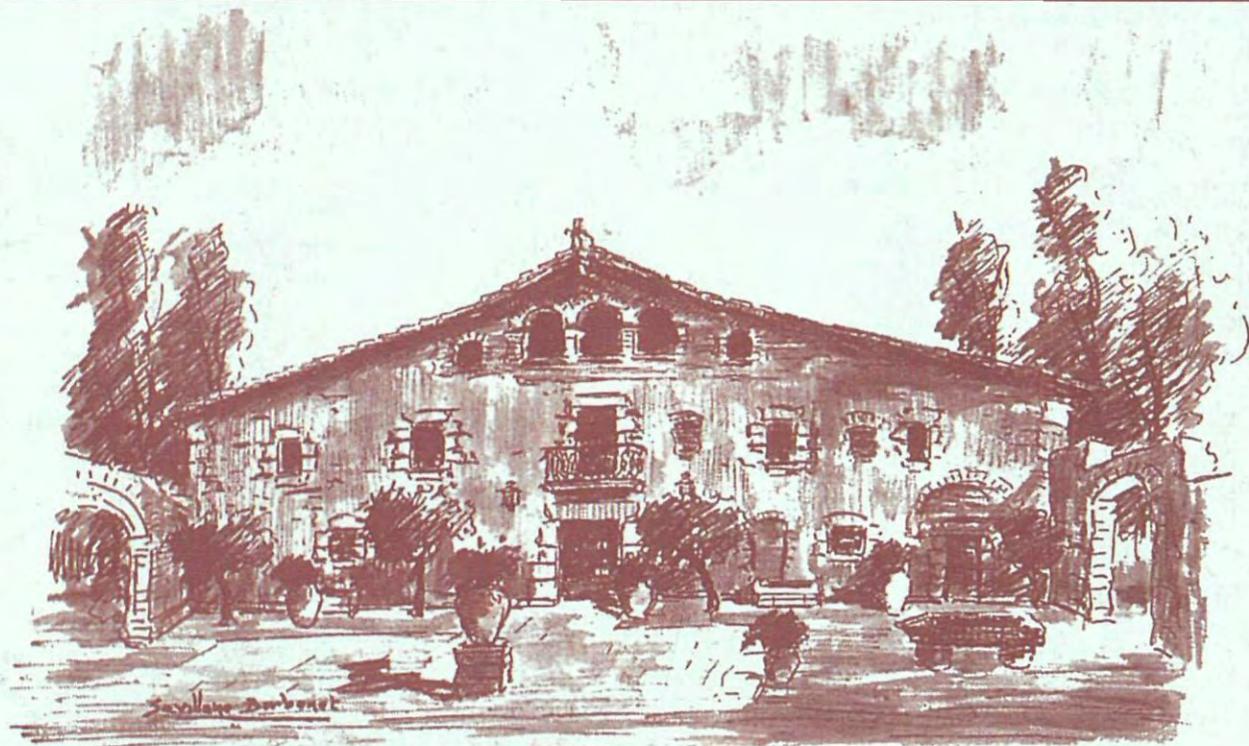
Foto cedida per Josep Blanch

Secció coordinada per Núria Capdevila

1.- Joan Menció	14.-Mallorquí	27.-Joan Tur
2.- Ginés	15.-Peracaula	28.-Rafel Lluís
3.- Coll	16.-Vergés	29.-Sàbat
4.- Rodríguez	17.-R. Sabarí	30.-Martín Balmanya
5.- ???	18.-Pere Raurich	31.-Mascort
6.- Ayach	19.-Marsa	32.-Joan Rigau
7.- Benet	20.-Joan Fullà	33.-Josep Garcia
8.- Guinó	21.-Pere Sureda	34.-Francesc Masvidal
9.- Ponce	22.-Font	35.-Lluís Vidal
10.-Josep Planas	23.-Josep Blanch	
11.- Albertí	24.-Pere Calvet	
12.-Gener	25.-Costabella	
13.-Piella	26.-Rodríguez	

Per fer aquesta secció ens cal la teva ajuda. Si tens alguna foto antiga de gent del poble que creguis que pot ser interessant, truqueu-nos al 83 12 10. El Butlletí en farà una còpia i us retornarà l'original. Gràcies.

Restaurant

Mas Roure

Ctra. Vidreres a St. Feliu - Tel. 972 83 12 02 - Fax 972 80 51 02
17240 LLAGOSTERA